

Liahona

A photograph of a man in a blue suit and red tie, smiling and speaking at a wooden podium. He is leaning forward with his hands on the podium. A microphone is positioned in front of him. The background is dark and out of focus, suggesting a large audience.

General- konferencetaler

**Nye halvfjerdser og
nyt hovedpræsidentskab
for Unge Piger kaldet**

**To nye templer
bekendtgjort**

© JOSEPH BRICKEY, MÅ IKKE KOPIERES

Søg Siloa, af Joseph Brickey

Siloadammen i Jerusalem får vand fra en kilde beliggende uden for bymurene. Som den eneste kilde til rent vand i området har Siloas vand længe været et symbol på Guds beskyttende og styrkende kraft. I Esajas 8:6 står der skrevet, at Esajas profeterede, at kongeriget Israel ville afvise Herren til fordel for to konger. Dette skete. Men i modsætning til folk på Esajas' tid, søger denne kvinde Siloas rene vand – og søger symbolsk Guds vedvarende kærlighed og beskyttelse.

MØDET LØRDAG FORMIDDAG

- 4 Velkommen til konference
Præsident Thomas S. Monson
- 6 Dette ved jeg
Præsident Boyd K. Packer
- 9 En sikker grundvold
Biskop Dean M. Davies
- 12 Vi er vor himmelske Faders døtre
Elaine S. Dalton
- 15 Frelseren ønsker at tilgive
Ældste Craig A. Cardon
- 18 »Dette er min gerning og herlighed«
Ældste M. Russell Ballard
- 22 »Kom til mig«
Præsident Henry B. Eyring

MØDET LØRDAG EFTERMIDDAG

- 26 Opretholdelse af Kirkens ledere
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 28 Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2012
Robert W. Cantuwell
- 28 Statistisk rapport, 2012
Brook P. Hales
- 29 Et fredfyldt hjem
Ældste Richard G. Scott
- 32 Personlig fred: Belønningen for retfærdighed
Ældste Quentin L. Cook
- 36 Herrens måde
Ældste Stanley G. Ellis
- 39 Evangeliet til hele verden
Ældste John B. Dickson
- 41 Vi tror, at vi skal være kyske
Ældste David A. Bednar
- 45 Hop med på bølgen
Ældste Russell M. Nelson

PRÆSTEDØMMETS MØDE

- 48 Stå fast på hellige steder
Ældste Robert D. Hales
- 52 Præstedømmets kraft i drengen
Ældste Tad R. Callister
- 55 Jeres hellige pligt til at tjene
David L. Beck
- 58 Fire titler
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 62 Vi er ét
Præsident Henry B. Eyring
- 66 Kom, alle I Guds mænd
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG FORMIDDAG

- 70 Håbet om Guds lys
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 77 Det er et mirakel
Ældste Neil L. Andersen
- 81 De ord, vi taler
Rosemary M. Wixom
- 83 Ægteskab: Se og lær
Ældste L. Whitney Clayton
- 86 Lydighed mod loven er frihed
Ældste L. Tom Perry
- 89 Lydighed medfører velsignelser
Præsident Thomas S. Monson

MØDET SØNDAG EFTERMIDDAG

- 93 »Jeg tror«
Ældste Jeffrey R. Holland
- 96 Kristi tilhængere
Ældste Dallin H. Oaks
- 99 Faderen og Sønnen
Ældste Christoffel Golden jun.
- 102 Hjemmet: Livets skole
Ældste Enrique R. Falabella
- 104 Bliv accepteret af Herren
Ældste Erich W. Kopischke
- 107 Vidunderlige morgenstunder
Ældste Bruce D. Porter
- 109 Forlæsning
Ældste D. Todd Christofferson
- 113 Til vi ses igen
Præsident Thomas S. Monson

UNGE PIGERS ÅRLIGE MØDE

- 115 Jeres hellige steder
Ann M. Dibb
- 118 Når man redder en pige, redder man generationer
Mary N. Cook
- 121 Lad jer ikke flytte!
Elaine S. Dalton
- 125 Jeres vidunderlige rejse hjem
Præsident Dieter F. Uchtdorf
- 72 Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige
- 130 De talte til os: Gør konferencen til en del af vores tilværelse
- 132 Indeks over beretninger fra konferencen
- 133 Vor tids lærdomme
- 133 Organisationernes hovedpræsidentskaber
- 134 Kirkenyt

Sammenfatning af aprilkonferencen 2013

LØRDAG FORMIDDAG, 6. APRIL 2013, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Randall K. Bennett.
Afslutningsbøn: Jean A. Stevens.
Musik ved Tabernakelkoret; Mark Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Richard Elliot og Andrew Unsworth, organister: »Nu Israels Genløser«, *Salmer og sange*, nr. 5; »In Hymns of Praise«, *Hymns*, nr. 75; »Alle nationer Herren har kaldt«, *Salmer og sange*, nr. 176, arrangement af Wilberg; »Lad os stævne frem«, *Salmer og sange*, nr. 162; »Tro«, *Børnenes sangbog*, s. 50, ikke udgivet arrangement af Elliott; »Jeg ved, at min Forløser er Guds søn«, *Salmer og sange*, nr. 81, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG EFTERMIDDAG, 6. APRIL 2013, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Russell T. Osguthorpe.
Afslutningsbøn: Ældste J. Devn Cornish.
Musik ved et fælleskor fra Brigham Young University; Ronald Staheli og Rosalind Hall, dirigenter; Bonnie Goodcliffe, organist: »Ved tanken på min Frelser kær«, *Salmer og sange*, nr. 73, arrangement af Staheli, udgivet af Jackman; »Da du styrket fra dit leje«, *Salmer og sange*, nr. 72, arrangement af Johnson, udgivet af Johnson; »O, glæd dig nu vor jord!«, *Salmer og sange*, nr. 28; »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63, arrangement af Staheli, udgivet af Jackman.

LØRDAG AFTEN, 6. APRIL 2013, PRÆSTEDØMMETS MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Ældste Ronald A. Rasband.
Afslutningsbøn: Larry M. Gibson.
Musik ved et præstedømmekor fra stave for unge voksne i Salt Lake City i Utah; Justin Bills, dirigent; Clay Christiansen, organist: »Arise, O God, and Shine«, *Hymns*, nr. 265, arrangement af Wilberg, udgivet af Oxford; »Nærmere, Gud, til dig«, *Salmer og sange*, nr. 53, ikke udgivet arrangement af Bills; »Zions ungdom«, *Salmer og sange*, nr. 172; »Kom, Israels ældster«, *Salmer og sange*, nr. 201, ikke udgivet arrangement af Bills.

SØNDAG FORMIDDAG, 7. APRIL 2013, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Henry B. Eyring.
Indledningsbøn: Ældste Steven E. Snow.
Afslutningsbøn: Ældste O. Vincent Haleck.
Musik ved Tabernakelkoret; Mark Wilberg, dirigent; Andrew Unsworth og Clay Christiansen, organister: »Go Forth with Faith«, *Hymns*, nr. 263; »Let Zion in Her Beauty Rise«, *Hymns*, nr. 41, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman; »Frelseren bød«, *Salmer og sange*, nr. 62, ikke udgivet arrangement af Wilberg; »Led os, o du vor Jehova«, *Salmer og sange*, nr. 36; »Hvor Gud er«, *Børnenes sangbog*, s. 76, ikke udgivet arrangement af Cardon; »Kom, kom, Guds folk«, *Salmer og sange*, nr. 16, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

SØNDAG EFTERMIDDAG, 7. APRIL 2013, KONFERENCEMØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Præsident Dieter F. Uchtdorf.
Indledningsbøn: Carole M. Stephens.
Afslutningsbøn: Ældste Larry Y. Wilson.
Musik ved Tabernakelkoret; Mack Wilberg og Ryan Murphy, dirigenter; Linda Margetts og Bonnie Goodcliffe, organister: »Kommer, I Guds børn«, *Salmer og sange*, nr. 20, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Læs en historie om Jesus«, *Børnenes sangbog*, s. 36, ikke udgivet arrangement af Murphy; »Vi glædes og frydes«, *Salmer og sange*, nr. 3; »Tak nu, Fader, tak for stunden«, *Salmer og sange*, nr. 96, ikke udgivet arrangement af Wilberg.

LØRDAG AFTEN, 30. MARTS 2013, UNGE PIGERS ÅRLIGE MØDE

Præsidium: Præsident Thomas S. Monson.
Ledelse: Elaine S. Dalton.
Indledningsbøn: Ella Edgley.
Afslutningsbøn: Emily Maxwell.
Musik ved et kor af unge piger fra stave i Highland i Utah; Merrilee Webb, dirigent, Linda Margetts, organist: »På bjergets høje top«, *Salmer og sange*, nr. 4, med »Arise« som overstemme; »Herrens tempelt«, DeFord, udgivet af DeFord; »Mer hellighed giv mig«, *Salmer og sange*, nr. 63, ikke udgivet arrangement af Goates; »O, du salighedens klippe«, *Salmer og sange*, nr. 171, arrangement af Kasen, udgivet af Jackman; »Let Zion

in Her Beauty Rise«, *Hymns*, nr. 41, ikke udgivet arrangement af Webb.

KONFERENCETALER ER TILGÆNGELIGE

Få adgang til generalkonferencetaler på internettet på mange sprog ved at besøge conference.lds.org. Vælg der et sprog. Generelt bliver lydoptagelser også tilgængelige på distributionscentre inden for to måneder efter konferencen.

BUDSKABER TIL HJEMME- OG BESØGSUNDERVISNING

Vælg en tale, som bedst imødekommer behov hos de medlemmer, I besøger, som budskaber ved hjemmeundervisning og besøgsundervisning.

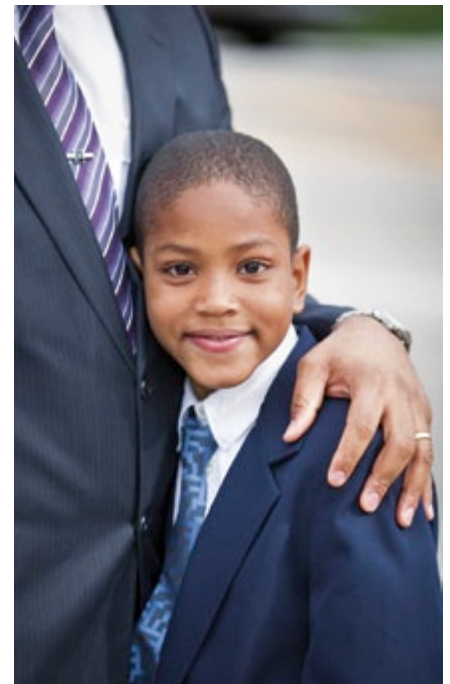
PÅ OMSLAGET

Forsiden: Foto: Leslie Nilsson.

Bagsiden: Foto: Leslie Nilsson.

FOTO VED KONFERENCEN

Billeder fra generalkonferencen i Salt Lake City blev taget af Cody Bell, Randy Collier, Weston Colton, Scott Davis, Craig Dimond, Lloyd Eldredge, Sarah Jensen, Collin King, Ashlee Larsen og Leslie Nilsson; i Arizona i USA af Mindy Sue Evans; i Australien af Colin Ligertwood; i Brasília i Brasilien af Tomé Siqueira; i Sobral i Brasilien af Francisco Flávio Dias Carneiro; i Californien i USA af Rhonda Harris; i Chile af Oscar Schmittner; i Danmark af Ann-Mari Lindberg; i Ecuador af Jimmy Padilla Pin; i El Salvador af Josué Peña; i New York i USA af Mark Weinberg; i Skotland af Sylvia Mary Brown og i Sydafrika af Jeremy Rakotomamonjy.

**MAJ 2013, ÅRGANG 162, NR. 5
LIAHONA 10785 110**

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges tidsskrift på dansk.

Det Første Præsidentskab: Thomas S. Monson,
Henry B. Eyring og Dieter F. Uchtdorf

De Tolv Apostles Kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry,
Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard,
Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland,
David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson,
Neil L. Andersen

Redaktør: Craig A. Cardon

Vejledere: Shayne M. Bowen, Bradley D. Foster,
Christoffel Golden jun., Anthony D. Perkins

Adm. direktør: David T. Warner

Leder af familie- og medlemsstøtte: Vincent A. Vaughn

Leder af Kirkens Tidsskrifter: Allan R. Loyborg

Forretningsfører: Garff Cannon

Chefredaktør: R. Val Johnson

Vicechefredaktør: Ryan Carr, LaRene Porter Gaunt

Udgivelsesassistent: Melissa Zenteno

Redaktion: Sue Barrett, David Dickson, David A. Edwards,
Matthew D. Flitton, Mindy Raye Friedman, Lori Fuller, Garrett H.
Garff, Jennifer Grace Jones, Hikari Loftus, Michael R. Morris,
Richard M. Romney, Paul VanDenBerghe, Julia Woodbury

Ledende Art Director: J. Scott Knudsen

Art Director: Tadd R. Peterson

Designmedarbejdere: Jeanette Andrews, Fay P. Andrus,
C. Kimball Bott, Thomas Child, Nate Gines, Kerry Lynn C.
Herrin, Colleen Hinckley, Eric P. Johnson, Susan Lofgren,
Scott M. Mooy, Brad Teare

Koordinator af intellektuel ejendomsret:

Collette Nebeker Aune

Produktionsleder: Jane Ann Peters

Produktionsmedarbejdere: Kevin C. Banks, Connie
Bowthorpe Bridge, Julie Burdett, Bryan W. Gygi, Denise Kirby,
Ginny J. Nilson, Gayle Tate Rafferty

Prepress: Jeff L. Martin

Trykchef: Craig K. Sedgwick

Distributionschef: Stephen R. Christiansen

Liahona:

Redaktør: Svend Aage Andersen

Redaktionens adresse: Translation Division,
Borups Allé 128, 1. th, DK-2000 Frederiksberg.
Tlf. 38 11 18 50

Kirkenyt: Finn Lykkegaard

Distribution

Jesu Kristi Kyrka av Sista Dagars Heliga, MOS,
Sveagatan 8 A, 441 32 Alingsås, Sverige

Abonnementoplysninger

Tegning af abonnement eller adresseændring kan ske ved
henvendelse til kundeservice på tlf. 0046-8 500 655 20.

E-mail: rcstockholm@ldschurch.org

Abonnementspris: DKK 55 pr. år (Grønland DKK 27,50).

Betaling: Online: store.lds.org; eller girokonto: 653-2136.

Indsendelse af manuskripter og spørgsmål sker online på
liahona.lds.org; med post til *Liahona*, Rm. 2420, 50 East North
Temple, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; eller med e-mail
til liahona@ldschurch.org

Liahona (et ord fra Mormons Bog, som betyder »kompas« eller
»vejviser«) udgives på albansk, armensk, bislama, bulgarsk,
cambodjansk, cebuano, dansk, engelsk, estisk, fiji, finsk, fransk,
græsk, haitiansk, hollandsk, indonesisk, islandsk, italiensk,
japansk, kinesisk, kinesisk (forenklet), kiribati, koreansk,
kroatisk, lettisk, litauisk, malagassisk, marshallsisk, mongolsk,
norsk, polsk, portugisisk, rumænsk, russisk, samoansk,
slovensk, spansk, svensk, swahili, tagalog, tahitiansk, thai,
tjekkisk, tonga, tysk, ukrainsk, ungarsk, urdu og vietnamesisk.
(Antal numre pr. år varierer fra sprog til sprog).

© 2013 Intellectual Reserve, Inc. Alle rettigheder forbeholdes.
Printed in the United States of America.

Tekst og billedmateriale i *Liahona* kan kopieres til lejlighedsvis,
ikke-kommercielt brug i kirke og hjem. Billedmateriale må
ikke kopieres, hvis der i kunstværkets kildeangivelse står
restriktioner. Spørgsmål skal rettes til Intellectual Property
Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150,
USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org

For readers in the United States and Canada:

May 2013 Vol. 162 No. 5. LIAHONA (USPS 311)

Danish (ISSN 522-9165) is published monthly by The Church of
Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple,
Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00
per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals
Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required
for change of address. Include address label from a recent
issue; old and new address *must* be included. Send USA
and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center
at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971.
Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may
be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication
Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send all UAA to CFS (see DMM 707.4.12.5).
NONPOSTAL AND MILITARY FACILITIES: Send address changes to
Distribution Services, Church Magazines, P.O. Box 26368,
Salt Lake City, UT 84126-0368, USA.

TALERE

Andersen, Neil L., 77
Ballard, M. Russell, 18
Beck, David L., 55
Bednar, David A., 41
Callister, Tad R., 52
Cardon, Craig A., 15
Christofferson, D. Todd, 109
Clayton, L. Whitney, 83
Cook, Mary N., 118
Cook, Quentin L., 32
Dalton, Elaine S., 12, 121
Davies, Dean M., 9
Dibb, Ann M., 115
Dickson, John B., 39
Ellis, Stanley G., 36
Eyring, Henry B., 22, 62
Falabella, Enrique R., 102
Golden, Christoffel, jun., 99
Hales, Robert D., 48
Holland, Jeffrey R., 93
Kopischke, Erich W., 104
Monson, Thomas S., 4, 66,
89, 113
Nelson, Russell M., 45
Oaks, Dallin H., 96
Packer, Boyd K., 6
Perry, L. Tom, 86
Porter, Bruce D., 107
Scott, Richard G., 29
Uchtdorf, Dieter F., 26, 58,
70, 125
Wixom, Rosemary M., 81

EMNEINDEKS

Aktivering, 55
Befalinger, 86, 89
Bøn, 9, 113
Børn, 81, 102
Den førjordiske tilværelse,
125
Disciple, 58
Død, 118
Enighed, 62
Familie, 6, 18, 29, 55, 83,
102, 118
Forberedelse, 66
Forsoningen, 12, 109, 121
Fred, 29, 32
Frelsesplanen, 41, 125
Genoprettelsen, 45
Guddommelighed, 12, 18, 58
Gud Faderen, 36, 99
Handlefrihed, 86
Helbredelse, 58, 70
Hellighed, 115
Helligånden, 6, 115
Hjem, 29, 102
Håb, 70, 107
Jesus Kristus, 22, 29, 48, 70,
89, 96, 99, 107, 109
Jordelivet, 125
Kirkens vækst, 39
Kommunikation, 81
Kærlighed, 66, 83, 125

Ledelse, 52
Loyalitet, 83
Lyddighed, 48, 86, 89
Lytte, 81
Missionering, 4, 39, 45, 62,
66, 77
Modgang, 12, 70, 107, 118
Moral, 6, 41, 121
Mormons Bog, 45
Nadver, 9
Offer, 104
Omvendelse, 15, 41, 83, 109
Pagter, 104
Profeter, 36
Præstedømmet, 18, 52,
55, 62
Respekt, 83
Sandhed, 89
Skrifterne, 66, 102
Slægtshistorie, 118
Standarder, 48
Studium af skrifterne, 9
Taknemlighed, 113
Templer, 4, 32, 121
Tilgivelse, 15
Tillid, 52
Tjeneste, 22, 55, 58, 109
Tro, 83, 93
Unge piger, 12
Vidnesbyrd, 18, 66, 93
Ydmyghed, 83, 104
Ægteskab, 83, 102
Åbenbaring, 52

Præsident Thomas S. Monson

Velkommen til konference

Jeg opfordrer jer til at være opmærksomme og modtagelige for de budskaber, vi skal høre. Det er min bøn, at vi må gøre dette.

Mine elskede brødre og søstre, det glæder mig meget at byde jer velkommen til Kirkens aprilkonference 2013.

I de seks måneder siden vi sidst mødtes, har jeg haft mulighed for at rejse lidt og møde nogle af jer, hvor I bor. Efter generalkonferencen i oktober rejste jeg til Tyskland, hvor det var mit privilegium at møde vore medlemmer flere steder i det land samt også i Østrig.

Sidst i oktober indviede jeg templet i Calgary i Alberta i Canada med hjælp fra ældste og søster M. Russell Ballard, ældste og søster Craig C. Christensen samt ældste og søster William R. Walker. I november genindviede jeg templet i Boise i Idaho. Ældste og søster David A. Bednar, ældste og søster Craig C. Christensen samt ældste og søster William R. Walker fulgtes også med mig og deltog i indvielsen.

Kulturfestivalerne afholdt i forbindelse med begge disse indvielser var fremragende. Jeg deltog ikke personligt i kulturfestivalen i Calgary, fordi

det var søster Monsons 85 års fødselsdag, og jeg følte, at jeg burde være hos hende. Men hun og jeg havde mulighed for at se festivalen i vores dagligstue via kabel-tv, og så fløj jeg til Calgary næste morgen til indvielsen. I Boise deltog over 9.000 unge fra tempeldistriktet i kulturfestivalen. Der var så mange unge involveret, at der ikke var plads til deres familie i arenaen, hvor de optrådte.

I sidste måned rejste præsident Dieter F. Uchtdorf ledsaget af søster Uchtdorf, ældste og søster Jeffrey R. Holland samt ældste og søster Gregory A. Schwitzer til Tegucigalpa i Honduras for at indvie vores netop færdigopførte tempel der. En storslået optræden af unge fandt sted aftenen før indvielsen.

Der er andre templer, der er blevet bekendtgjort, og som befinder sig på forskellige steder i forberedelsesprocessen, eller som er under opførelse.

Det er mit privilegium denne formiddag at bekendtgøre to nye templer, der i de kommende måneder og år bliver bygget følgende steder: Cedar

City i Utah og Rio de Janeiro i Brasilien. Brødre og søstre, tempelbyggeri fortsætter i uformindsket omfang.

Som I ved bekendtgjorde jeg ved oktoberkonferencen ændringer i den alder, hvor unge mænd og unge kvinder kan tjene som fuldtidsmissionærer, hvor de unge mænd nu kan tjene som 18-årige og de unge kvinder som 19-årige.

Reaktionen fra vore unge har været forbløffende og inspirerende. Den 4. april – det er for to dage siden – havde vi 65.634 fuldtidsmissionærer ude samt over 20.000 flere, der har modtaget deres kaldelse, men som endnu ikke er begyndt på en missionærskole, og flere end 6.000 yderligere i interviewprocessen hos deres biskop og stavspræsident. Det

har været nødvendigt for os at oprette 58 nye missioner for at imødekomme det større antal missionærer.

For at kunne opretholde denne missionærstyrke, og fordi mange af vore missionærer kommer fra beskedne forhold, opfordrer vi jer til efter evne at bidrage gavmildt til Kirkens missionsfond.

Nuvel, brødre og søstre, vi skal

høre inspirerede budskaber i dag og i morgen. De, der skal tale til os, har bønsonst søgt at vide det, som Herren ønsker, at vi skal høre på nuværende tidspunkt.

Jeg opfordrer jer til at være opmærksomme og modtagelige for de budskaber, vi skal høre. Det er min bøn, at vi må gøre dette. I Herrens Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Boyd K. Packer
Præsident for De Tolv Apostles Kvorum

Dette ved jeg

Af alt det, jeg har læst og undervist i og lært, er den mest dyrebare og hellige sandhed, som jeg kan tilbyde, mit scerlige vidnesbyrd om Jesus Kristus.

I 1992, da jeg havde tjent ni år som assistent til De Tolv og 22 år som medlem af De Tolv, blev jeg 68 år. Jeg følte mig tilskyndet til at begynde det, jeg har kaldt en »Ufærdig komposition«. Den første del af det værk lyder således:

*Jeg fik en tanke den anden aften
en meget dybsindig tanke.
Den kom, da jeg var helt udkørt,
for træet til at falde i søvn.*

*Jeg havde haft en travl dag
og tænkte på mit liv.
Her er min tanke:
Da jeg var ung, bestemt ikke 68,*

*kunne jeg gå uden at halte;
Jeg havde ikke ondt i skulderen.
Jeg kunne læse en linje to gange
og så citere den højt.*

*Jeg kunne arbejde i utallige timer,
og knap stoppe for at trække vejret.
Og alt det, jeg nu ikke kan,
kunne jeg med lethed gøre.*

*Hvis jeg nu kunne få årene tilbage,
hvis det var mit valg,
så ville jeg ikke bytte alder
for ungdom,
jeg ville miste alt for meget.*

*Jeg er helt tilfreds med at gå fremad,
give afkald på min ungdom, selv om
den var god.*

*Det, jeg ville miste, hvis jeg tog tilbage,
er det, jeg forstår.*

Ti år senere besluttede jeg at tilføje
et par linjer til det digt:

*Ti år er fløjet bort, hvorhen ingen ved.
Og med dem megen smerte.
En ny hofte har fjernet min halten;
jeg går atter helt lige.*

*En anden plade holder nakkens
knogler fast -
Et fantastisk skaberværk!
Det har fjernet følgerne af min polio;
og jeg tilhører nu den stivnakkede
generation.*

*Alderens tegn kan nu ses.
De ting, vil ikke blive bedre.
Det eneste, der tiltager i styrke,
er hos mig min glemsel.*

*Du spørger: »Kan jeg huske dig?«
Selvfølgelig, du ligner jo dig selv.
Bliv nu ikke alt for vred,
hvis jeg ikke husker dit navn.*

*Jeg må tilstå, at jeg har lært noget,
som jeg ikke ønskede at vide,*

*men alderen har medbragt disse
dyrebare sandheder,
som får ånden til at vokse.*

*Af alle de velsignelser, der er kommet,
er det bedste i mit liv
det samvær og den tryghed
jeg får fra min kære hustru.*

*Vore børn er alle blevet godt gift,
og har selv en familie
med børn og børnebørn.
Hvor er de dog alle vokset hurtigt op,*

*og jeg har slet ikke ombestemt mig
med hensyn til igen at blive ung.
Vi er beregnet til at blive ældre,
for med det kommer kundskab
om sandheden.*

*Du spørger: »Hvad vil fremtiden bringe?
Hvad bliver min skæbne?«
Jeg traver bare videre og beklager
mig ikke.*

Spørg mig igen, når jeg er 88!

Og sidste år tilføjede jeg så
disse linjer:

*Og nu er jeg blevet 88.
Årene er hastigt fløjet væk.
Jeg gik, jeg haltede, jeg støttede
mig til en stok,
og nu bliver jeg endelig kørt.*

*Jeg tager en lur nu og da,
men præstedømmets kraft består.
Og trods alle mine fysiske mangler,
så er der store åndelige fremskridt.*

*Jeg har rejst verden rundt,
en million km,
og såmænd endnu en million.
Og med hjælp fra satellitter
er mine rejser endnu ikke forbi.*

*Jeg kan nu med vished sige,
at jeg kender og elsker Herren.*

*Jeg kan vidne med de gamle apostle,
når jeg forkynder hans hellige ord.*

*Jeg ved, at det, han følte i Getsemane,
er for stort til at fatte.*

*Jeg ved, at han gjorde det for os alle;
vi har ingen bedre ven.*

*Jeg ved, at han kommer på ny
i stor kraft og herlighed.*

*Jeg ved, at jeg atter skal se ham
ved slutningen af mit livs beretning.*

*Jeg vil knæle ved hans sårede fødder;
jeg vil føle gløden af hans Ånd.*

*Med hviskende, skælvende stemme
vil jeg sige:*

»Min Herre, min Gud, jeg ved.«¹

Jeg ved det virkelig!

Vinduerne på bagsiden af vores hjem vender ud mod en lille blomsterhave og nogle træer, der ligger langs et lille vandløb. En af husets mure vender ud mod haven og er dækket af en kraftig efeu. De fleste år har denne efeu være rugeplads for husfinker. Rederne inde i efeuen er beskyttet mod ræve, vaskebjørne og katte, der hærger.

En dag var der stor opstandelse i efeuen. Desperate råb om hjælp kom, da 8–10 andre finker kom fra det omgivende skovområde for at tilslutte sig dette faresignal. Jeg fandt hurtigt årsagen til dette postyr. En slange hang delvis ned fra efeuen og hang foran vinduet netop længe nok til, at jeg kunne trække den ud. På midten af slangens krop var der to buler – tydeligt bevis, der fældede dom over den for at have taget to unger fra reden. Aldrig i de 50 år, vi havde boet i vores hjem, havde vi set noget lignende. Det var noget, vi oplevede måske en gang i livet – det troede vi i det mindste.

Nogle få dage senere var der et nyt postyr, denne gang i de ranker, der

dækker vores hundegård. Vi hørte de samme nødråb, nabolagets finker samledes. Vi vidste, hvad rovdiret var. Et barnebarn klatrede op på hundegården og trak en anden slange ud, som stadig holdt fast på moderfuglen, som den havde fanget i reden og dræbt.

Jeg sagde til mig selv: »Hvad sker der? Bliver Edens have invaderet på ny?«

Så lød i mit sind advarslerne, som profeterne har udtalt. Vi vil ikke altid være sikre mod modstanderens indflydelse, selv ikke i vores hjem. Vi må beskytte vore unger.

Vi lever i en meget farlig verden, der truer det, der er meget åndeligt. Familien, den grundlæggende organisation i tid og al evighed, er under angreb fra kræfter, der både kan ses og ikke ses. Modstanderen er på færde. Hans mål er at forårsage skade. Hvis han kan svække og ødelægge familien, så er det lykkedes for ham.

Sidste dages hellige erkender familiens altoverskyggende betydning og stræber efter at leve på en sådan måde, at modstanderen ikke kan snige sig ind i vores hjem. Vi finder tryk og sikkerhed for os selv og for vore børn ved at ære de pagter, vi har

indgået, og leve op til de almindelige lydige handlinger, der kræves af Kristi tilhængere.

Esajas har sagt: »Retfærdighed skaber fred, retfærdighed bringer ro og trykthed til evig tid.«²

Den fred er også lovet i åbenbaringer, hvori Herren erklærer: »Hvis I er beredte, skal I ikke frygte.«³

Præstedømmets umådelige kraft er blevet givet for at beskytte hjemmet og dets beboere. Faderen har myndighed og ansvaret for at undervise sine børn og for at velsigne og bringe dem evangeliets ordinancer og enhver anden nødvendig præstedømmebeskyttelse. Han skal udvise kærlighed og troskab og ære moderen, så deres børn kan se den kærlighed.

Jeg har lært, at tro er en virkelig kraft, ikke blot et udtryk for en overbevisning. Der er meget få ting, der er stærkere end en retskaffen mors trofaste bønner.

Lær selv og undervis jeres familie om Helligåndsgaven og Jesu Kristi forsoning. Det vil være den største gerning af evig værdi, I udfører i jeres hjem.

Vi ved, at vi er åndelige børn af himmelske forældre, og vi er her på

jorden for at modtage vores jordiske legeme og for at blive prøvet. Vi, der har jordiske legemer, har magt over de væsener, der ikke har.⁴ Vi har frihed til at vælge, hvad vi vil, og til at vælge og vrage blandt vore handlinger, men vi kan ikke selv vælge konsekvenserne. De kommer, uden at vi kan gøre noget.

Handlefrihed bliver i skrifterne defineret som »moralisk handlefrihed«, hvilket betyder, at vi kan vælge mellem godt og ondt. Modstanderen forsøger at friste os til at misbruge vores handlefrihed.

Skrifterne lærer os, at »enhver, hvad angår lære og princip, må handle med henblik på fremtiden i overensstemmelse med den moralske handlefrihed, som jeg har givet ham, så enhver må stå til regnskab for sine egne synder på dommens dag.«⁵

Alma lærte os, at »Herren kan ikke se på synd med den mindste grad af billigelse.«⁶ For at forstå det, må vi først adskille synden fra synderen.

Da de fx bragte en kvinde taget i hor, som helt klart var skyldig, for Frelseren, afviste han sagen med otte

ord: »Gå, og synd fra nu af ikke mere.«⁷ Det er ånden i hans tjenestegerning.

Tolerance er en dyd, men som alle dyder forandrer den sig til en synd, når den overdrives. Vi må være forsigtige med »tolerancefælden«, så vi ikke bliver opslugt af den. Den lemfældighed, der er muliggjort af svækkelsen af landets love, så vi tolerer lovlige, men umoralske handlinger, begrænser ikke den alvorlige åndelige konsekvens, der er en følge af at bryde Guds kyskhedslov.

Alle er født med Kristi lys, en vejledende indflydelse, der muliggør, at alle kan se forskel på rigtigt og forkert. Hvad vi gør med det lys, og hvordan vi reagerer på disse tilskyndelser til at leve retskaffent er en del af prøven i livet på jorden.

»For se, Kristi ånd er givet til enhver, så han kan kende godt fra ondt; derfor viser jeg jer, hvordan man skal dømmes; for alt, hvad der tilskynder til at gøre godt og formår til at tro på Kristus, udgår ved Kristi gave og kraft; derfor kan I med fuldkommen kundskab vide, at det er af Gud.«⁸

Vi må alle holde os i en tilstand, hvor vi kan reagere på inspiration og tilskyndelser fra Helligånden. Herren kan lade ren intelligens tilflyde vores sind for at tilskynde os, vejlede os, belære os og advare os. Hver eneste søn eller datter af Gud kan vide det, de har brug for at vide, med det samme. Lær at modtage og handle på inspiration og åbenbaring.

Af alt det, jeg har læst og undervist i og lært, er den mest dyrebare og helige sandhed, som jeg kan tilbyde, mit særlige vidnesbyrd om Jesus Kristus. Han lever. Jeg ved, at han lever. Jeg er hans vidne. Og jeg kan vidne om ham. Han er vor Frelser, vor Forløser. Det er jeg helt sikker på. Dette bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Boyd K. Packer, »Unfinished Composition«, 2012.
2. Es 32:17.
3. L&P 38:30.
4. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 211.
5. L&P 101:78.
6. Alma 45:16.
7. Joh 8:11.
8. Moro 7:16.

Biskop Dean M. Davies

Andenrådgiver i Det Præsiderende Biskopråd

En sikker grundvold

*Lad os acceptere Frelserens invitation om at komme til ham.
Lad os bygge vores liv på en tryk og sikker grundvold.*

Den 17. oktober 1989, da jeg kørte hjem fra arbejde, nærmede jeg mig et lyskryds ved Market og Beale Street i San Francisco i Californien. På det tidspunkt følte jeg bilen ryste og tænkte: »Jeg må være punkteret.« Da bilen fortsatte med at ryste, bemærkede jeg en bus ret tæt på mig og tænkte: »Den bus ramte mig lige!« Så rystede bilen mere og mere, og jeg tænkte: »Alle fire dæk må være punkteret!« Men det var ikke punkteringer eller bussen – det var et voldsomt jordskælv! Da jeg stoppede ved det røde lys, var der krusninger på fortovet ligesom bølger på havet, der rullede ned ad Market Street. Foran mig svingede en høj kontorbygning fra side til side, og mursten faldt ned fra en ældre bygning til venstre for mig, idet jorden fortsatte med at ryste.

Loma Prieta-jordskælv ramte San Francisco Bay-området kl. 17.04 den dag og efterlod op til 12.000 mennesker hjemløse.

Jordskælv forårsagede stor skade i San Francisco Bay-området, især på ustabil jord i San Francisco og Oakland. I San Francisco er Marina District blevet »opført på en opfyldning, der er lavet af en blanding af sand, grus, murbrokker ... og andre materialer, der indeholder en høj procentdel af grundvand. Noget af

opfyldningen er murbrokker, der blev dumpet i San Francisco-bugten efter jordskælv i 1906.«¹

Omkring 1915 blev der opført boligblokke på opfyldningen. Ved jordskælv i 1989 blev denne vandmættede, ustabile blanding af mudder, sand og murbrokker forvandlet til en flydende masse, der fik bygningerne til at kollapse. Bygningerne var ikke blevet bygget på en sikker grundvold.

Loma Prieta-jordskælv påvirkede manges tilværelse, deriblandt min egen. Da jeg grundede over

begivenhederne den dag, bekræftede det igen i mit sind og hjerte, at vi skal bygge på en sikker grundvold for med held at modstå livets storme, jordskælv og katastrofer.

Den nefitiske profet, Helaman, beskrev tydeligt vigtigheden af at bygge vores liv på en sikker grundvold, endog på Jesu Kristi klippe: »Og se, mine sønner, husk, husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold, så når Djævelen udsender sine mægtige vinde, ja, sine pile i hvirvelvinden, ja, når alle hans hagl og hans mægtige uvejr skal ramme jer, at det ingen magt skal få over jer til at drage jer ned i elendighedens og den uendelig jammers kløft på grund af den klippe, som I er bygget på, som er en sikker grundvold, en grundvold, hvorpå menneskene, hvis de bygger derpå, ikke kan falde« (Hel 5:12).

I udviklingen af moderne templer bliver der givet omhyggelig opmærksomhed til konstruktionen, ingeniørarbejdet og brugen af byggematerialer. Grundig test af jorden og geologien finder sted på byggegrunden, hvor templet vil blive opført. Studier af vind, regn og ændringer i vejret i området tages med i betragtning, så det færdigbyggede tempel kan modstå ikke blot storme og klima, der er almindeligt i området, men templet bliver designet og placeret til at modstå uventede jordskælv, tyfoner, oversvømmelser og andre naturkatastrofer, som kan finde sted. I mange templer bliver pæle af beton eller stål slået dybt ned i jorden for at fastholde templets fundament.

Som designerne og bygningshåndværkerne i vor tid har vor kærlige og venlige himmelske Fader og hans Søn forberedt planer, redskaber og andre hjælpekluder til vores brug, så vi kan bygge og udforme vores liv til at være

sikkert og urokkeligt. Planen er frelsesplanen, den store plan for lykke. Planen fremlægger et klart billede og forståelse af begyndelsen og enden for os, og de afgørende skridt, deriblandt ordinancer, som er nødvendige for hvert af Faderens børn for at være i stand til at vende tilbage til hans nærhed og hvile sammen med ham for evigt.

Tro, omvendelse, dåb, Helligåndsgaven og at holde ud til enden er en del af livets »plan«. De hjælper til at forme de passende byggeblokke, som vil forankre vores liv til Kristi forsoning. Disse danner og udformer den støttende struktur i en persons liv. Ligesom tempeltegninger har specifikationer, der detaljeret beskriver, hvordan man former og sammenføjer vigtige komponenter, bliver bøn, studium af skriften, det at nyde nadveren og at modtage afgørende præstedømmeordinancer de »specifikationer«, som integrerer og binder livets struktur sammen.

Balance i anvendelsen af disse specifikationer er vigtig. I processen med at lave beton bliver præcise mængder sand, grus, cement og vand fx brugt for at opnå den største styrke.

En forkert mængde eller udeladelse af et af disse elementer ville gøre betonen svag og ude af stand til at udføre dens vigtige funktion.

På samme måde risikerer vi også, hvis vi ikke sørger for den passende balance i vores liv med daglig personlig bøn, at mætte os med skrifterne, den ugentlige styrke ved at nyde nadveren og ofte deltager i præstedømmeordinancer såsom tempelordinancer, at blive svækket i vores åndelige strukturelle styrke.

I et brev til efeserne sagde Paulus det på denne måde, hvilket vi kan anvende ved behovet for en balanceret og integreret udvikling af vores karakter og sjæl: »I ham holdes hele bygningen sammen og vokser til et helligt tempel i Herren« (Ef 2:21).

Bøn er et af de mest basale og vigtigste grundlæggende principper i vores tro og karakter. Gennem bøn er vi i stand til at udtrykke vores taknemlighed, kærlighed og hengivenhed for Gud. Gennem bøn kan vi underlægge vores vilje til hans og modtage styrken til at rette vores liv efter hans lære. Bøn er vejen, vi kan følge for at søge hans indflydelse i vores liv, endog åbenbaring.

Alma sagde: »Rådfør dig med Herren i alle dine gerninger, så vejleder han dig til din gavn; ja, når du lægger dig om aftenen, da læg dig for Herren, så han kan våge over dig i din søvn; og når du står op om morgenen, lad da dit hjerte være fuldt af tak til Gud; og hvis du gør dette, skal du blive løftet op på den yderste dag« (Alma 37:37).

At fortælle Gud om vore tanker, følelser og ønsker gennem oprigtig og inderlig bøn bør for os alle blive lige så vigtigt og naturligt som at ånde og spise.

At søge skrifterne dagligt vil også styrke vores tro og karakter. Ligesom vi har brug for mad til at nære vores fysiske legeme, vil vores ånd og sjæl blive fyldt op og styrket af at lade os mætte af Kristi ord, der står i profeternes skrivelser. Nefi sagde: »Tag for jer af Kristi ord, for se, Kristi ord vil fortælle jer alt det, som I skal gøre« (2 Ne 32:3).

Selvom det er godt at læse skrifterne, er læsningen ikke nok til at fange hele dybden og bredden i Frelserens lære. At søge, grunde og anvende Kristi ord, som der undervises i i skrifterne, vil bringe visdom og kundskab, der går udover vores jordiske forståelse. Det vil styrke vores forpligtelse og give os åndelige reserver til at gøre vores bedste i alle situationer.

Et af de vigtigste skridt, vi kan tage for at styrke vores liv og forblive fast forbundet med Frelserens grundvold, er værdigt at nyde nadveren hver uge. Nadverordinancen giver ethvert kirkemedlem mulighed for at tænke over sit liv på forhånd, at overveje handlinger eller manglende handlinger, som man er nødt til at omvende sig fra og så nyde brødet og vandet som hellige symboler i ihukommelse af Jesu Kristi legeme og blod, et vidne

på hans forsoning. Hvis vi tager den oprigtigt og ydmygt, fornyer vi evige pagter, bliver rensset og helliggjort og modtager løftet, at vi vil have hans Ånd hos os altid. Ånden virker som en slags mørtel, et svejsende led, der ikke blot helliggør, men også bringer alt til vores hukommelse og vidner igen og igen om Jesus Kristus. Værdig deltagelse i nadveren styrker vores personlige forbindelse til grundvolden, ja, Jesus Kristus.

Under sin tjenestegerning underviste Frelseren med kærlighed og klarhed om læresætningerne, principerne og de nødvendige handlinger, der ville bevare vores liv og styrke vores karakter. Ved slutningen af bjergprædikenen erklærede han:

»Den, som derfor hører disse mine ord og handler efter dem, vil jeg

sammenligne med en vis mand, som byggede sit hus på en klippe –

og regnen faldt, og oversvømmelserne kom, og vindene blæste og slog imod dette hus, og det faldt ikke, for det var grundlagt på en klippe.

Og enhver, som hører disse mine ord og ikke handler efter dem, skal sammenlignes med en tåbe, som byggede sit hus på sandet –

og regnen faldt, og oversvømmelserne kom, og vindene blæste og slog imod dette hus, og det faldt, og stort var dets fald« (3 Ne 14:24–27; se også Matt 7:24–27).

Brødre og søstre, ingen af os vil bevidst bygge vores hjem, arbejdspladser eller hellige tilbedelseshuse på sand eller murbrokker eller uden passende tegninger og materialer. Lad os acceptere Frelserens invitation om

at komme til ham. Lad os bygge vores liv på en tryk og sikker grundvold.

Jeg bærer ydmygt vidnesbyrd om, at vi ved at forankre vores liv i Jesus Kristus og hans forsoning og ved omhyggeligt at følge hans planer for vores lykke, deriblandt daglig bøn, dagligt skriftstudium og ugentligt nyder nadveren, vil blive styrket, vi vil opleve virkelig personlig vækst og varig omvendelse, vi vil være bedre forberedt til at modstå livets storme og katastrofer, vi vil opleve den lovede glæde og lykke, og vi vil have vished om, at vores liv er bygget på en sikker grundvold – en grundvold, der aldrig falder. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »1989 Loma Prieta Earthquake«, wikipedia.org/wiki/1989_Loma_Prieta_earthquake.

Elaine S. Dalton

Netop afløst som Unge Pigers hovedpræsident

Vi er vor himmelske Faders døtre

Som Guds døtre er vi hver især unikke med forskellig baggrund og erfaring. Men vores rolle har betydning – fordi vi har betydning.

Hver uge gentager unge piger overalt i verden Unge Pigers tema. Hver gang jeg hører disse ord uanset sproget: »Vi er vor himmelske Faders døtre, han elsker os, og vi elsker ham,«¹ bekræfter Ånden til min sjæl, at de er sande. Det er ikke blot en bekræftelse af vores identitet – hvem vi er – men også en anerkendelse af, hvem vi tilhører. Vi er døtre af et ophøjet væsen!

I ethvert land, på ethvert kontinent har jeg mødt selvsikre, velformulerede unge piger, fyldt af lys, forædlet gennem hårdt arbejde og prøvelser, der er i besiddelse af ren og enkel tro. De er dydige. De holder deres pagter og »står som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder.«² De ved, hvem de er, og at de har en vigtig rolle i opbygningen af Guds rige.

Da jeg gik på universitetet, turnerede jeg med BYU's internationale folkedansere. En sommer havde vores gruppe det unikke privilegium at turnere i de europæiske missioner. Det var en svær sommer for mig, fordi min far uventet var gået bort få måneder tidligere. Jeg følte mig alene og blev specielt modløs, mens

vi var i Skotland. Vi dansede i en kirkebygning den aften, og efter vores optræden gik vi ind ved siden af i missionshjemmet. Da jeg gik op mod indgangen, så jeg en sten placeret ved lågen til en velholdt have. På den læste jeg ordene: »Hvad end du gør, så gør det godt.« I det øjeblik trængte disse ord dybt ind i mit hjerte, og jeg følte himlens kræfter række ud og

bringe mig et budskab. Jeg vidste, at en kærlig himmelsk Fader kendte mig. Jeg følte, at jeg ikke var alene. Jeg stod i den have med tårer i øjnene. »Hvad end du gør, så gør det godt.« Denne enkle udtalelse fornyede min vision om, at vor himmelske Fader kendte mig og havde en plan med mit liv, og den ånd, jeg følte, hjalp mig til at forstå, at min rolle havde betydning.

Senere fandt jeg ud af, at denne udtalelse engang havde motiveret profeten David O. McKay, da han tjente som en ung missionær i Skotland. Han havde set den på en sten på en bygning i en modløs tid i sit liv og på sin mission, og ordene havde opløftet ham. Mange år senere, da bygningen blev revet ned, sørgede han for at erhverve stenen og fik den placeret i missionshjemmets have.³

Som Guds døtre er vi hver især unikke med forskellig baggrund og erfaring. Men vores rolle har betydning – fordi vi har betydning. Vore daglige bidrag af opdragelse, undervisning og omsorg for andre virker måske til tider trivielle, små, svære

Sydney

og nedværdigende, men når vi husker den første sætning i Unge Pigers tema: »Vi er vor himmelske Faders døtre, han elsker os,« vil det gøre hele forskellen i vores forhold til andre og i vores måde at reagere på.

Min storslåede 92-årige mor gik bort for nylig. Hun forlod denne jordiske tilværelse, som hun havde levet – i det stille. Hendes liv blev ikke, som hun havde planlagt. Hendes mand, min far, gik bort, da han var 45 år og efterlod hende med tre børn – mine to brødre og jeg. Hun levede 47 år som enke. Hun forsørgede vores familie ved at undervise i en skole om dagen og give klaverlektioner om aftenen. Hun tog sig af sin aldrende far, min morfar, der boede ved siden af os. Hun sikrede sig, at vi alle fik en universitetsuddannelse. Faktisk insisterede hun på det, så vi kunne blive »bidragere«. Og hun klagede aldrig. Hun holdt sine pagter, og fordi hun gjorde det, nedkaldte hun himlens kræfter til at velsigne vores hjem og til at sende mirakler. Hun forlod sig på kraften i bøn, præstedømmet og pagternes løfter. Hun var trofast i sin tjeneste for Herren. Hendes standhaftige hengivenhed styrkede os, hendes børn. Hun gentog ofte et skriftsted:

»Jeg, Herren, er bundet, når I gør, hvad jeg siger, men når I ikke gør, hvad jeg siger, har I intet løfte.«⁴ Det var hendes motto, og hun vidste, at det var sandt. Hun forstod, hvad det betød at holde sine pagter. Verden anerkendte hende aldrig. Det var ikke det, hun ønskede. Hun forstod, hvem hun var, og hvor hun hørte til – en datter af Gud. Det kan i sandhed siges, at vores mor udførte sin rolle godt.

Præsident Gordon B. Hinckley har om kvinder og mødre sagt:

»Vi må aldrig glemme kvinders styrke ... Det er mødrene, som mest direkte påvirker deres børns liv ... Det er mødrene, som nærer børnene og opdrager dem på Herrens måde. Deres indflydelse er af afgørende betydning ...

De skaber liv. De nærer børnene. De er lærere for de unge piger. De er vore uundværlige ægtefæller. De er vore samarbejdspartnere i opbygningen af Guds rige. Deres rolle er stor, og deres bidrag er vidunderlige!⁵

Hvordan indgyder en mor eller en far den forældende og evige sandhed i deres datter, at hun er en af Guds døtre? Hvordan kan vi hjælpe hende til at træde ud af verden og indtræde i Guds rige?

I en verden, der nedbryder vores moral, har unge piger brug for kvinder og mænd, der »står som Guds vidner til alle tider, i alle ting og på alle steder«. Aldrig før har det været så vigtigt som nu. Unge piger har brug for mødre og for mentorer, der er eksempler på dydig kvindelighed. Mødre, jeres forhold til jeres datter er af afgørende betydning, og det er jeres eksempel også. Den måde, hvorpå I elsker og ærer hendes far, hans præstedømme og hans guddommelige rolle, vil blive reflekteret og måske forstærket i jeres datters holdninger og adfærd.

Hvad er den rolle, som vi alle må »udføre godt«? Familieproklamationen er tydelig:

»I henhold til den guddommelige plan skal fædre lede deres familier i kærlighed og retskaffenhed og har ansvaret for at sørge for livets fornødenheder samt beskytte deres familier. Mødre har primært ansvaret for at opdrage deres børn. I disse hellige ansvar er fædre og mødre forpligtet til at hjælpe hinanden som jævnbyrdige partnere ...

Vi advarer om, at personer, som bryder deres løfte om troskab, som misbruger deres ægtefælle eller deres

I en yderst udfordrende verden er det, hvad jeg ser, de unge piger og alle kvinder i denne kirke gør. De har en positiv indflydelse. De er dydige og eksemplariske, intelligente og arbejdssomme. De gør en forskel, fordi de *er* anderledes. De udfører deres rolle godt.

For mange år siden, da jeg støvsugede dette tæppe – og prøvede at gøre min lille del godt – vidste jeg ikke, at jeg en dag ville stå med mine fødder på tæppet under denne talerstol.

I dag står jeg som Guds datter og som vidne om, at han lever. Jesus er Kristus. Han er vor Forløser. Det er igennem hans uendelige, sonoffer, at jeg en dag vil vende tilbage for at leve sammen med ham – prøvet, ren og besejlet til en evig familie. Jeg vil for evigt prise ham for privilegiet ved at være kvinde, hustru og mor. Jeg vidner om, at vi bliver ledt af en Guds profet, præsident Thomas S. Monson, og jeg er taknemlig for retskafne mænd, hvis præstedømmekraft vel-signer mit liv. Og jeg vil for evigt være taknemlig for den styrke, jeg modtager gennem den livgivende kraft fra Frelserens uendelige forsoning, idet jeg fortsat stræber efter at udføre min rolle godt. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. *Unge Piger Personlig fremgang*, hæfte, 2009, s. 3.
2. Mosi 18:9.
3. Se Matthew O. Richardson, »What E'er Thou Art, Act Well Thy Part: John Allan's Albany Crescent Stone«, *Journal of Mormon History*, vol. 33 (Fall 2007), s. 31–61; Francis M. Gibbons, *David O. McKay: Apostle to the World, Prophet of God*, 1986, s. 45.
4. L&P 82:10.
5. Gordon B. Hinckley, »Stå fast og urokkelig«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 10. jan. 2004, s. 21.
6. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
7. Se Moro 9:9.
8. Se *Unge Piger Personlig fremgang*, s. 70.

børn, eller som ikke opfylder ansvar i familien, en dag skal stå til ansvar over for Gud.«⁶

I det dekadente samfund på Mormons tid beklagede han, at kvinder blev frarøvet det, der var yderst kært og dyrebart – deres dyd og kyskhed.⁷

Igen fornyer jeg opfordringen om at vende tilbage til dyd. Dyd er Guds døtres styrke og kraft. Hvordan ville verden ikke være, hvis dyd – et mønster for tanker og adfærd baseret på høje moralske standarder, herunder kyskhed⁸ – blev genetableret i vores samfund som en højt værdsat værdinorm? Hvis umoral, pornografi og misbrug aftog, ville der da være færre ødelagte ægteskaber, ødelagte liv og ødelagte hjerter? Ville medierne forædle og opbygge snarere end at objektivisere og nedgøre Guds dyrbare døtre? Hvis hele menneskeheden virkelig forstod betydningen af udtalelsen: »Vi er vor himmelske Faders døtre«, hvordan ville kvinder så blive betragtet og behandlet?

For flere år siden, da Konferencecentret blev opført og næsten var færdigbygget, gik jeg ind i denne hellige bygning på balkonetasen iført en beskyttelseshjelm og sikkerhedsbriller, klar til at støvsuge det tæppe, som min mand var med til at lægge. Hvor talerstolen nu står, flyttede en lille traktor jord, og der var meget støv i hele bygningen. Da det lagde sig, faldt det på det nye tæppe. Min opgaver var at støvsuge. Så jeg støvsugede og støvsugede og støvsugede. Efter tre dage brændte min lille støvsuger sammen!

Om eftermiddagen før den første generalkonference i denne smukke bygning ringede min mand til mig. Han var ved at lægge den sidste del af tæppet – under denne historiske talerstol.

Han spurgte: »Hvilket skriftsted skal jeg skrive på bagsiden af tæppet?«

Og jeg sagde: »Mosija 18:9: »Stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder.«

Ældste Craig A. Cardon
De Halvfjerds

Frelseren ønsker at tilgive

Herren elsker os og ønsker, at vi forstår hans villighed til at tilgive.

Da Frelseren tjente på jorden, fulgte mange efter ham, herunder skriftkloge og farisæere »fra alle landsbyerne i Galilæa og Judæa og fra Jerusalem«. ¹ En sengeliggende, lam mand, som ønskede at blive helbredt, blev bragt hen til en stor forsamling, men da hans venner ikke kunne få ham hen til Frelseren, tog de ham op på taget af det hus, hvor Frelseren var, og sænkede ham ned. Da Frelseren så denne tilkendegivelse på tro, sagde han med en storslået hensigt, der endnu var ukendt for hans tilhørere: »Menneske, dine synder er tilgivet dig.« ²

Det må have overrasket manden, og selv om skriften ikke siger noget om hans reaktion, har han måske undret sig over, om Frelseren virkelig forstod, hvorfor han var kommet.

Frelseren vidste, at mange mennesker fulgte ham på grund af hans mægtige mirakler. Han havde allerede forvandlet vand til vin, ³ uddrevet urene ånder, ⁴ helbredt en kongelig embedsmands søn, ⁵ en spedalsk, ⁶ Peters svigermor ⁷ og mange andre. ⁸

Men med denne lamme mand valgte Herren over for både disciple og kritikere at bevise sin enestående

rolle som verdens Frelser. Da de skriftkloge og farisæerne hørte Frelserens ord, begyndte de at argumentere indbyrdes og talte uvidende om blasfemi samtidig med, at de konkluderede, at kun Gud kan tilgive synder. Frelseren, der gennemskuede deres tanker, sagde henvendt til dem:

»Hvad er det, I tænker i jeres hjerte?

Hvad er det letteste, at sige: Dine synder er tilgivet dig, eller at sige: Rejs dig og gå?« ⁹

Uden at vente på deres svar fortsatte Frelseren: »Men for at I kan vide, at Menneskesønnen har myndighed *på jorden* til at tilgive synder« [han vendte sig da mod den lamme mand]: »Jeg siger dig, rejs dig, tag din seng og gå hjem!« ¹⁰ Og det gjorde han!

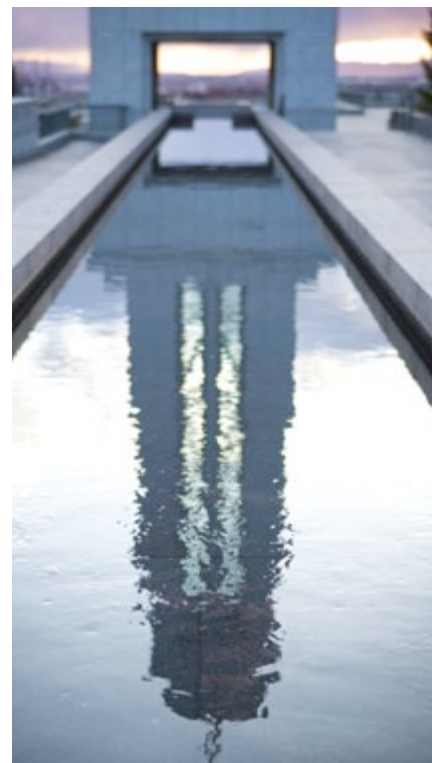
Ved denne mirakuløse fysiske helbredelse bekræftede Frelseren denne uendeligt større åndelige sandhed over for os alle: Menneskesønnen tilgiver synder!

Selv om denne sandhed godvilligt accepteres af alle troende, anerkendes den væsentlige medfølgende sandhed ikke lige så let: Frelseren tilgiver synder »på jorden«, og ikke kun ved den endelige dom. Han undskylder os ikke *i vore synder*. ¹¹ Han lader ikke vores

tilbagevenden til tidligere synder gå upåttalt hen. ¹² Men når vi omvender os og adlyder hans evangelium, tilgiver han os. ¹³

I denne tilgivelse ser vi forsoningens bemyndigende og forløsende kraft anvendt på harmonisk og nådig vis. Hvis vi udøver tro på Herren Jesus Kristus, *styrker* hans forsonings bemyndigende kraft os i det øjeblik, vi har brug for det, ¹⁴ og hans forløsende kraft *helliggør* os, når vi »aflægger det naturlige menneske«. ¹⁵ Det bringer håb til alle, især til dem, der føler, at gentagne tegn på menneskelig svaghed overgår Frelserens villighed til at hjælpe og frelse.

Frelseren fik også mulighed for at øge vores forståelse engang, hvor Peter havde forhørt sig om, ¹⁶ hvor mange gange han skulle tilgive sin bror. »Op til syv gange?« spurgte Peter forundret. Det måtte bestemt være

mere end rigeligt. Men Frelserens svar slog døren op på vid gab til *hans* barmhjertige hjerte: »Jeg siger dig, *ikke* op til syv gange, men op til syvoghalvfjerds gange.«¹⁷

Herren elsker os og ønsker, at vi forstår hans villighed til at tilgive. I over 20 tilfælde i Lære og Pagter sagde Herren til dem, han talte til: »Dine synder er dig tilgivet« eller lignende ordvalg.¹⁸ I omtrent halvdelen af disse tilfælde var Herrens ord rettet specifikt til profeten Joseph Smith, nogle gange til ham alene, andre gange sammen med andre.¹⁹ Første gang, det blev nedskrevet, var i 1830, sidste gang i 1843. Således sagde Herren gentagne gange til Joseph Smith i årenes løb: »Dine synder er dig tilgivet.«

Selv om Joseph Smith ikke var »skyldig i store eller alvorlige synder«,²⁰ gør vi vel i at erindre, at Herrens »syvoghalvfjerds gange« med meget få undtagelser ikke begrænser tilgivelse i forhold til syndens alvorlighed.

Da Herren talte til nogle ældster, der var forsamlet i Kirtland, sagde

han: »Jeg vil, at I skal overvinde verden; *derfor* vil jeg have medfølelse med jer.«²¹ Herren kender vore svagheder og de evige konsekvenser, som »verden« har for ufuldkomne mænd og kvinder.²² Ordet *derfor* i dette vers er hans erklæring om, at det kun er i kraft af hans medfølelse, at vi i sidste instans kan »overvinde verden«. Hvordan kommer denne medfølelse til udtryk? Til disse samme ældster i Kirtland sagde han: »[Jeg] har tilgivet jer jeres synder.«²³ *Frelseren ønsker at tilgive.*

Ingen behøver at antage, at denne tilgivelse kommer uden omvendelse. Derimod har Herren sagt: »Dem, som bekender deres synder for mig og beder om tilgivelse ... dem tilgiver jeg, Herren, deres synder«, og så tilføjer han denne advarende betingelse »og som ikke har syndet til døden.«²⁴ Selv om Herren »ikke kan se på synd med den mindste grad af billigelse«,²⁵ skelner han dog i forhold til alvoren af visse synder. Han har fastsat, at der ingen tilgivelse vil være for »bespottelse mod Helligånden.«²⁶ Han angiver alvoren af mord²⁷ og

understreger alvoren af seksuel synd som fx hor.²⁸ Ved gentagen udøvelse af alvorlig seksuel synd gør han det klart, hvor stadig vanskeligere det er at modtage hans tilgivelse.²⁹ Og han har sagt, at »den, som synder mod et større lys, skal få en større fordømmelse.«³⁰ Dog tillader han i sin nåde, at man kan forbedre sig over tid frem for at kræve øjeblikkelig fuldkommenhed. Selv mangfoldigheden af synder forårsaget af jordelivets svagheder tilgiver han, igen og igen, så ofte som vi omvender os og søger hans tilgivelse.³¹

Takket være dette kan vi alle, herunder dem, der kæmper med at overvinde afhængighed som stofmisbrug eller pornografi og dem tæt på dem, vide, at Herren anerkender vore retfærdige bestræbelser og kærligt tilgiver, når omvendelsen er fuldstændig, »op til syvoghalvfjerds gange«. Men det betyder ikke, at man ustraffet *bevidst* kan vende tilbage til synd.³²

Herren er altid interesseret i vores hjerte,³³ og en falsk, efterrationaliseret tro retfærdiggør ikke synd.³⁴ I denne uddeling har Herren advaret en af sine tjenere mod bortforklaringer ved at erklære: »Lad [ham] skamme sig over den nikolaitiske gruppe og over alle deres hemmelige vederstyggeligheder.«³⁵ Nikolaitterne var en gammel religiøs gruppe, der hævdede at have lov til at begå seksuel synd i kraft af Herrens nåde.³⁶ Dette er ikke Herren velbehageligt.³⁷ Hans medfølelse og nåde undskylder os ikke, når »[vort] hjerte ... ikke [er] tilfreds. Og [vi ikke] adlyder ... sandheden, men finder behag i ugudelighed.«³⁸ Hans medfølelse og nåde er snarere, efter alt hvad vi kan gøre,³⁹ de midler, hvormed vi »med tiden«⁴⁰ overvinder verden ved forsoningens bemyndigende kraft. Når vi ydmygt søger denne dyrebare gave gøres »det svage

stærkt for [os],⁴¹ og ved *hans* styrke bliver vi i stand til at gøre det, som vi aldrig ville kunne gøre alene.

Herren ser på det lys, vi har modtaget,⁴² vores hjertes ønsker⁴³ og vore handlinger,⁴⁴ og når vi omvender os og søger hans tilgivelse, tilgiver han os. Når vi betragter os selv, vore kære og bekendtskaber, bør vi være lige villige til at tilgive os selv og andre.⁴⁵

Forkynd mit evangelium taler om vanskeligheden ved at overvinde afhængighed og opmuntrer præstedømmeledere og medlemmer til »ikke [at] blive chokerede eller fortvivlede«, hvis undersøgere eller nye medlemmer fortsat kæmper med sådanne problemer. Tværtimod bliver vi rådet til at »have tillid til personen og ikke dømme ... [og] behandle det som et midlertidigt og forståeligt tilbageskridt.«⁴⁶ Ville vi gøre mindre end det med vore egne børn eller vores familie, der kæmper med lignende problemer, og som midlertidigt har bevæget sig væk fra retfærdighedens vej? Selvfølgelig fortjener de vores udholdenhed, tålmodighed og kærlighed – og ja, vores tilgivelse.

Ved generalkonferencen i oktober gav præsident Monson dette råd:

»Vi er nødt til at huske, at mennesker kan forandre sig. De kan aflægge dårlige vaner. De kan omvende sig fra overtrædelser ...

Vi kan hjælpe dem til at overvinde deres ufuldkommenheder. Vi skal udvikle evnen til at se mennesker, *ikke* som de er nu, men som det, de kan blive.«⁴⁷

Ved en af Kirkens første konferencer, som svarede til denne konference, sagde Herren til medlemmerne:

»Sandelig siger jeg jer: I er rene, men ikke alle ...

for *alt kød* er fordærvet i mine øjne ...

for sandelig, nogle af jer er skyldige over for mig, *men jeg vil være barmhjertig mod jeres svaghed.*⁴⁸

Hans budskab er det samme i dag.

Vor himmelske Fader ved, hvad vi står over for, at vi alle om og om igen synder og »har mistet herligheden fra Gud.«⁴⁹ Han sendte sin Søn, som »kender menneskets svaghed og ved, hvordan han skal bistå dem, som bliver fristet.«⁵⁰ Hans Søn har sagt: »Bed altid, for at I *ikke* skal falde i fristelse.«⁵¹ Vi bliver bedt om at anråbe Gud »om *barmhjertighed*, for han er mægtig til at frelse.«⁵² Han befaler, at vi omvender os⁵³ og tilgiver.⁵⁴ Og selv om omvendelse ikke er let, giver han følgende løfte, når vi af hele vores hjerte stræber efter at adlyde hans evangelium: »Sandelig siger jeg jer: På trods af [jeres synder *er mit indre fyldt af medfølelse med jer*]. Jeg vil ikke fuldstændigt forstøde [jer], og *på vredens dag vil jeg huske at vise barmhjertighed.*«⁵⁵ Frelseren ønsker at tilgive.

Hver uge indleder Tabernakelkoret sin inspirerende udsendelse med de opløftende ord i William W. Phelps'

velkendte salme »Løft din stemme glad og ren«. De trøstende ord i fjerde vers er ikke helt så kendte:

*Hellig, hellig er vor Gud,
godt det ord, vi synger ud
Fra synd og dom vi vender om.
Lever vi til Guds behag,
herlig er vor sabbatsdag.*⁵⁶

Jeg opfordrer jer til at huske og tro på Herrens ord og at udøve tro på ham til omvendelse.⁵⁷ Han elsker jer. Han ønsker at tilgive. Det bærer jeg vidnesbyrd om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Luk 5:17; se også Mark 2:2.
2. Luk 5:20; se også Matt 9:2; Mark 2:5.
3. Se Joh 2:1–11.
4. Se Mark 1:21–28; Luk 4:33–37.
5. Se Joh 4:46–54.
6. Se Matt 8:1–4; Mark 1:40–45; Luk 5:12–15.
7. Se Matt 8:14–15; Mark 1:29–31; Luk 4:38–39.
8. Se Matt 8:16–17; Mark 1:32–34; Luk 4:40–41.
9. Luk 5:22–23; se også Matt 9:3–5; Mark 2:6–9.
10. Luk 5:24; fremhævelse tilføjet; se også Matt 9:6–7; Mark 2:10–12.
11. Se 1 Kor 6:9–10; Alma 11:34, 37; Hel 5:10–11.
12. Se 2 Pet 2:20; Jak 2:10; L&P 82:7.

13. Se Es 1:18; Jer 31:34; Luk 7:36–50; En 1:5; Alma 24:10; Moro 6:8; L&P 1:32; 58:42–43.
14. Se Jakob 4:7; Alma 14:26; Moro 10:7.
15. Mosi 3:19; se også 2 Ne 10:24–25.
16. Se Alma 32:28, 34.
17. Matt 18:21–22; fremhævelse tilføjet; se også Luk 17:1–4.
18. Se L&P 20:5–7; 25:3; 29:3; 31:5; 36:1; 50:36; 60:6–7; 61:2; 62:3; 64:1–4, 5–7, 15–17; 75:6–8; 82:1; 84:60–61; 90:1, 6; 108:1; 110:5; 112:3; 124:74–76, 78; 132:50.
19. Se L&P 20:5–7; 29:3; 60:6–7; 61:2; 62:3; 64:5–7; 84:60–61; 90:1; 110:5; 132:50.
20. JS-H 1:28.
21. L&P 64:2; fremhævelse tilføjet.
22. Se 1 Ne 20:9–11; L&P 24:2; 50:41; 63:47; 108:1–8.
23. L&P 64:3.
24. L&P 64:7.
25. L&P 1:31; se også v. 32–33; Alma 45:16.
26. L&P 132:27; se også Matt 12:31; Luk 12:10.
27. Se 2 Mos 20:13; Mosi 13:21; L&P 132:19; Moses 5:31–36.
28. Se Alma 39:5; L&P 42:24–26.
29. Se L&P 42:22–26, 75–78, 80–82; 63:13–17; 76:103.
30. L&P 82:3; se også Joh 15:22.
31. Se Moro 6:8.
32. Se Mosi 15:26.
33. Se 1 Sam 16:7; Sl 24:3–4; Ordsp 23:7; Matt 15:18–20; Mark 7:20–23; Hebr 3:12; 3 Ne 12:19; L&P 59:8; 64:34.
34. Se L&P 20:29–30; 121:37.
35. L&P 117:11.
36. Se Bible Dictionary, »Nicolaitans«.
37. Se Åb 2:6, 15.
38. L&P 56:15.
39. Se 2 Ne 25:23; L&P 138:4.
40. Moses 7:21.
41. Eter 12:27.
42. Se Joh 15:22; L&P 1:33; 82:3.
43. Se Alma 41:5–6; 3 Ne 9:20; L&P 137:9.
44. Se 1 Ne 15:33; Alma 41:3–4; L&P 137:9.
45. Se Matt 6:14–15; L&P 64:8–10; 98:39–48.
46. *Forkynd mit evangelium: Vejledning til missionering*, 2005, s. 189.
47. Thomas S. Monson, »Se andre som det, de kan blive«, *Liahona*, nov. 2012, s. 68, 69; fremhævelse tilføjet.
48. L&P 38:10–11, 14; fremhævelse tilføjet.
49. Rom 3:23.
50. L&P 62:1; se også Alma 7:12.
51. L&P 61:39; fremhævelse tilføjet.
52. Alma 34:18; fremhævelse tilføjet; se også 2 Ne 31:19; Alma 7:14.
53. Se Hel 13:11; L&P 19:4, 13–21.
54. Se L&P 64:8–10.
55. L&P 101:9; fremhævelse tilføjet; se også L&P 82:1–7.
56. »Løft din stemme glad og ren«, *Salmer og sange*, nr. 82.
57. Se Alma 34:15–17.

Ældste M. Russell Ballard
De Tolv Apostles Kvorum

»Dette er min gerning og herlighed«

Gud har gavmildt givet sin kraft til dem, der accepterer og ærer hans præstedømme, hvilket leder til de lovede velsignelser – udødelighed og evigt liv.

Præsident Packer, vi ser alle frem til 98-udgaven af det vidunderlige digt. Hvilken vidunderlig instruktion han gav os.

For et par uger siden på en kold, mørk vinteraften stod min hustru, Barbara, og jeg og stirrede med ærefrygt op på nattehimlen. Millionvis af stjerner syntes at stråle ualmindelig smukt og klart. Derefter slog jeg op i Den Kostelige Perle og læste atter benovet det, som Herren sagde til Moses: »Og utallige verdener har jeg skabt; og også dem har jeg skabt i min egen hensigt; og ved Sønnen, som er min Enbårne, har jeg skabt dem« (Moses 1:33).

I vor tid har det store Hubble-teleskop bekræftet størrelsen af det, som Moses så. Videnskabsmænd ved Hubble skønner, at Mælkevejen, galaksen, som vores jord og sol blot er en lille del af, kun er en ud af 200 milliarder tilsvarende galakser. For mig er det svært at fatte, umuligt at begribe, hvor stort og vældigt Guds skaberværk er.

Brødre og søstre, den kraft, ved hvilken himlene og jorden blev og bliver skabt, er præstedømmet.

De af os, som er medlem af Kirken, ved, at kilden til denne præstedømmekraft er Gud den Almægtige og hans Søn, Jesus Kristus. Præstedømmet er ikke alene den kraft, ved hvilken himlene og jorden blev skabt, men det er også den kraft, som Frelseren brugte i sin jordiske tjenestegering til at udføre mirakler, velsigne og helbrede de syge, opvække de døde og som vor Faders enbårne Søn at udholde den ubærlige smerte i Getsemane og på korset – for således at opfylde retfærdighedens lov med nåde og udvirke en uendelig forsoning og overvinde døden gennem opstandelsen.

Det er disse præstedømmenøgler og den deraf følgende kraft, han gav til Peter, Jakob og Johannes og sine øvrige apostle for at velsigne andre og binde det i himlen, som bliver bundet på jorden.

Præstedømmets kraft er en hellig og væsentlig gave fra Gud. Den er ikke det samme som præstedømmemyndighed, som er myndighed til at handle i Guds navn. Bemyndigelsen eller ordinationen gives ved håndspålæggelse. Præstedømmets kraft kommer kun

ved, at den, som udøver den, er værdig og handler i overensstemmelse med Guds vilje. Som præsident Spencer W. Kimball sagde: »Herren har givet alle os præstedømmebærere en vis del af sin myndighed, men vi kan kun trække på himlens kræfter ud fra vores personlige retskaffenhed« (se »Drenge har brug for helte i nærheden«, *Den danske Stjerne*, okt. 1976, s. 38).

I genoprettelsens herlige dage og tiden for genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i verden besøgte Johannes Døber, Peter, Jakob og Johannes, Moses, Elias og profeten Elias jorden og gengav gennem profeten Joseph Smith alle præstedømmets nøgler og myndighed til Guds værk i disse sidste dage.

Det er med disse nøgler, denne myndighed og kraft, at Jesu Kristi Kirke er organiseret i dag, med Kristus som overhoved, der leder sin levende profet, Thomas S. Monson, der bistås af behørigt kaldede og ordinerede apostle.

I vor himmelske Faders store præstedømme-beseglede plan har mænd et unikt ansvar for at forvalte præstedømmet, men de er ikke præstedømmet. Mænd og kvinder har forskellige, men lige værdifulde roller. Akkurat som en kvinde ikke kan undfange et barn uden en mand, kan en mand heller ikke fuldt ud udøve præstedømmets kraft i dannelsen af en evig familie uden en kvinde. Med andre ord er det sådan, at både formeringsevnen og præstedømmets kraft i evigt perspektiv deles af ægtemand og hustru. Og som ægtemand og hustru bør en mand og kvinde stræbe efter at følge vor himmelske Fader. Kristne dyder som kærlighed, ydmyghed og tålmodighed bør være deres fokus, når de søger præstedømmets velsignelser i deres liv og familie.

Det er afgørende for os at forstå, at vor himmelske Fader har sørget for en vej, hvorad alle hans sønner og døtre har adgang til velsignelserne

ved og styrken i præstedømmets kraft. Centralt i Guds plan for sine åndelige børn er, som han selv siger: »For se, dette er min gerning og herlighed: At tilvejebringe udødelighed og evigt liv for mennesket« (Moses 1:39).

I en åbenbaring til profeten Joseph Smith i afsnit 81 af Lære og Pagter forklarer Herren, at præstedømmets kraft skal bruges til at »bistå de svage, opløft[e] de nedhængende hænder, og styrk[e] de matte knæ« (v. 5).

»Og ved at gøre dette gør du det allerbedste for dine medmennesker og fremmer hans ære, han som er din Herre« (L&P 81:4).

Når vi tænker på billedsproget i at bistå de svage, opløfte de nedhængende hænder og styrke de matte knæ, så bliver jeg mindet om en syvårig, som viste sin bedstefar en lille tomatplante, hun havde sået som en del af et skoleprojekt i anden klasse.

Hun forklarede, at der af det lille frø ville komme en plante. Og hvis planten blev passet, ville der komme

mange tomater på den, som igen ville rumme mange frø.

Hun sagde: »Og hvis alle disse frø blev plantet og blev til tomater, og man så såede alle deres frø, vil det på kort tid blive til millioner af tomater.«

»*Alt dette*,« sagde hun med dyb forundren, »fra et lille frø.«

Men så sagde hun: »Jeg tog næsten livet af min plante. Jeg lod den stå i et mørkt rum og glemte at vande den. Da jeg kom i tanke om den, var den tørret ud og så død ud. Jeg græd, fordi jeg tænkte på alle de millioner af tomater, som aldrig ville blive til noget.«

Hun fortalte så begejstret sin bedstefar om det »mirakel«, der havde fundet sted.

Hun forklarede: »Mor sagde, at planten måske ikke var helt død. Måske trængte den bare til noget vand og noget lys for at live op igen.

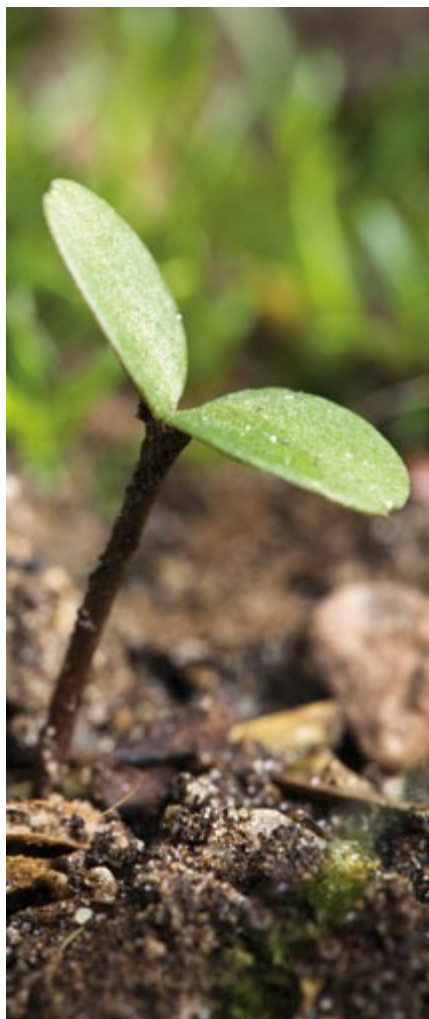
Og hun havde ret. Jeg gav planten noget vand, og jeg satte den i vinduet, så den fik lys. Og gæt så, hvad der skete,« sagde hun. »Der kom liv i den igen, og nu kan der komme millioner af tomater!«

Hendes lille tomatplante, der trods sit store potentiale var svækket og halvvisnen af utilsigtet mangel på pleje, genvandt styrke og lavede op, takket være vand og lys i den lille piges kærlige og omsorgsfulde hænder.

Brødre og søstre, som bogstavelige åndelige børn af vor kærlige, himmelske Fader rummer vi ubegrænset, guddommeligt potentiale. Men hvis vi ikke er omhyggelige, kan vi visne som tomatplanten. Vi kan forvirre os væk fra den sande lære og Kristi evangelium og blive åndeligt underernærede og visne, idet vi har bevæget os væk fra det guddommelige lys og levende vand i Frelserens evige kærlighed og præstedømmekraft.

De, som bærer præstedømmet, og fejler i bestræbelsen på bestandigt at ære det ved at tjene vores familie og andre, vil blive stillet, som dem, der ikke *modtager* de velsignelser, der er indeholdt i præstedømmets kraft og vil med sikkerhed visne åndeligt, fordi de har berøvet sig selv de afgørende åndelige næringsstoffer, lys og Guds kraft i deres liv – ganske lig tomatplanten, som fuld af potentiale blev forsømt og tørrede ud.

Den samme præstedømmekraft, som skabte verdener, galakser og universet kan og bør være en del af vores liv for at støtte, styrke og velsigne vores familie, venner og næste – eller med andre ord, gøre de ting, som Frelseren ville have gjort, hvis han var iblandt os i dag.

Og det primære formål med præstedømmets kraft er at velsigne, hellige og rense os, så vi kan leve sammen med vores familie i vore himmelske forældres nærhed, knyttet sammen af præstedømmebeseglinger, og deltage i Guds og Jesu Kristi stor-slåede værk og for evigt forøge *deres* lys og herlighed.

I den forbindelse havde jeg for nogle få måneder siden mulighed for at deltage i en video-baseret præsentation, det Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere, *Styrk familien og Kirken gennem præstedømmet*.

Denne innovative og informative dvd er oversat til 66 sprog. Den belærer om, hvordan præstedømmets kraft kan anvendes til at velsigne, oplive og genoplive vores tilværelse, vores families og alle Kirkens medlemmers tilværelse.

Den viser os alle – mænd, kvinder, børn; gifte, enkefolk eller enlige, hvad end vi er – hvordan vi kan tage del i præstedømmets velsignelser. Den indeholder flere sekvenser på 8–12 minutter, som forklarer, hvad præstedømmets nøgler, myndighed og kraft er, og hvordan det kan styrke enkeltpersoner, familier og Kirken.

En særlig scene blev optaget i en meget lille pionerhytte, som var min tipoldemors, Mary Fielding Smiths, hjem. Hun var enke efter Hyrum, profeten Josephs storebror. Som enlig mor stoledes hun gennem sin stærke tro på præstedømmet og trak på dets kraft til at opdrage og velsigne sine børn i kærlighed og i evangeliets lys. I dag takker tusinder af hendes efterkommere som trofaste ledere og medlemmer af Kirken for hendes tro, mod og gode eksempel.

Dette nye oplæringsmøde for ledere kan ses og opleves af alle og er tilgængeligt på internettet på LDS.org (wwlt.lds.org). I kan streame det

direkte fra LDS.org eller downloade det på jeres computer, smartphone eller tablet.

Det Første Præsidentskab har bedt »stavspræsidentskaber og biskopråd om at afse et eller flere stavs- eller menighedsrådsmøder til at se hele dvd'en. Stavs- og menighedsråd bør drøfte, hvordan man iværksætter den undervisning, der bliver præsenteret« (brev fra Det Første Præsidentskab, 1. feb. 2013).

Indholdet vil inspirere og motivere medlemmer i præstedømmekvorummer, Hjælpeforeningen, Søndagsskolen, Unge Piger, Unge Mænd (særligt dem, der forbereder sig på mission) og ved Primarymøder eller det samlede søndagsmøde den 5. søndag i måneden. Rådsmedlemmer vil så være i stand til at opmuntre enkeltpersoner og forældre til at bruge denne præsentation i deres familie. Brødre og søstre, dette oplæringsmøde er for alle medlemmer af Kirken. Forældre, gennemgå, fortæl om og drøft det, som I lærer og føler, med jeres børn, og lad

dem se og drøfte præsentationen sammen med jer, så jeres familie kan blive styrket gennem præstedømmet.

Jesus sagde:

»Den, der tørster, skal komme til mig og drikke« (Joh 7:37).

»Men den, der drikker af det vand, jeg vil give ham, skal aldrig i evighed tørste. Det vand, jeg vil give ham, skal i ham blive en kilde, som vælder med vand til evigt liv« (Joh 4:14).

»Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal ... have livets lys« (Joh 8:12).

Hvis nogen af jer føler, at jeres tro eller vidnesbyrd om vor himmelske Faders plan er mindre, end I ved den eller det burde være, så vend jer mere oprigtigt til Frelseren. Lad hans lys og levende vand gøre det for jer og jeres familie, som lidt vand og lys gjorde for den svækkede tomatplante, der lavede op igen.

Jeg indledte med underet og benovelsen over Guds skaberværk gennem præstedømmets kraft. Jeg står her og undrer mig over, ligesom

mange af jer sikkert gør, om Guds kraft til at vejlede og velsigne os nogensinde kan forstås fuldt ud. Det er så stort, majestætisk og mægtigt.

Joseph Smith sagde: »Præstedømmet er et evigt princip og eksisterede hos Gud fra al evighed og vil gøre det i al evighed uden dages begyndelse og års ende« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007, s. 104*).

Gud har gavmildt givet sin kraft til dem, som accepterer og ærer hans præstedømme, hvilket leder til de lovede velsignelser – udødelighed og evigt liv.

Jeg vidner om, at Jesu Kristi værk opfyldes gennem præstedømmet. Det er den kraft, ved hvilken vor himmelske Fader og hans elskede Søn skabte jorden og satte den store plan for lykke i værk for os. Må vi være vise og stræbe efter at styrke os, vores familie og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige gennem Guds præstedømmes kraft, det er min ydmyge bøn i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

»Kom til mig«

Ved sit ord og eksempel har Kristus vist os, hvordan vi kommer ham nærmere.

Jeg er taknemlig over at være sammen med jer til denne konference i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Dette er hans kirke. Vi påtager os hans navn, når vi træder ind i hans rige. Han er Gud, Skaberens, og er fuldkommen. Vi er dødelige, der er underlagt død og synd. Alligevel opfordrer han os i sin kærlighed til os og til vores familie at holde os nær til sig. Her er hans ord: »Kom nær til mig, så vil jeg komme nær til jer; søg mig flittigt, så skal I finde mig; bed, så skal I få; bank på, så skal der blive lukket op for jer.«¹

I denne påsketid bliver vi mindet om, hvorfor vi elsker ham og om det løfte, han giver sine trofaste disciple om at blive hans elskede venner. Frelseren gav det løfte og fortalte os, at han kommer til os, når vi tjener ham. Et eksempel på det findes i en åbenbaring til Oliver Cowdery, da han tjente Herren sammen med profeten Joseph Smith ved oversættelsen af Mormons Bog: »Se, du er Oliver, og jeg har talt til dig på grund af dine ønsker; gem derfor disse ord i hjertet. Vær trofast og flittig i at holde Guds befalinger, så vil jeg favne dig i min kærligheds arme.«²

Jeg oplevede glæden ved at komme nærmere til Frelseren, og at han kom mig nærmere – oftest ved

enkle handlinger i lydighed mod befalingerne.

I har haft sådanne oplevelser. Det kan have været, når I har valgt at overvære et nadvermøde. Det var det for mig på en sabbat, da jeg var ganske ung. Dengang modtog vi nadveren ved et aftenmøde. Mindet om den dag for over 65 år siden, da jeg holdt befalingen om at være sammen med min familie og de hellige, får mig stadig til at komme nærmere Frelseren.

Det var mørkt og koldt udenfor. Jeg kan huske følelsen af lys og varme i kirkebygningen den aften sammen med mine forældre. Vi nød nadveren, som blev forrettet af aronske præstedømmebærere, og indgik pagt med vor himmelske Fader om altid at huske hans Søn og holde hans befalinger.

Ved slutningen af mødet sang vi salmen »O bliv hos mig i denne nat« og sang disse ord: »O, Frelser, bliv i nat hos mig.«³

Jeg følte Frelserens kærlighed og nærhed den aften. Og jeg følte Helligåndens trøst.

Jeg ønskede endnu engang at forny denne kærlighed fra Frelseren og mærke hans nærhed, som jeg mærkede den under det nadvermøde, da jeg var ung. Så for nylig holdt jeg en anden befaling. Jeg granskede

skrifterne. I dem vidste jeg, at jeg atter kunne få Helligånden til at lade mig føle det, som den opstandne Herres to disciple havde følt, da han tog imod deres opfordring om at komme ind i deres hjem og blive hos dem.

Jeg læste om den tredje dag efter hans korsfæstelse og begravelse. Trofaste kvinder og andre oplevede, at stenen var rullet væk fra graven, og de så, at hans legeme ikke var der. De var af kærlighed til ham kommet for at salve hans legeme.

Der stod to engle og spurgte, hvorfor de var bange, og sagde:

»Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde?»

Han er ikke her, han er opstået. Husk, hvordan han talte til jer, mens han endnu var i Galilæa,

og sagde, at Menneskesønnen skulle overgives i syndige menneskers hænder og korsfæstes og opstå på den tredje dag.«⁴

Markusevangeliet tilføjer instruktionen fra en af englenerne: »Men gå hen og sig til hans disciple og til Peter, at han går i forvejen for jer til Galilæa. Der skal I se ham, som han har sagt jer det.«⁵

Apostlene og disciplene havde samlet sig i Jerusalem. Ligesom vi ville have været, var de bange og undrede sig, mens de talte sammen om, hvad død og forlydender om hans opståen betød for dem.

To af disciplene vandrede den eftermiddag fra Jerusalem på vejen til Emmaus. Den opstandne Kristus viste sig på vejen og vandrede sammen med dem. Herren var kommet til dem.

Lukasevangeliet giver os mulighed for at vandre sammen med dem:

»Og det skete, mens de gik og talte sammen og drøftede det indbyrdes, kom Jesus selv og slog følge med dem.

Men deres øjne holdtes til, så de ikke genkendte ham.

Han spurgte dem: »Hvad er det, I går og drøfter med hinanden?« De standsede og så bedrøvede ud, og den ene af dem, Kleofas hed han, svarede: »Er du den eneste tilrejsende i Jerusalem, der ikke ved, hvad der er sket i byen i disse dage?«⁶

De fortalte ham, at de var sørgmodige over, at Jesus var død, eftersom de havde sat deres lid til, at han skulle være Israels Forløser.

Der må have været ømhed i den opstandne Herres stemme, da han talte til disse to sorgfulde og sørgende disciple:

»Da sagde han til dem: »I uforstandige, så tungnemme til at tro på alt det, profeterne har talt.

Skulle Kristus ikke lide dette og gå ind til sin herlighed?«

Og han begyndte med Moses og alle profeterne og udlagde for dem, hvad der stod om ham i alle Skrifterne.«⁷

Så kom der en situation, som har varmet mit hjerte, lige siden jeg var en lille dreng:

»De var næsten fremme ved den landsby, de var på vej til, og Jesus lod, som om han ville gå videre.

Men de holdt ham tilbage og sagde: »Bliv hos os! Det er snart aften, og dagen er allerede gået på hæld.« Så gik han med ind for at blive hos dem.«⁸

Frelseren tog den aften imod invitationen til at gå ind i sine disciples hus nær landsbyen Emmaus.

Han sad til bords sammen med dem. Han tog brød, velsignede det, brød det og gav det til dem. Deres øjne åbnedes, så de genkendte ham. Derpå forsvandt han for deres åsyn. Lukas beskrev de følelser for os, som hans velsignede disciple havde: »De sagde til hinanden: »Brændte vore hjerter ikke i os, mens han talte til os på vejen og åbnede Skrifterne for os?«⁹

I samme stund skyndte de to disciple sig tilbage til Jerusalem for at fortælle de elleve apostle, hvad der var sket for dem. I det øjeblik viste Frelseren sig igen.

Han gennemgik profetierne om sin mission, som var at sone for alle sin Faders børns synder og at bryde dødens bånd.

»Og han sagde til dem: »Således står der skrevet: Kristus skal lide og opstå fra de døde på den tredje dag,

og i hans navn skal der prædikes omvendelse til syndernes forladelse for alle folkeslag. I skal begynde i Jerusalem,

og I skal være vidner om alt dette.«¹⁰

Frelserens ord er sande såvel for os, som de var for hans disciple dengang.

Vi er vidner om dette. Og den herlige opgave, vi tog imod, da vi blev døbt i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige, blev tydeliggjort for os af profeten Alma for århundreder siden ved Mormons vande:

»Og det skete, at han sagde til dem: Se, her er Mormons vande (for således blev de kaldt), og se, eftersom I nu nærer ønske om at komme ind i Guds fold og at blive kaldt hans folk og er villige til at bære hinandens byrder, så de bliver lette;

ja, og er villige til at sørge med dem, der sørger, ja, og at trøste dem, der står i behov for trøst, og at stå som Guds vidner til alle tider og i alle ting og på alle steder, hvor I måtte befinde jer, ja, indtil døden, så I kan blive forløst af Gud og blive regnet blandt

dem i den første opstandelse, så I må få evigt liv –

se, jeg siger jer, hvis dette er jeres hjertes ønske, hvad har I da imod at blive døbt i Herrens navn som et vidnesbyrd for ham om, at I har indgået en pagt med ham om, at I vil tjene ham og holde hans befalinger, så han kan udøse sin Ånd mere rigeligt over jer.

Og se, da folket havde hørt disse ord, klappede de i deres hænder af glæde og udbrød: Det er vort hjertes ønske.¹¹

Vi har indgået pagt om at både opløfte dem med behov og være vidner om Frelseren, så længe vi lever.

Det kan vi kun gøre, når vi har kærlighed til Frelseren og mærker hans kærlighed til os. Når vi er trofaste mod de løfter, vi har aflagt, mærker vi vores kærlighed til ham. Den vil øges, fordi vi føler hans kraft, og fordi han kommer os nærmere, når vi tjener ham.

Præsident Thomas S. Monson har ofte mindet os om Herrens løfte til sine trofaste disciple: »Og hos den, som modtager jer, der vil jeg også være; for jeg vil drage foran jeres ansigt. Jeg vil være ved jeres højre hånd og ved jeres venstre, og min Ånd skal være i jeres hjerte og mine engle rundt omkring jer til at styrke jer.«¹²

Der er en anden måde, hvorpå I og jeg har følt ham komme os nærmere. Når vi tjener ham hengivent, kommer han nærmere dem, vi elsker i vores familie. Hver gang, jeg i Herrens tjeneste er blevet kaldet til at flytte eller forlade min familie, indser jeg, at Herren velsignede min hustru og mine børn. Han forberedte nogle af sine kærlige tjenere samt muligheder for, at min familie kunne komme ham nærmere.

I har mærket den samme velsignelse i jeres tilværelse. Mange af jer har nogen tæt på, der vandrer bort fra vejen til det evige liv. I spekulerer over, hvad I mere kan gøre for at bringe dem tilbage. I kan stole på, at Herren kommer dem nærmere, når I tjener ham i tro.

I husker Herrens løfte til Joseph Smith og Sidney Rigdon, da de var væk fra deres familie i hans ærinde: »Mine venner Sidney og Joseph: Jeres familier har det godt; de er i mine hænder, og jeg vil gøre med dem, som det synes mig bedst; for i mig er al magt.«¹³

Ligesom Alma og kong Mosija har nogle trofaste forældre tjent Herren så længe og så godt, og alligevel har de børn, der er farede vild trods deres forældres offer for Herren. De har gjort alt, hvad de kunne, tilsyneladende

uden resultat, selv med hjælp fra kærlige og trofaste venner.

Alma og de hellige på hans tid bad for hans søn og kong Mosijas sønner. En engel kom. Jeres bønner og de bønner fra dem, som udøver tro, vil medføre, at Herrens tjenere hjælper dem i jeres familie. De vil hjælpe dem til at vælge vejen hjem til Gud, selv når de angribes af Satan og hans tilhængere, hvis formål det er at nedbryde familien i dette liv og i evigheden.

I husker de ord, som englen talte til Alma den Yngre og Mosijas sønner i deres oprør: »Og engelen sagde videre: Se, Herren har hørt sit folks bønner og også sin tjener Alma, din fars, bønner; for han har med megen tro bedt for dig om, at du måtte blive bragt til kundskab om sandheden; derfor, med det formål er jeg kommet for at overbevise dig om Guds magt og myndighed, så hans tjeneres bønner må blive besvaret i forhold til deres tro.«¹⁴

Jeg kan ikke love alle jer, der beder og tjener Herren, at I får alle de velsignelser, I måtte ønske for jer selv og jeres familie. Men jeg kan love, at Frelseren vil komme jer nærmere og velsigne jer og jeres familie med det, der er bedst. I får trøst ved hans kærlighed og mærker svaret på, at han kommer jer nærmere, når I rækker jeres arme ud for at tjene andre. Når I forbinder sårene hos dem, der står i behov, og tilbyder hans forsonings rensende effekt til dem, der føler sorg på grund af synd, holder Herrens kraft jer oppe. Hans arme er rakt ud sammen med jeres for at bistå og velsigne vor himmelske Faders børn, herunder dem i jeres familie.

Der er forberedt en herlig hjemkomst til os. Da ser vi løftet opfyldt fra den Herre, vi har elsket. Det er ham, der byder os velkommen til det evige liv sammen med ham og vor

Los Angeles

himmelske Fader. Jesus Kristus har beskrevet det på denne måde:

»Forsøg at fremme og grundfæste mit Zion. Hold mine befalinger i alt.

Og hvis du holder mine befalinger og holder ud til enden, skal du få evigt liv, hvilken gave er den største af alle Guds gaver.«¹⁵

»For de, der lever, skal arve jorden, og de, der dør, skal hvile fra alt deres arbejde, og deres gerninger skal følge dem; og de skal få en krone i min Faders boliger, som jeg har beredt for dem.«¹⁶

Jeg vidner om, at vi ved Ånden kan følge vor himmelske Faders opfordring: »Det er min elskede Søn. Hør ham!«¹⁷

Ved sit ord og sit eksempel har Kristus vist os, hvordan vi kommer ham nærmere. Ethvert af vor himmelske Faders børn, der har valgt at gå gennem dåbens port og ind i hans kirke, får muligheden for at blive belært om hans evangelium og fra

hans kaldede tjenere at høre hans opfordring: »Kom til mig.«¹⁸

Enhver tjener, der har indgået pagt med ham i hans rige på jorden og i ånde verden, får hans vejledning ved Ånden, når de velsigner og tjener andre på hans vegne. Og de vil mærke hans kærlighed og finde glæde ved at komme ham nærmere.

Jeg er et vidne om Herrens opstandelse, så sikkert som hvis jeg havde været der den aften med de to disciple i huset på vejen til Emmaus. Jeg ved, at han lever, så sikkert som Joseph Smith vidste det, da han så Faderen og Sønnen i lyset den herlige morgen i en lund i Palmyra.

Dette er den sande Jesu Kristi Kirke. Kun i de præstedømmenøgler, som præsident Thomas S. Monson har, ligger den magt, der gør, at vi kan blive besejlet i familier, der lever for evigt sammen med vor himmelske Fader og Herren Jesus Kristus. Vi vil på dommens dag stå foran Frelseren,

ansigt til ansigt. Det bliver en glædens stund for dem, der er kommet ham nærmere ved at tjene ham i dette liv. Det bliver en glæde at høre ordene: »Godt, du gode og tro tjener.«¹⁹ Det bærer jeg vidnesbyrd om som vidne om den opstandne Frelser og om vor Forløser. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 88:63.
2. L&P 6:20.
3. »O, bliv hos mig i denne nat«, *Salmer og sange*, nr. 98.
4. Luk 24:5–7.
5. Mark 16:7.
6. Luk 24:15–18.
7. Luk 24:25–27.
8. Luk 24:28–29.
9. Luk 24:32.
10. Luk 24:46–48.
11. Mosi 18:8–11.
12. L&P 84:88.
13. L&P 100:1.
14. Mosi 27:14.
15. L&P 14:6–7.
16. L&P 59:2.
17. JS-H 1:17.
18. Matt 11:28.
19. Matt 25:21.

Præsenteret af præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Opretholdelse af Kirkens ledere

Det foreslås, at vi opretholder Thomas Spencer Monson som profet, seer og åbenbarer og præsident for Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige; Henry Bennion Eyring som førsterådgiver i Det Første Præsidentskab og Dieter Friedrich Uchtdorf som andenrådgiver i Det Første Præsidentskab.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Boyd Kenneth Packer som præsident for De Tolv Apostles Kvorum og følgende som medlemmer af det

kvorum: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson og Neil L. Andersen.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder rådgiverne i Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostle som profeter, seere og åbenbarere.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Ældste Walter F. González er blevet afløst som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der sammen med os ønsker at vise deres påskønnelse, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder ældste Ulisses Soares som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi afløser følgende områdehalvfjerdere med virkning fra 1. maj 2013: Rubén V. Alliaud, Sergio M. Anaya, Nolan D. Archibald, Carlos L. Astorga, Hector Avila, M. Anthony Burns, David Cabrera, Milton Camargo, Robert E. Chambers, Victor Kah Keng Chen, Kuo Chiang Chung, Nelson D. Córdova, Gary L. Crittenden, Edward Dube, Matthew J. Eyring, Sione M. Fineanganofu, Alfredo L. Gessati, James B. Gibson, Jovencio A. Guanzon, Mario E. Guerra, Luis S. Hernandez, Hernan I. Herrera, Javier Ibañez, Paulo H. Itinose, Douglas W. Jessop, Stephen C. Kerr, Joni L. Koch, Faustino López, Richard K. Melchin, Freebody A. Mensah, Benson E. Misalucha, Abelardo Morales, W. T. David Murray, K. Brett Nattress, S. Gifford Nielsen, Satoshi Nishihara, Michael D. Pickerd, William F. Reynolds, Michael A. Roberts, Fernando A. R. Da Rocha, Manfred Schütze, Terrence C. Smith, Rubén L. Spitalé, Joshua Subandriyo, Frank V. Tryhall, Miguel R. Valdez, Arnulfo Valenzuela, Carlos A. C. Villanova, Terrence M. Vinson, Louis Weidmann og Richard C. Zambrano.

De, der sammen med os ønsker at udtrykke taknemlighed for deres fremragende virke, bedes vise det.

Det foreslås, at vi med inderlig tak afløser søstrene Elaine S. Dalton,

Mary N. Cook og Ann M. Dibb som Unge Pigers hovedpræsidentskab.

Vi afløser ligeledes medlemmerne af Unge Pigers hovedbestyrelse.

Alle, der sammen med os ønsker at udtrykke påskønnelse til disse søstre for deres fremragende indsats og store hengivenhed, bedes vise det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum Edward Dube, S. Gifford Nielsen og Arnulfo Valenzuela og som nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum Timothy J. Dyches, Randy D. Funk, Kevin S. Hamilton, Adrián Ochoa og Terence M. Vinson.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Vi afløser også bror Adrián Ochoa som andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab på grund af hans kaldelse som medlem af De Halvfjerds' Andet Kvorum.

De, der sammen med os ønsker at vise deres påskønnelse, bedes gøre det.

Det foreslås, at vi opretholder følgende som nye områdehalvfjerdere:

Ruben Acosta, Frederick O. Akinbo, Omar A. Alvarez, Sergio Antunes, Alan C. Batt, Grant C. Bennett, Fernando E. Calderón, Wilson B. Calderón, H. Marcelo Cardus, Yoke Sang (Freddie) Chan, Christopher Charles, Valeri V. Córdón, Paul R. Coward, M. T. Ben Davis, Massimo De Feo, Marion B. De Antuñano, Francisco J. Ruiz de Mendoza, Robert A. Dryden, Robert J. Dudfield, Daniel F. Dunnigan, Jeffrey D. Erekson, E. Xavier Espinoza, Meliula M. Fata, Sam M. Galvez, Claude R. Gamiette, Mervyn C. Giddey, João R. Grahl, David P. Homer, Daniel W. Jones, John A. Koranteng, Steven O. Laing, Axel H. Leimer, Gustavo Lopez, José E. Maravilla, Alfredo Miron, Hugo Montoya, Joaquim J. Moreira, Katsuyuki Otahara, José C. Pineda, Gary S. Price, Miguel A. Reyes, Gary B. Sabin, Alfredo L. Salas, Netzahualcoyotl Salinas, Ciro Schmeil, D. Zackary Smith, Michael L. Southward, G. Lawrence Spackman, Vern P. Stanfill, William H. Stoddard, Stephen E. Thompson, George J. Tobias, 'Aisake K. Tukuafu, Jacques A. Van Reenen, Raul E. Vicencio,

Raul S. Villanueva, Alan R. Walker, Keith P. Walker og Hoi Seng Leonard Woo.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder Bonnie Lee Green Oscarson som hovedpræsident for Unge Piger med Carol Louise Foley McConkie som førsterådgiver og Evelyn Neill Foote Marriott som andenrådgiver.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Det foreslås, at vi opretholder alle øvrige generalautoriteter, områdehalvfjerdere og hovedpræsidentskaber for Kirkens organisationer, som de nu fungerer.

De, der kan godkende det, bedes vise det.

Nogen imod, samme tegn.

Tak, brødre og søstre, for jeres opretholdelse og for jeres fortsatte tro og bønner for os.

Vi inviterer nu de nykaldede generalautoriteter og Unge Pigers hovedpræsidentskab til at komme frem og indtage deres pladser på forhøjningen. ■

Rapport fra Kirkens Revisionsafdeling, 2012

Præsenteret af Robert W. Cantwell
Direktør for Kirkens Revisionsafdeling

Til Det Første Præsidentskab i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

Kære brødre. Som foreskrevet ved åbenbaring i afsnit 120 i Lære og Pagter godkender Rådet, der forvalter tiende, anvendelsen af Kirkens midler. Dette råd består af Det Første Præsidentskab, De Tolv Apostles Kvorum og Det Præsiderende Biskopråd.

Dette råd godkender budgetter for Kirkens afdelinger, foretagender og tilsvarende tildelinger til kirkeenheder. Kirkens organisationer anvender midlerne i henhold til de godkendte budgetter og i overensstemmelse med Kirkens retningslinjer og procedurer.

Kirkens Revisionsafdeling har fået adgang til alle optegnelser og systemer, der er nødvendige for at evaluere tilstrækkeligheden af kontrollen med modtagelse af midler, udgifter og beskyttelse af Kirkens aktiver. Kirkens

Revisionsafdeling er uafhængig af alle Kirkens øvrige afdelinger og foretagender, og medarbejderne består af statsautoriserede revisorer, autoriserede interne revisorer, autoriserede IT-systemrevisorer og andre uddannede medarbejdere.

Baseret på vore revisioner er Kirkens Revisionsafdeling af den opfattelse, at modtagne bidrag, afholdte udgifter og Kirkens aktiver i året 2012 i alle væsentlige henseender er blevet registreret og administreret i overensstemmelse med god bogføringsskik, godkendte budgetter og Kirkens retningslinjer og procedurer.

Ærbødigt
Kirkens revisionsafdeling
Robert W. Cantwell
Administrerende direktør ■

Statistisk rapport, 2012

Præsenteret af Brook P. Hales
Sekretær for Det Første Præsidentskab

Til oplysning for Kirkens medlemmer har Det Første Præsidentskab udsendt følgende statistiske rapport om Kirkens vækst og status pr. 31. december 2012.

Kirkeenheder

Stave	3.005
Missioner	347
Distrikter.....	591
Menigheder	29.014

Kirkens medlemstal

Medlemstal i alt	14.782.473
Nye indskrevne børn i 2012	122.273
Nyomvendte døbt i 2012	272.330

Missionærer

Fuldtidsmissionærer	58.990
Kirketjenestemissionærer	22.961

Templer

Templer indviet i 2012 (Kansas City i Missouri, Manaus i Brasilien, Brigham City i Utah og Calgary i Alberta).....	4
Templer genindviet i 2012 (Buenos Aires i Argentina og Boise i Idaho)	2
Fungerende templer.....	140

Ældste Richard G. Scott
De Tolv Apostles Kvorum

Et fredfyldt hjem

En af de største velsignelser, vi kan tilbyde verden, er kraften i et kristuscentreret hjem, hvor der bliver undervist i evangeliet, pagter bliver holdt og kærlighed findes i overflod.

Mange stemmer fra den verden, vi lever i, fortæller os, at vi bør leve i et hektisk tempo. Der er altid mere at gøre og mere at nå. Alligevel findes der dybt i os et behov for at have et tilflugtssted, hvor der hersker fred og stilhed, et sted, hvor vi kan nulstille, omorganisere og genvinde energien for at forberede os på fremtidigt pres.

Det ideelle fredfyldte sted findes inden for vores eget hjemms vægge, hvor vi har gjort alt, hvad vi kan, for at gøre Herren Jesus Kristus til midtpunktet.

Nogle hjem har en far, en værdig præstedømmebærer, der forenet med en trofast, hengiven mor sammen leder i retskaffenhed. Mange hjem er anderledes sammensat. Uanset dine omstændigheder kan du centrere dit hjem og liv omkring Herren Jesus Kristus, idet han er den sande kilde til fred i dette liv.

Vær forvisset om, at alle beslutninger, du træffer, både timelige eller åndelige, er betinget af, hvad Frelseren ville ønske, du gjorde. Når han er midtpunktet i dit hjem, er der fred og ro. Der er en ånd af forvisning, der gennemtrænger hjemmet, og det kan føles af alle, der dvæler der.

Opfyldelsen af dette råd hviler ikke udelukkende på forældre, selvom

det er deres rolle at lede. Børn kan også være ansvarlige for at forbedre indsatsen for at skabe et kristuscentreret hjem. Det er vigtigt for forældre at undervise børn i at indse, hvordan deres handlinger påvirker hver person, der bor i hjemmet. Børn, der bliver gjort ansvarlige for deres handlinger, hvad enten de er retskafne eller ej, udvikler sig til at blive troværdige borgere i Guds rige.

Jeg er sikker på, at du kan identificere de grundlæggende principper, der centrerer dit hjem om Frelseren. Det profetiske råd om daglig, personlig bøn og familie-bøn, daglig, personlig skriftstudium og familie-skriftstudium og ugentlige familieaften er afgørende og bærende bjælker i skabelsen af et kristuscentreret hjem. Uden disse regelmæssige vaner vil det være svært at finde den ønskede og tiltrængte fred og tilflugt fra verden.

Vær lydige mod de profetiske lærdomme, som Kristus ønsker, du følger. Rationaliser ikke fremtidig lykke væk ved at tage genveje i stedet for at anvende sunde evangeliske principper. Husk: Små ting fører til store ting. Tilsyneladende ubetydelige fejltrin eller forsømmelse kan føre til store problemer. Og vigtigere er, at enkle, vedvarende og gode vaner

Sydney

fører til et liv fyldt af rige velsignelser.

I børn i Primary, I unge mænd og piger i ungdomsprogrammerne og I stærke missionærer, der tjener nu, gør mange ting mere effektivt, end jeg var i stand til at gøre på jeres alder. I det førjordiske liv viste I jer at være modige, lydige og rene. Der arbejdede I hårdt på at udvikle talenter og evner til at forberede jer på at møde livet på jorden med mod, værdighed, ære og succes.

For ikke så længe siden kom I ned på jorden med alle disse storslåede evner og uendelige muligheder. Men der findes en virkelig fare i omgivelserne omkring jer. Jeres store potentiale og evne kunne blive begrænset eller ødelagt, hvis I overgiver jer til den djævelsk inspirerede forurening omkring jer. Imidlertid kan Satan ikke hamle op med Frelseren. Satans skæbne er afgjort. Han ved, at han har tabt, men han ønsker at tage så mange med sig, som han kan. Han vil forsøge

at ødelægge jeres godhed og evner ved at udnytte jeres svagheder. Bliv på Herrens side, og I vil vinde hver eneste gang.

I lever i en verden, hvor teknologiske fremskridt sker i et forbløffende tempo. Det er svært for mange fra min generation at følge med alle disse muligheder. Afhængig af hvordan teknologien bliver brugt, kan disse fremskridt være en velsignelse eller en hindring. Teknologi, når den forstås og bruges til et retskaffent formål, behøver ikke at være en trussel, men snarere en forstærkning af åndelig kommunikation.

For eksempel har mange af os et personligt elektronisk apparat, der kan være i vores lomme. Vi befinder os sjældent uden apparatet, vi bruger det måske mange gange om dagen. Uheldigvis kan disse apparater være en kilde til sjofelheder og spild af tid. Men hvis denne teknologi bruges med

omtanke, kan den være et redskab til beskyttelse fra det værste i samfundet.

Hvem kunne for få år siden have forestillet sig, at alle standardværkerne og mange års generalkonferencetaler kunne være i jeres lomme? Blot det at have dem i jeres lomme vil ikke beskytte jer, men ved at studere, overveje og lytte til dem i stille stunder hver dag vil forstærke kommunikation gennem Ånden.

Vær vise i, hvordan I griber teknologien an. Understreg vigtige skriftsteder på dit apparat og vend ofte tilbage til dem. Hvis I unge mennesker ville gennemgå et vers i skriften så ofte som nogle af jer sender en sms'er, så ville I snart kunne flere hundrede skriftsteder udenad. Disse skriftsteder ville vise sig at være en mægtig kilde til inspiration og vejledning ved Helligånden i svære tider.

At gøre alt, hvad vi kan for at indbyde Helligåndens milde vejledende

påvirkning i vores liv, er afgørende i vores forsøg på at centrere vores hjem om Frelseren. At handle lydigt ifølge disse tilskyndelser styrker os endnu mere.

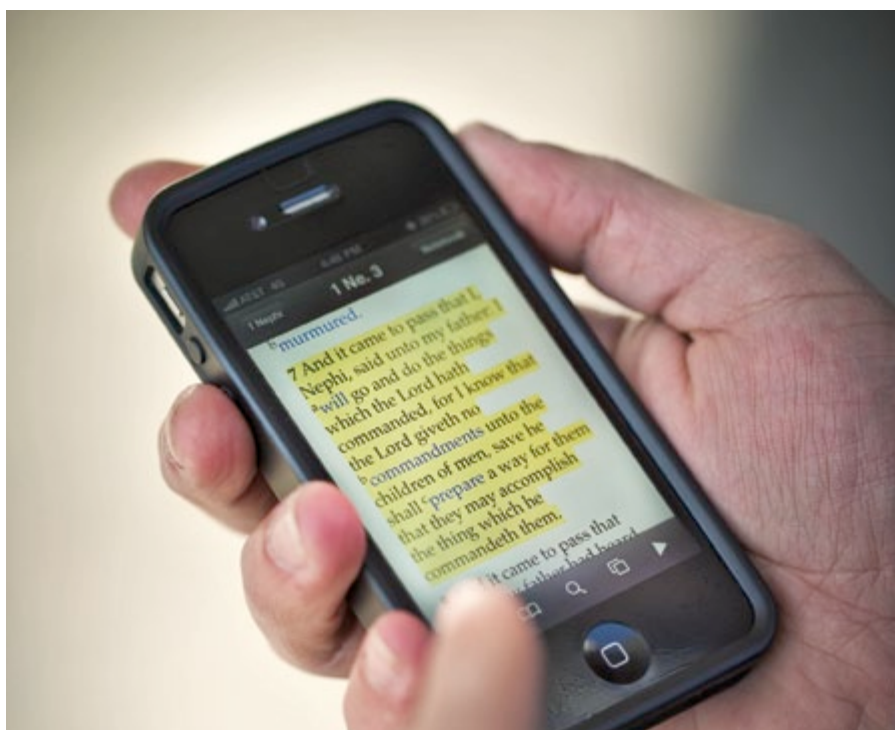
Større fred kommer, når du forener din indsats for at være lydigt med at tjene dine medmennesker. Mange mennesker, som efter egen opfattelse har små talenter, bruger ydmygt og gavmildt disse talenter til at velsigne mennesker omkring sig. Selviskhed er roden til stor ugudelighed. Modgiften for den ondskab ses i vor Frelseres liv. Han viser os, hvordan vi skal fokusere vores liv udad ved at tjene andre uselvisk.

Jeg har lært en sandhed, der er blevet gentaget så ofte i mit liv, at jeg er kommet til at kende den som en absolut lov. Den definerer, hvordan lydighed og tjeneste relaterer til Guds kraft. Når vi adlyder Herrens befalinger og tjener hans børn uselvisk, er den naturlige konsekvens kraft fra Gud – kraft til at gøre mere end vi selv kan gøre. Vores indsigt, vore talenter og vore evner bliver større, fordi vi modtager styrke og kraft fra Herren. Hans kraft er en grundlæggende del af at skabe et hjem fyldt med fred.

Når du centrerer dit hjem om Frelseren, vil det naturligvis blive et tilflugtssted ikke blot for din egen familie, men også for venner, der lever under vanskelige forhold. De vil blive draget mod den ro, de føler der. Byd sådanne venner ind i dit hjem. De vil blomstre i det kristuscentrerede miljø. Bliv venner med dine børns venner. Vær et værdigt eksempel for dem.

En af de største velsignelser, vi kan tilbyde verden, er kraften i et kristuscentreret hjem, hvor der bliver undervist i evangeliet, pagter bliver holdt og kærlighed findes i overflod.

For nogle år siden efter en missionsrundrejse fortalte min hustru,

New York City

Jeanene, mig om en ældste, hun havde mødt. Jeanene spurgte til hans familie. Hun blev overrasket, da han svarede, at han ikke havde familie. Han forklarede yderligere, at hans mor ved fødslen havde givet ham til myndighederne, der skulle opfostre ham. Han tilbragte sin barndom i den ene plejefamilie efter den anden. Han var så velsignet som teenager at finde evangeliet. En kærlig familie i menigheden havde hjulpet ham med at få muligheden for at tage på mission.

Senere spurgte Jeanene missionspræsidentens hustru til denne fine ældste. Hun fandt ud af, at denne ældste nogle måneder tidligere havde været i missionshjemmet i nogle få dage, fordi han var syg. Han havde tilbragt en familieaften sammen med dem. Før han vendte tilbage til missionsmarken, spurgte han missionspræsidenten, om han måtte tilbringe to eller tre dage i missionshjemmet igen ved afslutningen af sin mission. Han ønskede at observere, hvordan en kristuscentreret familie fungerer. Han ønskede at være i stand til at bruge deres familie som forbillede for sin egen.

Gør alt, hvad du kan for at have sådan et hjem. Ræk ud til dem, der lever under vanskelige forhold.

Vær en sand ven. Den slags varige venskaber er som asfalt, der udfylder livets huller og gør rejsen mere behagelig og rar. Det bør ikke være en hjælpekilde, der bruges til at vinde personlige fordele, men en skat, der værdsættes og deles. Byd andre, der har brug for at blive styrket af sådan en oplevelse, ind i dit hjem.

Jeg kommer med nogle sidste tanker til dem, som elsker et familiemedlem, der ikke træffer gode valg. Det kan udfordre vores tålmodighed og udholdenhed. Vi er nødt til at stole på Herren og hans timing, at et positivt svar på vore bønner og en redningsaktion kan ske. Vi gør alt, hvad vi kan for at tjene, for at velsigne og for ydmygt at anerkende Guds vilje i alt. Vi udøver tro og husker, at der er nogle ting, vi skal overlade til Herren. Han opfordrer os til at lægge vore byrder ved hans fødder. Med tro kan vi vide, at dette frafaldne familiemedlem ikke er efterladt, men er i vor kærlige Frelsers omsorg.

Erkend det gode i andre, ikke deres pletter. Nogle gange har en plet brug

for passende opmærksomhed til at blive rensset, men byg altid på hans eller hendes dyder.

Når du føler, at der kun er en tynd tråd af håb, er det ikke en tråd, men et massivt bånd som et redningsbælte, der styrker og løfter dig. Det giver trøst, så du kan ophøre med at frygte. Stræb efter at leve værdigt og sæt din tillid til Herren.

Vi behøver ikke at bekymre os, hvis vi ikke samtidig kan gøre alt det, som Herren har rådgivet os om at gøre. Han talte også om et tidspunkt og en tid til alt. Som svar på vore oprigtige bønner om vejledning vil han lede os i, hvad der skal fremhæves i hver fase af vores liv. Vi kan lære, udvikle os og blive, som han er, ved at tage et målrettet skridt ad gangen.

Jeg bærer vidnesbyrd om, at det at leve et lydigt liv fast forankret i Jesu Kristi evangelium giver den største forvisning om fred og tilflugt i vores hjem. Der vil stadig være en masse udfordringer eller hjertesorger, men selv midt i virvaret kan vi nyde indre fred og dyb lykke. Jeg bærer vidnesbyrd om, at Jesu Kristi forsoning er kilden til fred i rigt mål. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste Quentin L. Cook
De Tolv Apostles Kvorum

Personlig fred: Belønningen for retfærdighed

*Frelserens forsoning og nåde kan trods alle livets
trængsler belønne den retfærdige med personlig fred.*

Nylige begivenheder har gjort, at jeg har tænkt over læren om fred og særligt den rolle, som Jesus Kristus spiller for at hjælpe os til at opnå varig, personlig fred.

To begivenheder har de sidste par måneder rørt mig dybt. Den første var, at jeg skulle tale ved begravelsen for Emilie Parker, en vidunderlig 6-årig pige, der mistede livet tillige med 25 andre, deriblandt 19 mindre børn i et tragisk skuddrama i Newtown i Connecticut. Jeg sørgede med hendes familie og mange, der var blevet berøvet deres fred. Jeg så styrke og tro hos hendes forældre Robert og Alissa Parker.

Den anden begivenhed var mit møde med trofaste medlemmer af Kirken i Elfenbenskysten i byen Abidjan.¹ Befolkningen i dette fransktalende vestafrikanske land har oplevet økonomisk krise, militærkup, to nylige borgerkrige, hvoraf den seneste sluttede i 2011, og alligevel følte jeg en særlig fred i deres nærhed.

Der sker ofte noget, som frarøver os vores fred og øger vores sårbarhed.

Hvem glemmer de ondsindede angreb den 11. september 2001 på forskellige mål i USA? Sådanne begivenheder minder os om, hvor hurtigt følelsen af fred og tryghed kan spoles.

Vores ældste søn og hans hustru, som ventede deres første barn, boede tre gader fra World Trade Center i New York City, da det første fly ramte Nordtårnet. De gik op på taget af deres boligblok og blev rædselslagne over det, de så, og det, som de troede, var en forfærdelig ulykke. Derpå blev de vidner til, at det andet fly bragede ind i Sydtårnet. De indså straks, at det ikke var en ulykke og troede, at det sydlige Manhattan var under angreb. Da Sydtårnet kollapsede, blev deres ejendom indhyllet i den støvsky, der spredte sig over den sydlige del af Manhattan.

Forvirrede over det, de havde set og bekymrede over flere angreb, tog de til et mere sikkert område og derfra

hen til Manhattan stavsbygning i nærheden af Lincoln Center. Da de nåede dertil, var der mange andre medlemmer i området, som havde fået samme tanke om at samle sig i stavscentret. De ringede for at lade os vide, hvor de var. Jeg blev lettet over, at de var i sikkerhed, men ikke overrasket over, hvor de befandt sig. Nutidig åbenbaring lærer os, at Zions stave er »til forsvar og som en flugt fra stormen og fra vreden, når den i fuldt mål skal udgydes over hele jorden.«²

De kunne ikke vende tilbage til deres lejlighed i over en uge og var chokerede over tabet af uskyldige, men de led ingen varig skade.

Når jeg har tænkt over disse begivenheder har den doktrinære forskel på universel fred eller verdensfred og personlig fred gjort indtryk på mig.³

Da Frelseren blev født, viste en himmelsk hærske sig og priste Gud og sagde: »Ære være Gud i det højeste og på jorden! Fred til mennesker med Guds velbehag!«⁴

Men som det trist nok er blevet bemærket, blev selv den helt specielle tid, der fulgte efter Guds Søns fødsel på jord, skændet af kong Herodes' nedslagtning af uskyldige drengebørn i Betlehem.⁵

Handlefrihed er afgørende i den store plan for lykke. Den muliggør kærlighed, opofrelse, personlig vækst og den nødvendige erfaring for vores evige udvikling. Denne handlefrihed gør, at vi stifter erfaring med al mulig smerte og lidelse i livet på jorden, også når det sker gennem ting, vi ikke forstår og på grund af andres fatale, onde valg. Selv krigen i himlen blev udkæmpet over vores handlefrihed, og den er afgørende for at forstå Frelserens jordiske tjenestegering.

Som vi læser i Matthæus kapitel 10, så instruerede Frelseren de tolv og antydede, at hans mission ikke ville

afstedkomme verdensfred i jordelivet. Apostlene fik besked om at efterlade fred over de værdige huse, som de besøgte, men de blev også advaret om, at de befandt sig »blandt ulve ... [og] skulle hades af alle på grund af [hans] navn. Men den, der holder ud til enden, skal frelses.«⁶ Der ligger et bemærkelsesværdigt udsagn i vers 34: »Tro ikke, at jeg er kommet for at bringe fred på jorden.«⁷ Det står klart, at der ikke herskede universel fred på jorden, da Kristus tjente her, og det gør der heller ikke nu.

I forordet til Lære og Pagter belærer Herren os om en række meget vigtige principper. Hvad angår dem, som ikke omvender sig, så vil hans Ånd (Kristi Ånd), som gives til enhver, som kommer til verden,⁸ »ikke stedse kæmpe med mennesket«.⁹ Og »fred skal borttages fra jorden.«¹⁰ Og profeter har erklæret, at freden vitterligt er taget fra verden.¹¹ Lucifer er endnu ikke blevet bundet og udøver magt i denne verden.¹²

Himlens tilskyndelse til alle gode mennesker allevegne er og vil altid være at stifte fred i denne verden. Vi må aldrig opgive det mål. Men som præsident Joseph F. Smith sagde: Den ånd af »fred og kærlighed ... vil aldrig kunne komme i verden, førend menneskeheden modtager Guds sandhed og ... budskab ... og anerkender hans magt og myndighed, der er guddommelig.«¹³

Vi håber og beder oprigtigt for verdensfred, men det er som enkeltpersoner og familier, at vi opnår den slags fred, der er lovet de retfærdige som belønning. Den fred er en forjættet gave som følge af Frelserens mission og offer.

Dette princip er fanget præcist i Lære og Pagter: »Men lær, at den, der gør retfærdigheds gerninger, skal få sin belønning, nemlig fred i denne

verden og evigt liv i den tilkommende verden.«¹⁴

Præsident John Taylor belærte om, at fred ikke alene er eftertragtelssværdig, men »en gave fra Gud«.¹⁵

Den fred, jeg taler om, er ikke blot en midlertidig ro. Det er en vedvarende dyb lykke og åndelig tilfredshed.¹⁶

Præsident Heber J. Grant beskrev Frelserens fred således: »Hans fred vil lette vore trængsler, hele vores knuste hjerte, opsuge vores had og afføde en kærlighed i brystet til vore medmennesker, som vil gennemtrænge vores sjæl med ro og glæde.«¹⁷ Da jeg mødte Emilie Parkers forældre, så jeg, at Frelserens fred havde lindret deres lidelse, og den hjælper til at hele deres knuste hjerte. Det er bemærkelsesværdigt, at bror Parker straks efter skyderiet gav udtryk for, at han havde tilgivet overtræderen. Som præsident Grant sagde det, kan Frelserens fred »opsuge vores had«. Dommen er Herrens.

De hellige på Elfenbenskysten fandt i en tid med borgerkrig fred ved at have fokus på Jesu Kristi evangelium og særligt på slægtshistorie og tempeltjeneste for deres forfædre.¹⁸

Vi længes alle efter fred. Fred er ikke blot fravær af krig, vold, konflikter og stridigheder. Fred kommer gennem at vide, at Frelseren ved, hvem vi er, og ved, at vi tror på ham, elsker ham og holder hans befalinger, selv i livets svære prøver og tragedier. Herrens svar på profeten Joseph Smiths bøn i fængslet i Liberty bringer trøst i hjertet:

»Min søn, lad der være fred i din sjæl, din modgang og dine trængsler skal kun vare et øjeblik,

og så skal Gud, hvis du udholder dem vel, ophøje dig i det høje.«¹⁹

Husk, at »Gud er ikke forvirringens, men fredens Gud.«²⁰ For dem, der afviser Gud, er der ingen fred. Vi deltog alle i det himmelske råd, som vedtog handlefriheden, velvidende at det ville indebære pine og ubeskrivelige tragedier på jorden, når den blev misbrugt. Vi forstod, at dette ville gøre os vrede, rådvilde, forsvarsløse og sårbare. Men vi vidste også, at Frelserens sonoffer ville overvinde og kompensere for al jordelivets uretfærdighed og give os fred. Ældste Marion D. Hanks havde en indrammet udtalelse af Ugo Betti på sin væg: »At tro på Gud er at

tilfredshedsfølelse.²⁷ Når der er tale om større overtrædelser, er tilståelse nødvendig for at få fred.²⁸ Måske er der intet, der kan sammenlignes med den fred, der kommer til den syndsplagede sjæl, der lægger sin byrde på Herren og gør krav på forsoningens velsignelser. I en anden yndlings-salme står der: »Jeg lægger byrden for hans fod og vandrer glad min vej»²⁹

Det fryder mit hjerte, at tusindvis af unge mænd og kvinder og missionærægtepar tager imod en kaldelse til at være Vorherres og Frelseres, Jesu Kristi udsendinge. De bringer det gengivne evangeliums fred til verden, et menneske og en familie ad gangen – et retfærdighedens værk, som bringer fred til vor himmelske Faders børn.

Kirken er et tilflugtssted, hvor Kristi tilhængere finder fred. Nogle unge mennesker i verden siger, at de er åndelige, men ikke religiøse. Åndelighed er det første gode skridt på vejen. Men det er dog i Kirken, at vi nyder fællesskab, undervises og næres af Guds gode ord. Hvad vigtigere er, så er det i Kirken, at præstedømmets myndighed sørger for hellige ordinancer og pagter, som binder familier sammen, og gør det muligt for os at vende tilbage til Gud Faderen og Jesus Kristus i det celestiale rige. Disse ordinancer bringer fred, fordi det er pagter med Herren.

Templer, hvor mange af disse hellige ordinancer finder sted, er også en kilde til fredeligt ly fra verden. De, som besøger tempelområder eller deltager i templernes åbent-hus-arrangementer mærker også denne fred. En særlig oplevelse, som står tydeligt i mit sind er åbenthus og indvielsen af templet i Suva i Fiji. Der havde været politisk kaos, hvilket resulterede i nedbrænding og plyndringer midt i byen Suva og til besættelse af

vide, at reglerne vil være retfærdige, og at der vil komme vidunderlige overraskelser.«²¹

Hvad er kilden til fred? Mange søger fred ad verdslig vej, hvilket aldrig har eller vil lykkes. Fred findes ikke ved at opnå stor velstand, magt eller anseelse.²² Fred findes ikke ved at jage behageligheder, adspredelse eller lediggang. Ingen af disse ting kan, selv i overflod, skabe en varig lykke eller fred.

Emma Lou Thaynes elskede salme stiller de rette spørgsmål: »Hvor kan jeg finde fred, hvor skal jeg lede, når mørke kræfter gør mit liv så hårdt?»²³ Svaret er Frelseren, som er kilde og ophav til al fred. Han er Fredsfyrsten.²⁴

Hvordan kan vi holde os tæt på Frelseren? At ydmyge os for Gud, altid bede, omvende os fra synd, gå ned i dåbens vande med et sønderknust hjerte og en angergiven ånd, og blive Jesu Kristi sande disciple er alle eksempler på retfærdighed, som vil blive belønnet ved en varig fred.²⁵ Da kong Benjamin havde leveret sit budskab om Kristi forsoning, faldt folkemængden til jorden. »Herrens Ånd kom over dem, og de blev fyldt af glæde, idet de fik forladelse for deres synder og fik *fred med samvittigheden* som følge af den overordentlig store tro, som de havde på Jesus Kristus.«²⁶ Omvendelse og retskaffen levevis giver den *fred med samvittigheden*, som er afgørende for en

parlamentet og gidseltagning af dets medlemmer. Landet var i undtagelses-tilstand. Fijis militær bevilligede Kirken tilladelse til i begrænset omfang at samle folk til åbenthus og en meget lille gruppe til indvielsen. Generelt blev medlemmerne bedt om ikke at komme af hensyn til deres sikkerhed. Det var første gang siden indvielsen af det oprindelige tempel i Nauvoo, at et tempel blev indviet under meget vanskelige forhold.

En, der var blevet inviteret til åbent hus, var en skøn hindukvinde af indisk herkomst. Hun var medlem af parlamentet og var også blevet taget som gidsel, men var blevet løsladt, fordi hun var kvinde.

I det celestiale værelse, langt borte fra verdens uro, brød hun i gråd, da hun udtrykte den følelse af fred, der overvældede hende. Hun følte Helligånden trøste og vidne om templets hellighed.

Frelseren er kilden til sand fred. Frelserens forsoning og nåde kan trods alle livets trængsler belønne den retfærdige med personlig fred. Da Frelseren under uforstyrrede forhold holdt påskemåltid, lovede han sine disciple, at de ville blive velsignet med »Talsmanden, som er Helligånden«, og sagde derpå disse vigtige ord: »Fred efterlader jeg jer, min fred giver jeg jer; jeg giver jer ikke, som verden giver.«³⁰ Så sagde han lige inden sin ypperpræstelige bøn: »Sådan har jeg talt til jer, for at I skal have fred i mig. I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden.«³¹

Eliza R. Snow beskrev dette så smukt:

*Løft dit hjerte til Guds pris;
lad aldrig glædesangen ophøre,
trods prøvernes rasen,
Kristus siger: »I mig skal I finde fred.«*³²

København

Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Der blev holdt to konferencer i Abidjan søndag, den 10. februar 2013. 9.693 mennesker deltog, hvoraf 619 ikke var medlemmer af Kirken. Det samlede medlemstal af Kirken i Elfenbenskysten er ca. 19.000.
2. L&P 115:6.
3. Ordet *fred* har forskellige betydninger. På klassisk græsk henviser det til ophør, standsning eller fravær af fjendtligheder mellem rivaliserende styrker. På hebraisk har ordet en mere omfattende betydning og er sommetider blot en form for hilsen. Fred er også en »tilstand, som et menneske kun kan opnå på krav og betingelser fastsat af Gud« (Howard W. Hunter, i Conference Report, okt. 1966, s. 14–17).
4. Luk 2:14; fremhævelse tilføjet.
5. Se Matt 2:16; se også Ross Douthat, »The Loss of Innocents«, *New York Times*, 16. dec. 2012, s. 12.
6. Matt 10:16, 22.
7. Matt 10:34.
8. Se L&P 84:46.
9. L&P 1:33.
10. L&P 1:35.
11. Præsident Woodruff sagde dette i 1894 og igen i 1896. Se *The Discourses of Wilford Woodruff*, red. G. Homer Durham, 1946, s. 251–252; se også Marion G. Romney, i Conference Report, apr. 1967, s. 79–82.
12. Se Joseph Fielding Smith, *The Predicted Judgments*, Brigham Young University Speeches of the Year, 21. mar. 1967, s. 5–6. Men som ældste Neal A. Maxwell sagde, kan vi »have indre fred, selvom freden er fjernet fra jorden ... [og alt er] i bevægelse« (»Se, fjenden har rottet sig sammen«, *Stjernen*, juli 1993, s. 76).
13. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph F. Smith*, 1998, s. 400.
14. L&P 59:23.
15. *Kirkens præsidenters lærdomme: John Taylor*, 2002, s. 150.
16. Fra de gamle grækere og frem til vor tid har man kæmpet med ordene *happiness* (glæde) og *contentment* (tilfredshed) og analyseret sig frem til betydningen af dem, men også hvilken betydning de har i vores liv. Se David Malouf, *The Happy Life: The Search for Contentment in the Modern World*, 2011. Se også en anmeldelse af hr. Maloufs bog i R. Jay Magill jun., »How to Live Well«, *Wall Street Journal*, s. 26–27, 2013, C6.
17. *Kirkens præsidenters lærdomme: Heber J. Grant*, 2003, s. 222.

18. »Tre ud af fem stave i Elfenbenskysten er blandt de bedste 25 stave i Kirken, når man taler om voksne, der indsender familienavne til tempelordinancer,« og Cocody Stav i Elfenbenskysten rangerer højest (C. Terry Warner and Susan Warner, »Apostle Visits Ivory Coast, Is »Impressed with Exceptional Spirit«, *Church News*, 3. mar. 2013, s. 4, 14). Når man tager borgerkrigen og det faktum i betragtning, at det nærmeste tempel ligger i Accra i Ghana, 12 timers buskørsel derfra, er dette et enestående bevis på tro, som har resulteret i personlig og familiemæssig fred.
19. L&P 121:7–8. Præsident Harold B. Lee har sagt: »Vi skal renses på samme måde. Vi skal prøves for at bevise den styrke og kraft, som bor i os« (*Kirkens præsidenter lærdomme: Harold B. Lee*, 2001, s. 208).
20. 1 Kor 14:33.
21. I Marion D. Hanks, »En kærlig og kommunikerende Gud«, *Stjernen*, jan. 1993, s. 62.
22. Se Jeffrey R. Holland, *For Times of Trouble*, 2012, s. 79. Ældste Holland siger her, at »ægte fattigdom kan være mere ødelæggende for den menneskelige sjæl end noget andet, bortset fra synd«. Men en retskaffen brug af penge kan fremme freden.
23. »Hvor kan jeg finde fred?«, *Salmer og sange*, nr. 65.
24. Se Es 9:5.
25. John Greenleaf Whittier udtrykker det meget enkelt: »Vær opmærksom på, hvordan du lever. Gør ikke noget i dagens løb, som spolerer din fred om natten« (»Conduct From the Mahabharata«), i *The Complete Poetical Works of John Greenleaf Whittier*, 1802, s. 484).
26. Mosi 4:3; fremhævelse tilføjet; se også Marion G. Romney, i Conference Report, apr. 1967, s. 79–82.
27. Samvittigheden er et moralsk kompas, som viser os vejen til fred. Den aktiveres af mindst to ting: Kristi lys, en herlig fødselsret fra vor himmelske Fader (se L&P 88:6–13; 93:2), og Helligåndsgaven (se L&P 39:6).
28. »I sådanne tilfælde kræves to sæt tilgivelse for at bringe overtræderen fred – én fra de rette autoriteter i Herrens kirke, og én fra Herren selv (se Mosi 26:29).« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 42).
29. »Hvor nådig er Guds lov«, *Salmer og sange*, nr. 68.
30. Joh 14:26–27.
31. Joh 16:33.
32. »Though Deepening Trials«, *Hymns*, nr. 122.

Ældste Stanley G. Ellis
De Halvfjerds

Herrens måde

Herrens måde er, at vi giver agt på vore lederes undervisning, forstår korrekte principper og styrer os selv.

De Halvfjerds

Jeg virker som halvfjerdser. De Halvfjerds er kaldet til at være budbringere – at viderebringe Herrens ord, når vi modtager det fra apostlene og profeterne og fra Ånden og være særlige vidner om Jesu Kristi navn i forkyndelsen af evangeliet i hele verden, opbygge Kirken og styre dens anliggender (se L&P 107:25, 34).

Bondedreng

Jeg voksede op på en gård nær Burley i Idaho – en rigtig »bondedreng fra Idaho!« Og som sådan lærte jeg:

1. At arbejde – hvis du ikke sår, høster du heller ikke.
2. At arbejde klogt – hvis du vander og gøder, høster du mere.
3. Vigtigheden af timing – hvis du ikke sår på det rigtige tidspunkt, kan tidlig frost ødelægge høsten.
4. At gøre det nødvendige uanset om det er sjovt, at foretrække eller belejligt – du malker koen, når den skal malkes, ikke når du har lyst.
5. At være direkte – når levende dyr og maskiner er involveret, har du ikke tid til »gå rundt om den varme grød« eller bekymre dig om at være politisk korrekt. (Derfor har jeg ofte spurgt, når jeg har tjent forskellige steder i Kirken: »Vil du have mig til

at tale direkte eller pakke det ind?« Som regel har de hellige valgt den »direkte« form! I dag vil jeg også være direkte).

6. Endvidere har jeg som en bonde-dreng fra Idaho lært at holde mig til det grundlæggende.

Intet er mere grundlæggende for os alle og vores lære end sandhederne i den første trosartikel: »Vi tror på Gud, den evige Fader, og på hans Søn, Jesus Kristus, og på Helligånden« (TA 1:1).

Han er desuden *vor* himmelske Fader, som kender os, elsker os og ønsker, at vi vender tilbage til ham. Jesus er *vor* Frelser og Forløser, der gennem forsoningen gjorde det sikkert, at *vi* vil overvinde døden og leve igen og gøre det muligt for os at blive ophøjet og få evigt liv. Helligånden er *vores* trøster, åbenbarer, lærer, vidne og vejleder.

Tænk over det søskende – vi er åndeligt set ikke forældreløse! Vi er ikke alene.

Hvilke fordele er der ved at have forældre – ved ikke at være forældreløs? Vi kan lære af dem, få gavn af deres erfaringer, undgå faldgruber, de advarer os imod, og få en bedre forståelse på grund af deres perspektiv. Vi behøver ikke være fortabte, forvirrede, blive narret eller være

mindre effektive. Det er især sandt i vor himmelske Faders tilfælde, der har undervist og vist os ikke blot en måde, men *måden*.

Gud har måden

Gud har faktisk måden at leve,¹ at elske,² at hjælpe,³ at bede,⁴ at tale,⁵ at omgås hinanden,⁶ at lede,⁷ at blive gift,⁸ at opdrage børn,⁹ at lære,¹⁰ at kende sandheden,¹¹ at fortælle andre om evangeliet,¹² klogt at vælge, hvad vi spiser,¹³ osv.

Sammen med skrifterne er *Tro mod sandheden, Til styrke for de unge* og anden undervisning fra levende apostle og profeter nogle storslåede hjælpekilder til at finde Herrens måde.

1. Herren har fx i skrifterne undervist os:
 - »For jeres planer er ikke mine planer, og jeres veje er ikke mine veje, siger Herren;
 - for så højt som himlen er over jorden, er mine veje højt over jeres veje og mine planer over jeres planer« (Es 55:8–9).
2. En af de sidste dages ugudeligheder er, at »enhver vandrer på sin egen vej« (L&P 1:16). I Ordsprogenes Bog bliver vi advaret: »Vær ikke vís i egne øjne« og »støt dig ikke til din egen indsigt« (se Ordsp 3:5–7).
3. Vi bliver undervist i, at hvis vi gør det på Herrens måde, er han bundet og skal velsigne os, og vi kan gøre krav på hans løfter, og gør vi det ikke på hans måde, har vi intet løfte (se L&P 82:10).
4. Herren sammenlignede sin måde med vores måde i sin oplæring af profeten Samuel, der var sendt ud for at finde en ny konge: »Men Herren sagde til Samuel: »Se ikke på hans udseende og højde; ham forkaster jeg, for det drejer sig ikke

Sydney

om det, mennesker ser på; mennesker ser på det, de har for deres øjne, men Herren ser på hjertet« (1 Sam 16:7).

5. Selv med det universelt accepterede ønske om at hjælpe de fattige og trængende forener Herren sig med os i vores mål, men advarer: »Men det må nødvendigvis gøres på min egen måde« (L&P 104:16). Ellers kan vi i vore bestræbelser på at hjælpe komme til at skade dem. Herren har undervist os i behovet for at fremme selvhjulpethed. Selv hvis vi er i stand til at hjælpe, bør vi ikke give eller sørge for det, som de selv kan og bør gøre. Alle steder, hvor det er blevet prøvet, lærer verden lediggangens forbandelse. Gud ved i sandhed bedst.

Lad os se på nogle andre eksempler. Herren har måden at missionere på. Den er fastlagt i skrifterne og i *Forkynd mit evangelium* og føres ud i livet som vejledt af Ånden.

Herren han sin måde eller *måden* at elske på. Verdslige personer siger, at det, der virkelig betyder noget, er, at to personer elsker hinanden. Vor Fader i himlen underviser os i,

at det er vigtigt, men han underviser os i mere: At der er en bemyndiget måde og tid til at udtrykke den kærlighed.

At styre os selv

Joseph Smith blev fra sin ungdom undervist i Herrens måder. Da han blev spurgt, hvordan han ledte Kirken, forklarede han, at han underviste i de korrekte principper, og medlemmerne styrede sig selv.¹⁴ Brødre og søstre, vore levende apostle og profeter underviser stadig i de korrekte principper. Spørgsmålet er: »Bruger vi disse principper til at styre os selv?»

Noget, vi ofte er blevet undervist i, er at blomstre der, hvor vi er blevet plantet. Alligevel bliver vi somme tider fristet til at udvandre til et andet område, fordi vi tror, at vore børn vil få flere venner og derfor bedre ungdomsprogrammer.

Brødre og søstre, tror vi virkelig, at den afgørende faktor for vore børns frelse findes i det nabolag, vi bor i? Apostlene og profeterne har ofte undervist i, at det, der foregår i hjemmet, er meget vigtigere end det, vore børn oplever uden for. *Hvordan* vi

opdrager vore børn er vigtigere, end *hvor* vi opdrager dem.

Der er sikkert andre faktorer involveret, når vi beslutter, hvor vi skal bo, og Herren vil heldigvis vejlede os, hvis vi søger hans bekræftelse.

Et andet spørgsmål er: »Hvor er der brug for os?« I 16 år tjente jeg i stavspræsidentskabet i Houston Nordlige Stav i Texas. Mange flyttede til vores område i løbet af de år. Vi modtog ofte en telefonopringning om, at en eller anden flyttede ind og spurgte, hvilken menighed der var bedst. Kun en gang i 16 år fik jeg et opkald, hvor jeg blev spurgt: »Hvilken menighed har brug for en god familie? Hvor kan vi hjælpe?«

Præsident Brigham Young og andre kaldte i Kirkens første tid medlemmer til at tage bestemte steder hen for at opbygge Kirken der. Ironien er, at selv nu har vi trofaste kirkemedlemmer

overalt, der ville tage hvor som helst hen, profeten bad dem om. Forventer vi virkelig, at præsident Monson fortæller flere end 14 millioner af os, hvor der er brug for vores familie? Herrens måde er, at vi giver agt på vore ledes undervisning, forstår korrekte principper og styrer os selv.

Især vigtigt

Med alt, hvad der sker i Kirken i dag, og efterhånden som Herren fremskynder sit værk på alle sider, er det endnu vigtigere, at vi gør alt, hvad vi gør, på hans måde!

Især i forhold til frelsens værk lærer vi, at »ved sin gave, sin Søn, har Gud beredt en mere fortrinlig vej« (Eter 12:11). Kristi lære »er vejen; og der er ikke givet nogen anden vej eller noget andet navn under himlen, hvorved mennesket kan blive frelst i Guds rige« (2 Ne 31:21).

Konklusion

Når vi ser så mange i verden i dag, der lever i forvirring eller værre, vandrer på forbudte stier og lider under de unødvendige konsekvenser af dårlige valg, får det mig til at ønske at udbryde som Alma:

»O, gid jeg var en engel og kunne få mit hjertes ønske opfyldt, at jeg kunne drage ud og tale som Guds basun med en røst, der kunne få jorden til at ryste, og råbe omvendelse til hvert eneste folk!

Ja ... jeg [ville] kundgøre ... forløsningsplanen for hver eneste sjæl, at de skulle omvende sig og komme til vor Gud [og hans vej], så der ikke skulle være mere sorg på hele jordens overflade« (Alma 29:1–2).

Igen vidner jeg om, at Herren har måden! Vor himmelske Fader kender os, elsker os og ønsker at hjælpe. Han ved bedst, hvordan han skal hjælpe os. Vi er åndeligt set ikke forældreløse!

Vor Frelser, Jesus Kristus, er »vejen og sandheden og livet« (Joh 14:6; se også Alma 38:9). Hans måde er baseret på evig sandhed og fører os til »fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden« (L&P 59:23). Det vidner jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se 2 Ne 5:27; Mosi 4:27; Alma 7:23–25.
2. Se 2 Mos 20:14; 5 Mos 6:5; Joh 13:34–35; Rom 1:24–32; 1 Thess 4:3; Alma 39:3–5.
3. Se Mosi 4:21–27; L&P 104:15–18.
4. Se Matt 6:5–13; 2 Ne 32:8–9; 3 Ne 18:21; L&P 10:5.
5. Se Ordsp 15:1; Kol 4:6; Jak 5:12; 3 Ne 11:29–30.
6. Se L&P 64:10–11; 121:41–46.
7. Se Matt 25:14–30; Joh 10:1–14; L&P 50:26; 107:99–100; 121:34–40.
8. Se 1 Mos 2:24; Jakob 2:27; L&P 42:22; 132:19.
9. Se Mosi 4:14–15; L&P 68:25–28.
10. Se L&P 43:8–9; 88:77–79, 118.
11. Se Moro 7:15–19; 10:3–5; L&P 9:7–9.
12. Se L&P 33:8–10; 100:3–8.
13. Se L&P 89.
14. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith, 2007*, s. 284.

Ældste John B. Dickson
De Halvfjerds

Evangeliet til hele verden

Kirken [har] støt bevæget sig ud i verden fra land til land, kultur til kultur og folk til folk ifølge Herrens kalender og efter hans tidsplan.

Frelserens jordiske virke var fuldført. Hans lidelser i Getsemane og på korset var ovre. Vi læser i Apostlenes Gerninger 1, at han havde tjent blandt dem i 40 dage efter sin opstandelse, hvor han »viste sig« for apostlene og »talte om Guds rige« (ApG 1:3).

Han sagde: »I skal få kraft, når Helligånden kommer over jer, og I skal være mine vidner både i Jerusalem og i hele Judæa og i Samaria og lige til jordens ende« (ApG 1:8).

Kort tid derefter »blev han løftet op, mens de så på det, og en sky tog ham bort fra deres øjne.

Som de nu stirrede mod himlen, mens han fór bort, se, da stod der to mænd i hvide klæder hos dem.

De sagde: »Hvorfor står I og ser op mod himlen, galilæere? Den Jesus, som er blevet taget fra jer op til himlen, skal komme igen på samme måde, som I har set ham fare op til himlen« (ApG 1:9–11).

Herren ville sandelig komme igen ved sit andet komme, men i mellemtiden skulle evangeliet gå ud »lige til jordens ende«.

Fra Matthæus lærer vi om en speciel befaling til apostlene om

at bringe evangeliet til alle lande:

»Og Jesus kom hen og talte til dem og sagde: »Mig er givet al magt i himlen og på jorden.

Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn« (Matt 28:18–19).

I Kirkens tidlige dage, i tidernes midte, blev evangeliet kun bragt til Israels hus. Så kom åbenbaringen til Peter, den præsiderende apostel, at tiden var kommet til at bringe evangeliet videre end blot til Israel, nemlig til ikkejødernes. Det 10. og 11. kapitel i Apostlenes Gerninger hjælper os til at forstå den proces og den plan, hvorved denne nødvendige udvidelse af Kirken til flere af Guds børn blev tilkendegivet for Kirkens præsiderende ledere og til medlemmerne generelt.

Ved at gøre brug af Cornelius, der var ikkejøde, officer og en god mand, gjorde Herren det klart for Peter, at evangeliet skulle gå til ikkejødernes – et koncept der var nyt og fremmed for de hellige på den tid. Den åbenbaring, der medførte den forandring af Kirkens anliggender, kom til Peter, den præsiderende apostel.

Vi ved, at evangeliet derefter hurtigt blev udbredt blandt de ikkejødiske nationer.

Et eksempel på Kirkens udvidelse i den tid var Paulus' omvendelse. Han blev en stor apostel for ikkejødernes. Han fik et syn på vejen til Damaskus, hvor han så et lys og hørte en stemme, omvendte sig fra sine synder og blev kaldet af Gud (se ApG 22:6–18) og blev dernæst en stor faktor i forbindelse med udbredelsen af Jesu Kristi evangelium.

Lad os nu bevæge os 1800 år frem i tiden til gengivelsen af evangeliet eller genoprettelsen af alle ting forud for det andet komme. Jeg vidner om, at Kirken er blevet genoprettet gennem profeten Joseph Smith og fortsat bevæger sig fremad under ledelse af Det Første Præsidentskab og De Tolv Apostles Kvorum. Den befaling, der gjaldt for de første apostle om at bringe evangeliet ud til hele verden, gælder stadig.

Fra organiseringen af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige i 1830 har Kirken støt bevæget sig ud i verden fra land til land, kultur til kultur og folk til folk ifølge Herrens kalender og efter hans tidsplan.

I 1978 i overensstemmelse med den fastsatte fremgangsmåde for åbenbaring gennem den præsiderende apostel, præsident Spencer W. Kimball, kom en åbenbaring, denne gang om at give præstedømmets velsignelser til alle værdige mænd i hele verden. Det betyder, at vor himmelske Faders børn i hele verden i vore dage alle kan tage del i alle det gengivne evangeliums velsignelser. Hvor passende for Guds rige på jorden i dagene op til Kristi andet komme.

Som en personlig bemærkning, så var jeg lige blevet kaldet til at være missionspræsident, og søster Dickson og jeg var ved at flytte vores familie

til Mexico, da ældste Richard G. Scott, dengang medlem af De Halvfjerds, fortalte mig om denne specielle åbenbaring. Jeg husker, hvordan jeg fik tårer i øjnene, da han fortalte mig, hvad der var sket. Jeg var gladere end ord kunne beskrive, for jeg vidste, at det var rigtigt, og at tiden var kommet til, at hele menneskeheden skulle have adgang til alle evangeliets ordinancer, pagter og velsignelser.

Det er næsten 35 år siden, og dengang vidste jeg ikke, at jeg ville komme til at tilbringe mange år af mit virke som medlem af halvfjerdsernes kvorum i Kirkens vestafrikanske område blandt troende, trofaste mennesker, hvis liv blev berørt af åbenbaringen om præstedømmet fra 1978. Søster Dickson og jeg har boet der i fire år, og det har været en vidunderlig oplevelse for os, der har ændret vores liv.

Vestafrikanere tror generelt på Gud. De føler absolut ingen skam ved at erklære deres tro og fortælle andre om den, og de har kolossale lederevner. De kommer til Kirken i hundredvis, og næsten hver uge oprettes menigheder eller grene et eller andet sted i Det Vestafrikanske Område, og i næsten alle tilfælde med udelukkende afrikanske præstedømme- og organisationsledere.

Hvor ville jeg ønske, at I kunne tilslutte jer de hellige i templet i Aba i Nigeria eller i Accra i Ghana, hvor I ville fornemme de helliges forpligtelse og lære de udelukkende afrikanske tempelpræsidentskaber at kende. Eller hvor ville jeg ønske, at jeg kunne præsentere jer for de afrikanske områdehalvfjerdserne, der er sammen med os her i konferencecentret i dag, som er advokater, professorer og forretningsfolk, eller I kunne blive bekendte med

de afrikanske stavs- og menighedsledere og deres familier.

At deltage i en søndagsskole-, hjælpeforenings- eller præstedømmeklasse overalt i Afrika er en hellig oplevelse, hvor Kirkens læseplan følges, og der er stor forståelse for evangeliet og for at undervise og lære ved Ånden.

I Afrika går evangeliet til et lykkeligt folk, der er meget upåvirket af den ydre pragt, som har indflydelse på så mange menneskers liv i Vesten. De går ikke op i at have utallige materielle ejendele.

Det er sagt om afrikanere, at de har meget lidt af det, der har mindst betydning, og en stor del af det, der har størst betydning. De går ikke op i at have kæmpe huse og de fineste biler, men går meget op i at kende deres himmelske Fader og hans Søn, Jesus Kristus, og i evige familier. Som en naturlig følge af deres tro løfter Herren dem på betydningsfuld vis.

Eftersom vi kender dem, som vi gør, er vi ikke overraskede over, at de ville være sådan en vigtig del af Jesu Kristi Kirkes udbredelse i de sidste dage. Da Daniel, den gammeltestamentlige profet, så Guds rige i de sidste dage »rulle frem til jordens ender, ligesom [en] sten, der uden hænder er blevet hugget ud af bjerget, [skulle] rulle frem, indtil den [opfylder] hele jorden« (L&P 65:2), er det meget passende, at vore vidunderlige, afrikanske brødre og søstre skulle være en vigtig del af opfyldelsen af den profeti, og at de åbenbaringer, der skulle gøre det muligt, ville følge Herrens fastsatte plan.

Jeg vidner om, at vor himmelske Fader elsker alle sine børn, at Jesus er Kristus, og at evangeliet er tilgængeligt for alle, både levende og døde. I Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste David A. Bednar
De Tolv Apostles Kvorum

Vi tror, at vi skal være kyske

Lydighed mod kyskhedsloven vil øge vores jordiske lykke og gøre vores evige udvikling mulig.

Mit budskab angår et grundlæggende spørgsmål af stor åndelig betydning: Hvorfor er kyskhedsloven så vigtig? Jeg beder til, at Helligånden vil bekræfte sandheden af de principper, jeg fremhæver.

Faderens plan for lykke

Kyskheds evige betydning kan kun forstås med vor himmelske Faders plan for lykke for sine børn som den overordnede baggrund. »Alle mennesker – mænd og kvinder – er skabt i Guds billede. Hver enkelt er en højt elsket åndelig søn eller datter af himmelske forældre, og ... besidder ... guddommelige egenskaber og muligheder« (»Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129). Alle mænd og kvinder boede hos Gud som hans åndelige børn, før de kom til jorden som dødelige. Faderens plan gør hans åndelige sønner og døtre i stand til at modtage en fysisk krop, få jordiske erfaringer og udvikle sig hen imod ophøjelse.

Vigtigheden af et fysisk legeme

Vores fysiske legeme muliggør en bredde, dybde og intensitet af erfaringer, som ganske enkelt ikke kunne

opnås i vores førjordiske tilstand. Således udvides vores forhold til andre mennesker, vores evne til at genkende og handle i overensstemmelse med sandheden og vores evne til at adlyde Jesu Kristi evangeliums principper og ordinancer gennem vores fysiske legeme. I det jordiske livs klasselokale oplever vi omsorgsfuldhed, kærlighed, venlighed, lykke, sorg, skuffelse, smerte og endda udfordringerne ved fysiske begrænsninger på måder, som forbereder os til evigheden. Kort sagt er der lektier, vi må lære, og erfaringer, vi, som skriften beskriver, må gøre os, »hvad angår kødet« (1 Ne 19:6; Alma 7:12–13).

Forplantningens kraft

Da jorden var blevet skabt, blev Adam sat i Edens have. Det er dog vigtigt, at Gud sagde, at det ikke var godt, at manden skulle være alene (Moses 3:18; se også 1 Mos 2:18), og Eva blev Adams hustru og hjælper. Der var behov for både mænds og kvinders unikke kombination af åndelige, fysiske, mentale og følelsesmæssige evner for at virkeliggøre planen for lykke. »I Herren er kvinden intet uden manden og manden intet uden kvinden«

med moralsk handlefrihed og er i kraft af vores guddommelige arv defineret som børn af Gud – og ikke af seksuel adfærd, moderne holdninger eller sekulære filosofier.

Det naturlige menneske

Til en vis grad lever det naturlige menneske, som Kong Benjamin beskrev, i bedste velgående i hver af os (se Mosi 3:19). Den naturlige mand eller kvinde omvender sig ikke, er kødelig og sanselig (se Mosi 16:5; Alma 42:10; Mosi 5:13), eftergivende og umådeholden, stolt og selvisk. Som præsident Spencer W. Kimball har sagt: »Det »naturlige menneske« er det »jordiske menneske«, som har tilladt, at rå, dyriske lidenskaber har fået magten over hans åndelige tilbøjeligheder« (»Havets strømninger og familiens indflydelse«, *Den danske Stjerne*, juli 1975, s. 2).

I modsætning hertil er »Kristi menneske« (Hel 3:29) åndeligt og tøjler sine lidenskaber (se Alma 38:12), er mådeholdent og behersket, godgørende og uselvisk. Kristi menneske holder fast ved Guds ord, fornægter sig selv, tager sit kors op (se Matt 16:24; Mark 8:34; Luk 9:23; L&P 56:2) og kæmper sig fremad på den lige og snævre kurs bestående af trofasthed, lydighed og hengivenhed til Frelseren og hans evangelium.

Som Guds sønner og døtre har vi arvet guddommelige egenskaber. Men vi lever for tiden i en falden verden. Selve de elementer, som vores legeme er skabt af, er i deres natur faldne og konstant underkastet syndens, fordærvets og dødens tovrækning. Som konsekvens deraf påvirker Adams fald og dets åndelige og timelige konsekvenser os mest direkte gennem vores fysiske krop. Og alligevel er vi dualistiske væsener, for vores ånd, der er den evige del af os, er bosat i et

(1 Kor 11:11). Hensigten er, at manden og kvinden lærer af, styrker, er til velsignelse for og fuldkommengør hinanden.

Den måde, hvorpå det jordiske liv skabes, er guddommeligt bestemt. »Den første befaling ... Gud gav til Adam og Eva, vedrørte deres mulighed for, som ægtemand og hustru, at blive forældre« (*Liahona*, nov. 2010, s.129). Befalingen om at mangfoldiggøre sig og opfylde jorden er stadig gældende. Derved er ægteskabet mellem en mand og en kvinde den gyldige kanal, gennem hvilken før-jordiske ånder indtræder i jordelivet. Fuldstændig seksuel afholdenhed før ægteskabet og komplet troskab inden for ægteskabet beskytter ukrænkeligheden af denne hellige kanal.

Forplantningens kraft har en vigtig åndelig dimension. Misbrug af denne kraft undergraver formålene med Faderens plan og vores jordiske tilværelse. Vor himmelske Fader og hans elskede Søn er skabere og har betroet enhver af os en del af deres skabende kraft. Specifikke retningslinjer for passende brug af evnen til at skabe liv er en væsentlig del af Faderens plan. Hvad vi føler for, og hvordan vi bruger den himmelske kraft vil i stor grad bestemme vores lykke i det jordiske liv og vores evige skæbne.

Ældste Dallin H. Oaks har forklaret:

»Kraften til at skabe liv er den mest

ophøjede kraft, Gud har givet sine børn. Dens anvendelse blev befalet i det første bud, men et andet vigtigt bud blev givet for at forbyde dens misbrug. Den store vægt, vi lægger på kyskhedsloven, kan forklares med vores forståelse af hensigten med vores skabende kraft i udførelsen af Guds plan ...

Uden for ægteskabets bånd er enhver anvendelse af skaberkräften i større eller mindre grad en syndig nedværdigen og forvanskning af den mest guddommelige egenskab hos mænd og kvinder« (»Saliggørelsens store plan«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 70).

Standarden for seksuel moral

Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige har én ufravigelig standard for seksuel moral: Intime forhold er kun passende mellem en mand og en kvinde i det ægteskabelige forhold, der er foreskrevet af Guds plan. Sådanne forhold er ikke blot en nysgerrig udforskning, en appetit der tilfredsstilles eller en slags selvisk stræben efter fornøjelse eller underholdning. De er ikke en erobring, der skal opnås eller en handling, der skal gennemføres. De er snarere i dette jordiske liv et af de højeste udtryk for vores guddommelige natur og potentiale og en måde, hvorpå de følelsesmæssige og åndelige bånd mellem en mand og hustru styrkes. Vi er velsignet

fysisk legeme, der er underlagt faldet. Som Jesus understregede for apostlen Peter: »Ånden er rede, men kødet er skrøbeligt« (Matt 26:41).

Den sande natur af jordelivets prøve kan altså opsummeres i følgende spørgsmål: Vil jeg følge det naturlige menneskes tilbøjeligheder, eller vil jeg give efter for den hellige Ånds tilskyndelser og aflægge det naturlige menneske og blive en hellig ved Herren Kristi forsoning (se Mosi 3:19)? Det er prøven. Det naturlige menneskes begær, ønsker, tilbøjeligheder og tilskyndelser kan overvindes i og ved Jesu Kristi forsoning. Vi er på jorden for at udvikle guddommelige kvaliteter og for at tøjle alle kødets lidenskaber.

Modstanderens hensigt

Faderens plan er lavet for at give vejledning til hans børn, for at hjælpe dem til at blive lykkelige og for at bringe dem sikkert hjem til ham med opstandne, ophøjede legemer. Vor himmelske Fader ønsker, at vi skal være sammen i lyset og fyldt med håb. Sammenlignet hermed arbejder Lucifer på at gøre Guds sønner og døtre forvirrede og ulykkelige og på at hindre deres evige udvikling. Løgnens faders overordnede hensigt er, at vi alle bliver »elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27). Lucifer ønsker, at vi til syvende og sidst er alene i mørket og uden håb.

Satan arbejder hårdt på at ødelægge de vigtigste dele af Faderens plan. Satan har ikke et legeme, og hans evige udvikling er blevet standset. Ligesom vand, der flyder i et flodleje, stoppes af et dige, er modstanderens evige udvikling således forpurret, fordi han ikke har et fysisk legeme. På grund af sit oprør har Lucifer nægtet sig selv alle jordelivets velsignelser og erfaringer, som er gjort mulige

gennem et tabernakel af kød og knogler. Han kan ikke lære de lektier, som kun en legemliggjort ånd kan lære. Han er bitter over kendsgerningen af hele menneskehedens bogstavelige og universelle opstandelse. En af skriftens mulige betydninger af ordet *forbandet* kommer til udtryk i hans manglende evne til fortsat at udvikle sig og blive som vor himmelske Fader.

Eftersom et fysisk legeme er så centralt i vor himmelske Faders plan for lykke og vores åndelige udvikling, stræber Lucifer efter at modarbejde vores udvikling ved at friste os til at anvende vores legeme på upassende vis. Noget af det mest ironiske ved evigheden er, at modstanderen, som har det elendigt, netop fordi han ikke har et fysisk legeme, opfordrer og frister os til at tage del i hans elendighed ved at bruge vores legeme på upassende vis. Selve det redskab, som han ikke har og ikke kan anvende,

er således det primære mål for hans bestræbelser på at lokke os til åndelig undergang.

At overtræde kyskhedsloven er en alvorlig synd og et misbrug af vores fysiske tabernakel. For personer, der kender og forstår frelsesplanen, er enhver besmittelse af legemet et oprør (se Mosi 2:36–37; L&P 64:34–35) og en fornægtelse af vores sande identitet som Guds sønner og døtre. Når vi ser udover det jordiske liv og ind i evigheden, er det let at opdage, at den slags forhold, som modstanderen er fortalende for, er midlertidige og tomme.

Velsignelserne ved at være kysk

Alma rådgav sin søn Shiblon til at tøjle »alle [sine] lidenskaber, så [han kunne] være fyldt af kærlighed« (Alma 38:12). Det er vigtigt at vide, at disciplinering af det naturlige menneske i enhver af os muliggør en rigere, dybere og mere udholdende

kærlighed til Gud og hans børn. Kærlighed vokser af retscaffen beherskelse og formindskes af impulsiv tilfredsstillelse.

Præsident Marion G. Romney har sagt:

»Jeg kan ikke komme i tanke om nogen velsignelse, som man mere brændende bør ønske, end de velsignelser, som er blevet lovet de rene og dydige. Jesus talte om særlige belønninger for forskellige dyder, men forbeholdt, så vidt som det forekommer mig, den største belønning for de rene af hjertet, for de skal se Gud, sagde han (Matt 5:8). Og ikke alene skal de se Herren, men de skal også føle sig hjemme i hans nærhed.

Her er ... Frelserens løfte: »Lad dyd uophørligt pryde dine tanker, da skal din selvtilid vokse sig stærk i Guds nærhed (L&P 121:45)« (Tillid til Herren, *Den danske Stjerne*, okt. 1979, s. 66).

Vi er også blevet lovet, at »Helligånden skal være [vor] stadige ledsager« (L&P 121:46), når vi følger dydens sti. At efterleve kyskhedsloven frembyder derfor nogle af de største velsignelser, mænd og kvinder kan modtage her på jorden: Passende åndelig selvtilid i familiens, venners, Kirkens ledes og slutteligt Frelserens

nærhed. Vores medfødte længsel efter at høre til opfyldes i retfærdighed, når vi går i lyset med håb.

Omvendelsens princip

Nogle af jer, der modtager dette budskab, har behov for at omvende jer fra seksuelle eller andre synder. Der refereres ofte til Frelseren som den store helbreder, og denne titel har både en symbolsk og en bogstavelig betydning. Vi har alle oplevet smerten forbundet med en fysisk skade eller et fysisk sår. Når vi har smerter, søger vi typisk lindring og er taknemlige for medicin og behandlinger, der kan hjælpe med at give os den lindring for vore lidelser. Se på synd som et åndeligt sår, der forårsager skyld eller, som Alma beskrev for sin søn Corianton, »samvittighedsnag« (Alma 42:18). Skyld er for vores ånd, hvad smerte er for vores krop – en advarsel mod fare og en beskyttelse mod yderligere skade. Fra Frelserens forsoning flyder den lindrende salve, der kan hele vore åndelige sår og fjerne skyld. Denne salve kan dog kun anvendes gennem principerne tro på Herren Jesus Kristus, omvendelse og vedvarende lydighed. Resultaterne af oprigtig omvendelse

er fred i sindet, trøst og åndelig helbredelse og fornyelse.

Jeres biskop eller grenspræsident er den åndelige læges assistent, der er autoriseret til at hjælpe jer til at omvende jer og blive helbredt. Men husk, at omfanget og intensiteten af jeres omvendelse må svare til omfanget og naturen af jeres synd – specielt for sidste dages hellige, der har indgået hellige pagter. Alvorlige, åndelige sår kræver vedvarende behandling og tid til at hele fuldstændigt.

Et løfte og et vidnesbyrd

Den lære, som jeg har beskrevet, vil virke gammeldags og forældet for mange mennesker i verden, der i stigende grad spotter forplantningens hellighed og bagatelliserer menneskelivets værdi. Men Herrens sandhed ændrer sig ikke som følge af griller, popularitet eller offentlige meningsmålinger. Jeg lover, at lydighed mod kyskhedsloven vil øge vores jordiske lykke og gøre vores evige udvikling mulig. Jeg vidner om, at kyskhed og dyd også nu er, som det altid har været det og altid vil være det, »yderst kært og dyrebart, mere end alt andet« (Moro 9:9). Jeg vidner om dette i Herren Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

Ældste Russell M. Nelson
De Tolv Apostles Kvorum

Hop med på bølgen

Jeg takker Gud og hans søn, Jesus Kristus, for genoprettelsen og dens kraft til at fremdrive en mægtig bølge af sandhed og retskaffenhed over hele jorden.

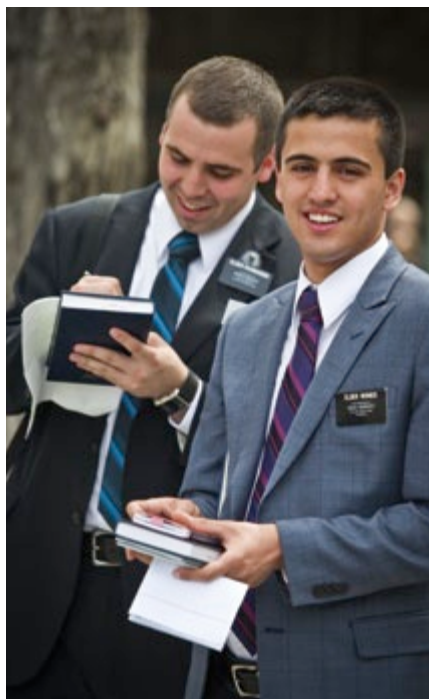
Kære brødre og søstre, jeg istemmer mig den ros, som præsident Monson og andre har givet udtryk for, til dem, som har taget imod profetens kald om flere værdige missionærer. Der skyller i øjeblikket en uventet bølge af entusiasme for missionering ind over hele verden. Siden præsident Monsons historiske bekendtgørelse i oktober er tusinder af ældster, søstre og ægtepar blevet kaldet, og mange flere gør sig klar.¹ Nu får vi spørgsmål som: »Hvad vil I stille op med alle disse missionærer?» Svaret er enkelt: De vil gøre det, som missionærer altid har gjort. De vil forkynde evangeliet! De vil velsigne den almægtige Guds børn!

Flere af jer unge mænd og kvinder vil hoppe med på bølgen, når I bestræber jer på at blive værdige til et missionskald. Man ser dette som en bølge af sandhed og retskaffenhed. I ser jeres chance for at ride med på bølgen.

Teenagere, tag godt imod jeres nye læseplan og undervis hinanden om Jesu Kristi lære. Tiden er inde for jer til at undervise andre om Guds godhed.

Unge mænd og kvinder, jeres uddannelse er meget vigtig – for os, for jer og for Gud. Hvor det er muligt,

og I ønsker at tage en college- eller universitetsuddannelse *efter* jeres mission, så opfordrer vi jer til at søge ind på jeres ønskede uddannelse, *inden* I påbegynder jeres mission. Mange højere uddannelsesinstitutioner bevilliger gerne en 18–30 måneders udsættelse af studiestart for missionærer. Det vil gøre jer ældster og søstre i stand til at tjene uden at bekymre jer om, hvor I skal læse videre. Vi er meget taknemlige for lederne på de højere uddannelsesinstitutioner, som har gjort det muligt at planlægge sådan!

Forældre, lærere og andre, hop med på bølgen og forbered vores opvoksende generation til at være værdige til at tjene som missionærer. I mellemtiden vil jeres eksemplariske livsførelse tiltrække jeres venners og naboers interesse. Vær klar til at svare dem, som spørger jer, hvorfor I lever, som I gør. Vær rede til at give en grund til det håb og den glæde, de ser hos jer.² Når sådanne spørgsmål kommer, kan I eventuelt svare ved at sige: »Lad os spørge missionærerne! De kan hjælpe os! Og hvis I ønsker det, så er jeg hos jer, når missionærerne svarer og underviser jer.«

I voksne, hop med på bølgen med hjælp til den åndelige, fysiske og økonomiske forberedelse af fremtidens missionærer. Gør det til en vane at spinke og spare til sparegrisen. I ældre ægtepar, I lægger planer for den dag, hvor I kan tage på mission. Vi vil være yderst taknemlige for jeres tjeneste. Indtil da kan nogle af jer måske sende jeres penge på mission ved at bidrage til Kirkens missionærfond, som præsident Monson foreslog igen her til formiddag.³

Et stigende antal udvalgte mænd og deres kære ledsager kan hoppe med på bølgen, når de kaldes til at præsidere over Kirkens missioner. I den tjeneste vil de forme fremtiden for kommende generationer. Missionspræsidenter har ansvar for missionærernes velfærd, sikkerhed og succes. Når de har rådført sig med stavs- og distriktspræsidenter, tildeler den enkelte missionspræsident missionærer til tjeneste i specifikke stave og menigheder.

Stavspræsidenter og biskopper kan hoppe med på bølgen, når de bruger mere og mere tid på at interviewe kommende missionærer. Disse præstedømmeledere har ansvar for missionering i deres enheder,

syv ord: »Det er min elskede Søn. Hør ham!«⁸ De blev udtalt af den almægtige Gud, da han præsenterede Jesus Kristus for den unge Joseph Smith. Disse syv ord indledte gengivelsen af hans evangelium. Hvorfor? Fordi vores levende Gud er en kærlig Gud! Han ønsker, at hans børn kender ham og Jesus Kristus, som han har udsendt!⁹ Og han ønsker, at alle hans børn skal opnå udødelighed og evigt liv!¹⁰

Af denne herlige årsag underviser vore missionærer om genoprettelsen. De ved, at Herren for ca. 2.000 år siden oprettede sin kirke. Efter hans korsfæstelse og apostlenes død, ændrede mennesker Kirken og dens lære. Efter generationer havde levet i åndeligt mørke, genoprettede vor himmelske Fader og Jesus Kristus Kirken, dens læresætninger og præstedømmets myndighed, som tidligere profeter havde forudsagt.¹¹ På grund af genoprettelsen blev den viden og de ordinancer, som er afgørende for frelse og ophøjelse atter tilgængelige for alle mennesker.¹² I sidste instans gør ophøjelse os i stand til at dvæle med vores familie i Guds og Jesu Kristi nærhed for evigt!

Jeg kan ikke tale om genoprettelsen uden at blive begejstret. Dette historiske faktum er helt igennem fantastisk! Det er ufatteligt! Det er utroligt! Hvor forunderligt er det ikke, at himmelske budbringere kom for at give myndighed og kraft til dette værk?

Vor evige Fader og Jesus Kristus viste sig adskillige gange for profeten Joseph Smith.¹³ Under deres ledelse, kom der andre himmelske budbringere, hver med et særligt formål. Eksempler:

- Englen Moroni åbenbarede Mormons Bog.¹⁴
- Johannes Døber gengav Det Aronske Præstedømme.¹⁵

og de inspirerer medlemmerne til at deltage.

Brødre og søstre er ved hvert eneste menighedsråd begyndt at hoppe med på bølgen. Ved disse menighedsrådsmøder deltager missionslederen også.⁴ Jeg vil tale specifikt til jer missionsledere. I er blevet kaldet af jeres biskop til at stå i spidsen for missioneringen i jeres menighed. Og nogle af jer har så stor succes med dette, at der er blevet kaldet en assistent til at bistå jer. Sammen med andre finder I på menighedsrådsmødet frem til mindre aktive medlemmer, familier, som delvist er medlemmer, og interesserede naboer. I mødes regelmæssigt med fuldtidsmissionærene. I råder og bistår missionærene. Hjælp dem med at fylde deres kalender med målrettede og meningsfulde undervisningsmuligheder. Dette er jeres ansvar. Jeres rolle er afgørende, meget

afgørende for succes i dette værk. Hvis I hopper med på bølgen af tro og entusiasme, vil andre også gøre det. I er som missionsledere forbindelsesledet mellem medlemmer og missionærer i dette hellige værk med at redde Guds børn.⁵

Vore spørgende venner og naboer, som ikke deler vores tro, kan også hoppe med på bølgen. Vi opmuntrer dem til at holde på alt, der er godt og sandt. Vi indbyder dem til at modtage mere, især den herlige sandhed om, at familier kan være sammen for evigt gennem Guds evige plan.⁶

Denne bølge af sandhed og retskaffenhed er vidunderlig. Den er *ikke* menneskeskabt! Den kommer fra Herren, som har sagt: »Se, jeg vil fremskynde mit værk, når tiden er inde.«⁷ Denne bølge er iværksat af en guddommelig erklæring, der blev forkyndt for 193 år siden. Den består blot af

- Peter, Jakob og Johannes gengav Det Melkisedekske Præstedømme.¹⁶
- Moses overdrog nøglerne til Israels indsamling.¹⁷
- Elias overdrog kundskabsnøgler om Abraham.¹⁸
- Profeten Elias overdrog beseglingsnøglerne.¹⁹

Derudover fik vi med genoprettelsen viden, som de hellige havde tidligere. Herren sørgede for nye skrifter. Til Bibelen føjede han Mormons Bog: Endnu et vidnesbyrd om Jesus Kristus. Det er en optegnelse over profetier og den opstandne Herres tjeneste blandt folket i det gamle Amerika. Den udlægger Guds store plan for lykke²⁰ – frelsesplanen.²¹ Mormons Bog er i fuld overensstemmelse med

Bibelen. Begge hellige optegnelser bekræfter sandheden i Jesu Kristi evangelium og vigtigheden af hans forsoning.²²

Genoprettelsen er opfyldelsen af mange bibelske profetier. Esajas profeterede fx, at Herrens hus skulle stå højt over bjergene.²³ Mormonpionerernes udvandring til det vestlige Amerika blev en opfyldende saga om opofrelse og tro. Esajas forudså også, at Gud ville udføre et »forunderligt værk og et under«. ²⁴ Dette opfyldes nu af det hellige arbejde, som vores voksende armé af missionærer udfører.

Det Gamle Testaments lære om tiende er gengivet.²⁵ Som følge deraf velsignes flere tiendebetalere for deres lydighed. Henvisningerne til Melkisedek tydeliggøres i genoprettelsens skrifter.²⁶ Profetier om, at

Josefs træstykke (Mormons Bog) og Judas træstykke (Bibelen) skulle blive ét i Guds hånd, er nu blevet opfyldt.²⁷

Genoprettelsen tydeliggør også Det Nye Testamente. Henvisningen til dåb for de døde forstår vi bedre nu.²⁸ Ordinancer for vore afdøde forfædre udføres nu af stedfortrædere i 141 templer rundt om i verden! Der er ingen anden måde at tilbyde vore forfædre frelse på end kundskab om evangeliet!²⁹ Johannes Åbenbarers syn om en flyvende »engel ... midt oppe under himlen; den havde et evigt evangelium at forkynde for dem, der bor på jorden« varslede om englen Moronis mission og Mormons Bog.³⁰

Mormons Bog er central for genoprettelsen. Den er skrevet, bevaret og overdraget under Herrens vejledning. Den blev oversat ved »Guds gave og kraft.«³¹ Lære og Pagter indeholder mange andre åbenbaringer, som blev givet til profeten Joseph Smith. Gennem ham har vi modtaget flere sider hellig skrift, end vi har fra nogen anden profet. I det, der må have været et tankefuldt øjeblik, sagde han til de hellige i Nauvoo sagde: »Jeg har aldrig sagt jer, at jeg var fuldkommen – men der findes ingen fejl i de åbenbaringer, som jeg har forkyndt jer.«³²

Sammen indbyder medlemmer og missionærer alle til at lære om Gud, Jesus Kristus og hans evangelium. Ethvert spørgende menneske bør oprigtigt søge og bede inderligt om bekræftelse på, at disse ting er sande. Sandheden vil blive bekræftet gennem Helligåndens kraft.³³

Jeg takker Gud og hans Søn, Jesus Kristus, for genoprettelsen og dens kraft til at fremdrive en mægtig bølge af sandhed og retskaffenhed over hele jorden. Må vi hoppe med

Ældste Robert D. Hales
De Tolv Apostles Kvorum

på denne bølge og opfyldte Herrens befaling om at bringe evangeliet til »hvert folkeslag og stamme og tungemål og folk,«³⁴ det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2012, s. 4–5.
2. Se 1 Pet 3:15.
3. Se Thomas S. Monson, »Det er konference igen«, *Liahona*, maj 2011, s. 6.
4. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 5.1.
5. Vi er taknemlige for de hellige, som oprigtigt stræber efter at hellige sig. De stræber efter at blive mere hellige. De stræber »først efter at opbygge Guds rige og at grundfæste hans retfærdighed« (JSO, Matt 6:38; se også Matt 6:33).
6. Se »Vores families«, *Børnenes sangbog*, nr. 98. Yderligere uddybning findes i L&P 132:7, 19.
7. L&P 88:73.
8. JS-H 1:17.
9. Se Joh 17:3.
10. Se Moses 1:39.
11. Se Matt 17:11; ApG 3:20–21; Ef 1:10; 2 Ne 30:8; L&P 132:40, 45.
12. Se 3 Ne 27:13–14, 21; L&P 39:6; TA 1:4.
13. Se Karl R. Anderson, *The Savior in Kirtland*, 2012, s. 228–243.
14. Se L&P 27:5; se også JS-H 1:33.
15. Se L&P 13.
16. Se L&P 20:2–3; 27:12; 128:20; se også Larry C. Porter, »Dating the Restoration of the Melchizedek Priesthood«, *Ensign*, juni 1979, s. 4–10.
17. Se L&P 110:11.
18. Se L&P 110:12.
19. Se L&P 110:13–16.
20. Se Alma 42, især vers 8.
21. Se fx Alma 12:28–30.
22. Se fx 1 Kor 15:22; Alma 34:9.
23. Se Es 2:2.
24. 2 Ne 27:26.
25. Se 1 Mos 14:18–20; Mal 3:8–10; L&P 119–120.
26. Se 1 Mos 14:18; Sl 110:4; se også Alma 13:14–18; L&P 84:14–22.
27. Se Ez 37:16, 19; L&P 27:5.
28. Se 1 Kor 15:29; L&P 128.
29. Se L&P 137:7; 138:31–34.
30. Åb 14:6; se også L&P 133:36–39.
31. Titelbladet til Mormons Bog, redigeret af Moroni; L&P 135:3.
32. *Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 516.
33. Se Moro 10:4–5.
34. Åb 14:6; se også 1 Ne 19:17; L&P 133:37.

Stå fast på hellige steder

Når vi står lydigt og fast ved vor Guds lærdomme, står vi på hellige steder, for hans lære er hellig og vil ikke ændre sig.

Brødre, det er en ære at være sammen med bærere af Guds kongelige præstedømme. Vi lever i de sidste dage, i »hårde tider.«¹ Som præstedømmebærere har vi ansvaret for at stå fast med et skjold af tro imod modstanderens brændende pile. Vi er forbillede for verden og beskytter gudgivne, umistelige rettigheder og friheder. Vi forsvare vores hjem og vores familie.

Da jeg gik i niende klasse, kom jeg tilbage fra min første udenbys kamp med førsteholdet i baseball. Min far fandt ud af, at jeg på den lange bustur hjem havde været vidne til sprog og adfærd, der ikke var i harmoni med evangeliets standarder. Da han var kunstner af profession, satte han sig ned og tegnede et billede af en ridder – en kriger, der var i stand til at forsvare slotte og riger.

Idet han tegnede og læste fra skrifterne, lærte jeg, hvordan man er en trofast præstedømmebærer – hvordan man beskytter og forsvare Guds rige. Apostlen Paulus' ord var min rettesnor:

»Tag derfor Guds fulde rustning på, for at I kan stå imod på den onde

dag, overvinde alt og bestå.

Så stå da fast, spænd sandhed som bælte om lænden, og ifør jer retfærdighed som brynje,

og tag som sko på fødderne villighed til at gå med fredens evangelium.

Overalt skal I løfte troens skjold, hvormed I kan slukke alle den ondes brændende pile.

Grib frelsens hjelm og Åndens sværd, som er Guds ord.«²

Brødre, hvis vi er trofaste i præstedømmet, vil vi få denne rustning som en gave fra Gud. Vi har brug for denne rustning!

Unge mænd, jeres fædre og bedstefædre mødte aldrig de fristelser, som I regelmæssigt møder. I lever i de sidste dage. Hvis jeres far var ude efter ballade, måtte han opsøge det. Sådan er det ikke længere! I dag opsøger fristelserne jer! Husk det! Satan ønsker at få jer og »synden [lurer] ved døren.«³ Hvordan vil I modstå hans aggressive taktik? Ifør jer Guds fulde rustning.

Lad mig lære jer om det fra en anden af mine livserfaringer:

I januar 1982 holdt jeg et foredrag på BYU i Provo i Utah. Jeg bad de

studerende om at forestille sig, at Kirken var på den ene side af talerstolen, lige der, og at verden var blot en meter væk på den anden side. Dette repræsenterede den »meget korte afstand, der var mellem verdens ståsted og Kirkens standarder«, da jeg gik på universitetet. Da jeg stod foran de studerende 30 år senere, holdt jeg mine hænder på samme måde og forklarede: »Verden har rykket sig langt væk; (den har flyttet sig; den kan ikke ses nogen steder); den har flyttet sig langt, langt ud af denne (bygning og rundt om jorden) ... Det, som vi og vore børn og børnebørn skal huske, er, at Kirken forbliver konstant, (den er stadig lige her, men) verden vil fortsætte med at flytte sig – afstanden bliver større og større ... Vær derfor meget forsigtige. Hvis I bedømmer jeres handlinger og Kirkens standarder på baggrund af, hvor verden er og er på vej hen, så vil I opdage, at I ikke er, hvor I burde være.«⁴

Dengang kunne jeg ikke have forestillet mig, hvor langt og hvor hurtigt verden ville fjerne sig fra Gud; det var umuligt at forestille sig det set i lyset af læresætninger, principper og befalinger. Men standarderne for Kristus og hans kirke er de samme. Som han sagde: »Sandheden *består* for evigt og altid.«⁵ Når vi forstår og accepterer dette, er vi forberedt til at stå imod det sociale pres, den latterliggørelse og selv den diskrimination, vi møder i verden og blandt nogle af dem, der kalder sig selv venner.

De fleste af os kender en, der ville sige: »Hvis du vil være min ven, skal du acceptere mine værdier.« En sand ven vil ikke bede os om at vælge imellem evangeliet og hans eller hendes venskab. For at låne Paulus' ord: »Hold dig fra dem!«⁶ En sand ven styrker os, så vi kan forblive på den lige og snævre sti.

Det er en beskyttelse for os at blive på evangeliets sti af pagter, befalinger og ordinancer, og det forbereder os til at udføre Guds værk i denne verden. Når vi adlyder visdomsordet, beskyttes vores handlefrihed mod afhængighed af alkohol, stoffer og tobak. Når vi betaler vores tiende, studerer skrifterne, bliver døbt og får håndspåleggelse, lever for at have Helligåndens konstante ledsagelse, tager værdigt del i nadveren, adlyder kyskhedsloven, forbereder os til og modtager Det Melkisedekske Præstedømme og indgår hellige pagter i templet, er vi beredte til at tjene.

I templet bliver vi forberedt på og lover at leve efter indivielsesloven.

Gode unge mænd begynder at efterleve denne lov ved at stræbe efter et missionskald – at give en tiendedel af de første år af deres liv til Herrens tjeneste. Det offer styrker dem til at gå frem imod den højeste pagt, vi kan indgå i livet – for mange vil det være at blive besejlet i templet og påbegynde en evig familie.

Når vi stræber fremad langs den lige og snævre sti, bygger vi en tiltagende åndelig styrke – en styrke i at bruge vores handlefrihed til selv at handle. For både unge mænd og unge piger bliver denne vækst hjulpet på vej, når de lærer om lærdommene og deler deres vidnesbyrd gennem det nye onlinepensum *Kom og følg mig*.

Brug derudover jeres handlefrihed til at udvikle jer selv personligt. Når I opdager jeres gaver og talenter, så husk at forældre og vejledere kan hjælpe jer, men I skal lade jer lede af Ånden. Vælg og handl for jer selv. Lad motivationen komme indefra. Lav en plan for jeres liv, der inkluderer uddannelse eller erhvervsuddannelse. Udforsk interesser og egenskaber. Arbejd og bliv selvforsørgende. Sæt mål, overvind fejltagelser, opnå erfaring og færdiggør, hvad I påbegynder.

Sørg for undervejs at deltage i familie-, kvorums-, klasse- og GUF-aktiviteter. Hav det sjovt sammen. Gennem disse oplevelser vil I begynde at respektere og sætte pris på hinandens åndelige gaver og Guds sønner og døtres evige, supplerende natur.

Vigtigst af alt – hav tro på Frelseren! Frygt ikke! Når vi flittigt efterlever evangeliet, bliver vi styrket i Herren. Med hans styrke er vi i stand til at afvise den antikrist, der siger:

»Spis, drik, og vær lystig« for Gud »vil retfærdiggøre, at man begår en lille synd ... det er der intet galt i ... for i morgen skal vi dø.«⁷ I Herrens styrke er vi i stand til at stå imod enhver filosofi eller trosbekendelse, der fornægter Frelseren og modsiger den store, evige plan for lykke for alle Guds børn.

Vi er ikke bemyndiget til at forhandle betingelserne af denne evige plan. Husk Nehemias, der blev formånet til at bygge en mur til at beskytte Jerusalem. Nogle ville have ham til at komme ned og gå på kompromis med sin stilling, men Nehemias nægtede. Han var ikke intolerant over for andre; han forklarede helt enkelt: »Det er et stort arbejde, jeg er i gang med, så jeg kan ikke tage derned. Arbejdet ville ellers gå i stå.«⁸

Nogle gange bliver vi lynaflederen, og vi må aflede kritik for at holde fast ved Guds standarder og udføre hans arbejde. Jeg vidner om, at vi ikke behøver være bange, hvis vi bygger på hans lære. Vi oplever måske misforståelser, kritik og endog falske anklager, men vi er aldrig alene. Vor Frelser var »foragtet og opgivet af mennesker.«⁹ Det er vores hellige privilegium at stå med ham!

Ironisk nok indebærer det at stå fast nogle gange at undgå eller flygte fra verden. Frelseren erklærede: »Vig bag mig, Satan.«¹⁰ Josef af Egypten løb fra Potifars hustrus fristelser,¹¹ og Lehi forlod Jerusalem og førte sin familie med ud i ørkenen.¹²

Vær forvissede om, at alle profeter før os i deres tid stod fast:

Nefi udførte Herrens mærkværdige værk på trods af Satans modstand og Laman og Lemuel, hans brødre, forfølgelser.¹³

Abinadi vidnede om Kristus på trods af mistanke, hån og den sikre død.¹⁴

De 2000 unge krigere forsvarede deres familier imod dem, der foragtede evangeliske værdier.¹⁵

Moroni hævdede frihedserklæringen for at bevare sit folks familier og religiøse frihed.¹⁶

Samuel stod på en mur og proferede om Kristi komme, mens han blev angrebet med sten og pile.¹⁷

Profeten Joseph Smith genoprettede Frelserens evangelium og beseglede sit vidnesbyrd med sit blod.¹⁸

Og mormonpionererne stod fast, da de stod over for ødelæggende modstand og lidelse, og fulgte en profet på deres store rejse til og bosættelse af Vesten.

Disse Guds store tjenere og hellige var i stand til at stå fast, fordi de stod med Frelseren. Overvej hvordan Frelseren stod fast:

Som en ung mand var Jesus trofast i at holde sig til sin Fader og forkyndte evangeliet til lærerne i templet.¹⁹ Gennem hele sit virke udførte han præstedømmets gerning – underviste, helbredte, tjente og velsignede og opløftede andre. Når det var passende, stod han modigt imod det onde og rensede endog templet.²⁰ Og han stod for sandhed, hvad enten det var med ord eller med ophøjet stilhed. Da ypperstepræsterne anklagede ham foran Kajfas, nægtede Jesus vist og modigt at svare på de usandheder, der blev sagt imod ham, og tav.²¹

I Getsemane have undlod vor Frelser og Forløser ikke at drikke forsoningens bitre bæger.²² Og på korset underkastede han sig igen Faderens vilje, indtil han til sidst kunne sige: »Det er fuldbragt.«²³ Han havde holdt ud til enden. Som svar på Frelserens fuldkomne lydighed i at stå fast, erklærede vor himmelske Fader: »Se, min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn.«²⁴

Mine kære unge og ældre brødre i præstedømmet, lad os herliggøre Guds navn ved at stå fast med vor Frelser, Jesus Kristus. Jeg bærer mit særlige vidne om, at han lever, og at vi er »kaldet med en hellig kaldelse«²⁵ til at tage del i hans værk. »Stå I derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte.«²⁶ Når vi står lydigt og fast ved vor Guds lærdomme, står vi på hellige steder, for hans lære er hellig og vil ikke ændre sig efter sociale og politiske vindretninger. Jeg erklærer, som apostlen Paulus: »Vær vågne, stå fast i troen, vær mandige og stærke!«²⁷ Det er min inderlige bøn for jer i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. 2 Tim 3:1.
2. Ef 6:13–17; fremhævelse tilføjet.
3. Moses 5:23.

4. Robert D. Hales, »This Is the Way; and There Is None Other Way«, i *Brigham Young University 1981–82 Speeches*, 1982, s. 3–4; tilgængelig på speeches.byu.edu.
5. L&P 1:39; fremhævelse tilføjet.
6. 2 Tim 3:5.
7. 2 Ne 28:8.
8. Neh 6:3.
9. Es 53:3; Mosi 14:3.
10. Matt 16:23.
11. Se 1 Mos 39:7–12.
12. Se 1 Ne 2.
13. Se fx 1 Ne 18.
14. Se Mosi 11–17.
15. Se Alma 53, 56–58.
16. Se Alma 46, 11–13.
17. Se Hel 13–16.
18. Se L&P 135.
19. Se Luk 2:46–49.
20. Se Matt 21:12–13.
21. Se Matt 26:57, 59–63.
22. Se L&P 19:16–19.
23. Joh 19:30.
24. 3 Ne 11:7.
25. Alma 13:3; se også 2Tim 1:9.
26. L&P 87:8.
27. 1 Kor 16:13.

Ældste Tad R. Callister
De Halvfjerds' Præsidium

Præstedømmets kraft i drengen

Præstedømmet i drengen er lige så kraftfuldt som præstedømmet i manden, når det udøves i retfærdighed.

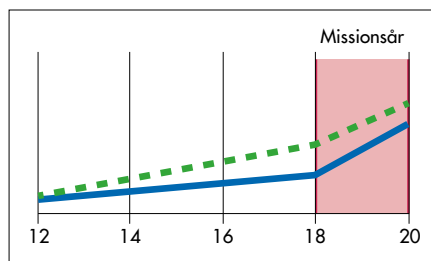
1878 var min oldefar George F. Richards 17 år gammel. Som det nogle gange var tilfældet på den tid, var han allerede ordineret til ældste. En søndag stønnede hans mor med voldsomme smerter. Siden hans far ikke var til at få fat i, blev biskoppen og flere andre bedt om at give hende en velsignelse, men der kom ingen lindring. Derfor vendte hun sig mod sin søn George og bad ham om at lægge sine hænder på sit hoved. Han skrev i sin dagbog: »Midt i mine tårer for min mors lidelser og for opgaven at skulle udføre en velsignelse, som jeg aldrig tidligere havde udført, trak jeg mig tilbage til et andet værelse, hvor jeg græd og bad.«

Da han blev rolig, lagde han sine hænder på sin mor og gav hende en meget enkel velsignelse. Han skrev senere: »Min mors stønnen ophørte, og hun modtog lindring for sine lidelser, mens mine hænder stadig var på hendes hoved.« Han nedskrev derpå denne meget indsigtfulde iagttagelse i sin dagbog. Han sagde, at han altid havde følt, at årsagen til, at moderen ikke modtog lindring ved biskoppens velsignelse, ikke var fordi, Herren ikke ærede biskoppens velsignelse, men

fordi Herren havde reserveret denne velsignelse til en dreng for at lære ham en lektie om, at præstedømmet i en dreng er lige så kraftfuldt som præstedømmet i en mand, når det udøves i retfærdighed.

I aften vil jeg tale om den kraft. Selvom jeg vil referere til diakonernes kvorumspræsidenter, gælder de omtalte principper alle unge aronske præstedømmebærere og deres respektive ledere, herunder lærernes kvorumspræsidenter og assistenterne til præsternes kvorumspræsident.

Da jeg tjente som missionspræsident, iagttog jeg, at unge mænds åndelighed og lederevner øgedes dramatisk i løbet af deres mission. Hvis vi på en eller anden måde kunne beskrive disse kvaliteter over årene i Det Aronske Præstedømme og på mission, ville de måske

Åndelighed og ledelse

se ud som den blå linje på denne graf. Som jeg ser det, er der mindst tre hovedårsager, der bidrager til en sådan dramatisk vækst i missionsårene – (1) vi stoler på disse unge mænd som aldrig før, (2) vi har høje, men kærlige forventninger til dem, og (3) vi underviser dem igen og igen, så de kan leve op til de forventninger med udmærkelse.

Man kan måske passende spørge: »Hvorfor anvendes de samme principper ikke på diakonernes kvorumspræsidenter?« Hvis det skete, ville væksten måske begynde meget tidligere og mere ligne den grønne linje på grafen. Må jeg for en kort stund tale om, hvordan disse principper kan gælde for diakonernes kvorumspræsident.

Først – tillid. Vi kan overlade store ansvar til vore diakoners kvorumspræsidenter. Det gør Herren i hvert fald – det vises ved hans villighed til at give dem nøgler, hvilket betyder retten til at præsidere over og lede arbejdet i deres kvorum. Som bevis på denne tillid kalder vi diakonernes kvorumspræsidenter ved åbenbaring og ikke blot ved anciennitet eller en anden lignende faktor. Enhver leder i denne kirke, deriblandt diakonernes kvorumspræsident, har retten til at vide, og burde vide, at han er kaldet ved åbenbaring. Denne forsikring hjælper ham til at vide, at Gud både stoler på og opretholder ham.

Den anden og tredje kvalitet hænger sammen – høje forventninger og den dertil hørende undervisning, så der kan leves op til dem. Jeg lærte en vigtig lektion i missionsmarken: Missionærers indsats øges eller mindkes generelt i henhold til missionspræsidentens forventningsniveau, og det samme gælder for diakonernes kvorumspræsidenter. Hvis det kun forventes, at de leder kvorumsmøder og deltager i biskoprådets ungdomskomités møder, så er det alt, hvad de

vil gøre. Men I ledere kan give dem en større vision – Herrens vision. Og hvorfor er en vision så vigtig? Fordi der med en større vision kommer en større motivation.

En naturlig del af ethvert kald i denne kirke er retten til at modtage åbenbaring. Derfor er det vigtigt, at diakonernes kvorumspræsident ved, at de har retten til at modtage åbenbaring til at anbefale, hvilke rådgivere de skal have, retten til at modtage åbenbaring om at redde de fortabte og retten til at modtage åbenbaring for at kunne oplære kvorummets medlemmer i deres forpligtelser.

En vis leder vil undervise diakonernes kvorumspræsident i de principper, der vil hjælpe ham til at modtage åbenbaring. Han kan undervise ham i Herrens enestående løfte: »Hvis du beder derom, skal du modtage åbenbaring på åbenbaring« (L&P 42:61). Herren er meget rundhåndet med at give åbenbaring. Mindede han ikke Joseph Smith og Oliver Cowdery om, at »så ofte som du har adspurgt, har du modtaget undervisning fra min Ånd« (L&P 6:14)? Sådan kan det også være for jer, der er diakonernes kvorumspræsident. Herren elsker jer og ønsker at åbenbare sit sind og sin vilje for jer. Kunne I nogensinde forestille jer, at Herren ville have et problem, han ikke kunne løse? Det kan jeg ikke. Fordi I er berettiget

til åbenbaring, kan han hjælpe jer med at klare enhver bekymring, I har som præsident for jeres kvorum, hvis I blot vil søge hans hjælp.

I vidunderlige ledere vil måske undervise diakonernes kvorumspræsident i, at åbenbaring ikke kan erstatte hårdt arbejde og en personlig indsats. Præsident Henry B. Eyring spurgte engang præsident Harold B. Lee: »Hvordan modtager jeg åbenbaring?« Præsident Lee svarede: »Hvis du vil modtage åbenbaring, må du selv yde en indsats.«¹ Den vise leder vil måske drøfte nogle af de åndelige forberedelser som diakonernes kvorumspræsident kan lave for at forberede sig til at anbefale sine rådgivere. Måske vil han stille og besvare spørgsmål som: Hvem ville være et godt eksempel og kunne opbygge de andre drenge? Eller hvem ville kunne fornemme behovene hos dem, der har specielle udfordringer?

Og endelig ville den vise leder måske lære ham, hvordan han genkender og handler i overensstemmelse med åbenbaring, når den kommer. Vi lever i en verden med fokus på action og høj fart, hvor skarpe lys og højlydte højtalere er normen. Men denne unge mand har brug for at vide, at det er

verdens måde, ikke Herrens måde. Frelseren blev født under den forholdsvise anonymitet en krybbe byder, han fuldførte den mest storslåede og enestående handling, der nogensinde har fundet sted, i en haves stille ro; og Joseph modtog det første syn i en afsondret lund. Guds svar kommer ved den stille, sagte røst – følelser af fred eller trøst, tilskyndelser til at gøre godt, oplysning – nogle gange i form af bitte små frø af tanker, der, hvis de æres og næres, kan blive til åndelige kæmpetryktræer. Nogle gange vil disse indtryk eller tanker sågar få jer, som diakonernes kvorumspræsident, til at anbefale en ung mand, der for tiden er mindre aktiv, til at være rådgiver eller til at få en opgave.

For mange år siden følte vi os som stavspræsidentskab tilskyndet til at kalde en god mand til at være stavssekretær. På det tidspunkt kæmpede han midlertidigt med regelmæssigt at komme i kirke. Men vi vidste, at hvis han accepterede kaldet, ville han udføre et strålende stykke arbejde.

Vi kaldte ham, men han svarede: »Nej, jeg tror ikke, jeg kan.«

Så fik jeg en tilskyndelse. Jeg sagde: »Nuvel, så må Glendale Stav undvære en stavssekretær.«

Chokeret svarede han: »Hvad mener du? I bliver nødt til at have en stavssekretær.«

Jeg svarede: »Vil du have, at vi nu skal kalde en anden til at være stavssekretær, når Herren har tilskyndet os til at kalde dig?«

»OK,« sagde han, »jeg gør det.«

Og det gjorde han sandelig. Der er ikke blot mange mænd, men også mange drenge, der vil svare på et kald til at tjene, når de ved, at Herren kalder dem, og at Herren har brug for dem.

Derefter kan I lade diakonernes kvorumspræsident vide, at en af Herrens forventninger til ham er at redde de fortabte, både mindre aktive og ikkemedlemmer. Herren beskrev det centrale i sin mission på følgende måde: »For Menneskesønnen er kommet for at opsøge og frelse det fortabte« (Matt 18:11). Hvis Frelseren prioriterer at redde de fortabte, hvis præsident Thomas S. Monson gør det, som han har demonstreret gennem hele sit liv, skulle det så ikke være en prioritet for enhver leder, for enhver af diakonernes kvorumspræsidenter i denne kirke at gøre ligeså? Essensen af vores lederskab, som en central del af vores tjeneste, bør være den brændende, drivende, ufravigelige beslutning om at gå ud og bringe de fortabte tilbage.

En ung mand, der blev besøgt af sit kvorums medlemmer, sagde: »Det var

en overraskelse, da der i dag var ... 30 personer, der dukkede op hjemme hos mig ... Det giver mig lyst til at gå i kirke nu.« Hvordan kan en ung mand modstå den form for kærlighed og opmærksomhed?

Jeg bliver begejstret, når jeg hører diakonernes kvorumspræsidenters mange historier, når de har fået visionen og til tider underviser i dele af eller hele lektionen under deres kvorums møder. For flere uger siden deltog jeg i en kvorumsklasse for diakoner. En 12-årig dreng underviste i 25 minutter om forsoningen. Han begyndte med at spørge sine med-diakonere om, hvad de mente forsoningen var. Så talte han om nogle betydningsfulde skriftsteder og stillede tankevækkende spørgsmål, som de svarede på. Da det gik op for ham, at der var mere tid end undervisningsmateriale, havde han nok overskud til, og var måske blevet forberedt af sin far til at spørge lederne, der var til stede, hvilke spørgsmål de var blevet stillet om forsoningen på deres mission, og hvad deres svar havde været. Dernæst afsluttede han med sit vidnesbyrd. Jeg lyttede med ærefrygt. Jeg tænkte ved mig selv: »Jeg husker ikke, at jeg nogensinde stod for en betydningsfuld del af lektionen, da jeg var en ung bærer af Det Aronske Præstedømme.« Vi kan hæve standarden og visionen for disse unge mænd, og de vil være modtagelige.

I ledere styrker disse diakoners kvorumspræsidenter på bedste måde, når I viser dem vejen frem og selv træder tilbage fra rampelyset. I højner ikke jeres kaldelse på bedst mulig måde, når I underviser fantastisk, men gør det, når I hjælper dem til at undervise fantastisk, og ikke når I redder én, men når I hjælper dem til at gøre det.

Et gammelt mundheld siger: Dø ikke, mens musikken stadig spiller i dit indre. På samme måde vil jeg råde jer voksne ledere til ikke at blive afløst uden at have videregivet jeres lederskabsfærdigheder. Undervis vore unge ved enhver lejlighed, lær dem at forberede en dagsorden, hvordan man leder møder med værdighed og varme, hvordan man redder den enkelte, hvordan man forbereder og holder en inspireret klasse, og hvordan man modtager åbenbaring. Dette vil være målet for jeres succes – arven af lederskab og åndelighed I vil efterlade rodfæstet i disse unge mænds hjerte og sind.

Hvis I diakonernes kvorumspræsidenter vil højne jeres kaldelse, vil I allerede nu være redskaber i Guds hænder, fordi præstedømmet i drengen er lige så kraftfuldt som præstedømmet i manden, når det udøves i retfærdighed. Og så, når I indgår tempelpagter og bliver missionærer og Kirkens fremtidige ledere, vil I vide, hvordan man modtager åbenbaring, hvordan man redder den ene, og hvordan man underviser i rigets lærdomme med magt og myndighed. Så vil I være blevet unge af ædel herkomst. Om dette vidner jeg i Jesu Kristi navn, som er verdens Frelser og Forløser. Amen. ■

NOTER

1. I Henry B. Eyring, »Waiting upon the Lord«, i *Brigham Young University 1990–91 Devotional and Fireside Speeches*, 1991, s. 17.

David L. Beck
Unge Mænds hovedpræsident

Jeres hellige pligt til at tjene

I fik kraften, myndigheden og den hellige pligt for at tjene i det øjeblik, I blev ordineret i præstedømmet.

Glæden ved at tjene

Unge mænd i Det Aronske Præstedømme, I er Guds elskede sønner, og han har et stort værk til jer. For at udføre dette værk må I opfylde jeres hellige pligt til at tjene andre.¹

Ved I, hvad det vil sige at tjene? Tænk over dette spørgsmål, mens jeg fortæller jer om en pige, der hedder Chy Johnson.

Da Chy begyndte på high school sidste år, blev hun offer for grusom og tankeløs mobning. Hun blev behandlet dårligt, skubbet og hånet, når hun gik til klasse – nogle elever smed endda skrald efter hende. I har sikkert også set andre blive behandlet dårligt på denne måde på jeres skole.

For mange mennesker er teenageårene en tid med ensomhed og frygt. Det behøver det ikke at være. Heldigvis for Chy var der unge mænd på hendes skole, der forstod, hvad det vil sige at tjene.

Chys mor bad lærerne på skolen om at hjælpe med at stoppe mobningen, men den fortsatte. Så kontaktede hun Carson Jones, en bærer af Det Aronske Præstedømme, der spillede quarterback på fodboldholdet. Hun bad ham om at hjælpe hende

med at finde ud, hvem der mobbede.

Carson indvilligede i at hjælpe, men i sit hjerte følte han, at han kunne gøre mere end blot at identificere mobberne. Ånden hviskede til ham, at han var nødt til at hjælpe Chy til at føle sig elsket.

Carson bad nogle af sine holdkammerater om at slutte sig til ham og hjælpe Chy. De inviterede hende til at sidde sammen med dem til frokost. De fulgte hende hen til klassen for at sikre, at hun var i sikkerhed. Det var ikke overraskende, at Chy med

fodboldspillere som sine nærmeste venner ikke længere blev mobbet.

Det var en spændende tid for fodboldholdet. Men selv i euforien over en ubesejret sæson glemte disse unge mænd ikke Chy. De inviterede hende til at være sammen med holdet på banen efter kampene. Chy følte sig elsket og værdsat. Hun følte sig tryk. Hun var lykkelig.

Fodboldholdet gik videre og vandt mesterskabet. Men der skete noget vigtigere på deres skole end at vinde mesterskabet. Disse unge mænds eksempel har motiveret andre elever til at være mere accepterende, mere venlige. De behandler nu hinanden med større venlighed og respekt.

De nationale nyhedsmedier fandt ud af, hvad disse unge mænd havde gjort og fortalte historien over hele landet. Det, der begyndte som en hjælp mod en person, har inspireret tusinder andre til at gøre det samme.

Chys mor kalder disse unge mænd for »engle i forklædning.« Carson og hans venner er hurtige til at sige, at Chy har velsignet deres liv meget mere, end de har velsignet hendes. Det er, hvad der sker, når man mister sig selv i tjeneste for andre – man

finder sig selv.² Man forandrer og udvikler sig på måder, som det ellers ikke var muligt. Disse unge mænd har oplevet glæden ved at hjælpe og fortsætter med at finde måder at velsigne andre på. De er spændt på at udvide deres hjælp i de kommende måneder, når de tjener som fuldtidsmissionærer.³

Et behov og en pligt

Der findes mange tusinder som Chy rundt om i verden – folk, som har brug for at føle vor himmelske Faders kærlighed. De findes på jeres skoler, i jeres kvorummer, ja, selv i jeres familie. Nogle dukker straks op i vore tanker. Andre har behov, som er mindre iøjnefaldende. Så godt som alle, I kender, kan blive velsignet af jeres hjælp på den ene eller anden måde. Herren regner med jer til at række ud til dem.

I behøver ikke være sportsstjerner for at hjælpe andre. I fik kraften, myndigheden og den hellige pligt til at tjene i det øjeblik, I blev ordineret til præstedømmet. Præsident James E. Faust har sagt: »Præstedømmet er den myndighed, der er overdraget mennesket, til at *handle* i Guds navn.«⁴ Det Aronske Præstedømme har nøglerne til engles betjening.⁵

Når I elsker hans børn, vil vor himmelske Fader vejlede jer og engle vil hjælpe jer.⁶ I vil få kraft til at velsigne andre og redde sjæle.

Jesus Kristus er jeres eksempel. Han »er [ikke] kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene.«⁷ At tjene betyder at elske og tage sig af andre. Det betyder at sørge for deres fysiske og åndelige behov. Meget enkelt sagt betyder det at gøre det, som Frelseren ville gøre, hvis han var her.

Jeres familie

Begynd i jeres eget hjem. Det er der, hvor I kan udføre jeres vigtigste tjenestegerning.⁸

Har I lyst til at prøve et interessant eksperiment? Den næste gang, jeres mor beder om hjælp i huset, sig da noget i stil med: »Tak, fordi du spørger mor. Jeg vil rigtig gerne hjælpe.« Og se så hendes reaktion. Nogle af jer skal måske genopfriske jeres førstehjælp, inden I forsøger dette. I vil nok give hende et chok. Når I har genoplivet hende, vil I se en forbedring i jeres forhold til hende og en forøgelse af Ånden i jeres hjem.

Det er blot en måde at hjælpe til på i jeres familie, der er mange flere. I hjælper, når I taler venligt til jeres familie. I hjælper, når I behandler jeres søskende som jeres bedste venner.

Og måske endnu vigtigere, I hjælper, når I støtter jeres far i hans pligter som åndelig leder i jeres hjem. Giv jeres fulde støtte og opbakning til familieaften, familiebøn og familieskriftstudium. Gør jeres del for at sikre, at Ånden er til stede i jeres hjem. Dette vil styrke jeres far i hans rolle og forberede jer til at blive far en dag. Hvis I ikke har en far i jeres hjem, er der endnu større behov for jeres hjælp i familien.

Jeres kvorum

I har også en pligt for at tjene i jeres kvorum.

Præstedømmet breder sig over hele verden. Mange af jer giver agt på præsident Monsons kald om at redde. Der er flere aktive bærere i Det Aronske Præstedømme i dag end nogen sinde før i Kirkens historie. Alligevel findes der stadig dem, der ikke er aktive, og som har brug for jer.

I juni, da en ny gren blev oprettet i Bangalore i Indien, var den eneste unge mand ved præstedømmemødet

en nyordineret diakon, der hedder Gladwin.

Gladwin begyndte sammen med Unge Mænds præsident og grenspræsidenten at ringe til de mindre aktive unge mænd og besøge dem i deres hjem. Snart begyndte en anden ung mand, Samuel, at komme i kirke igen.

Hver uge ringede Gladwin og Samuel til dem, der ikke havde været med til kvorumsmødet og fortalte dem, hvad de havde lært. De ringede også eller besøgte dem på deres fødselsdage. En efter en blev de mindre aktive unge mænd deres venner og begyndte at acceptere invitationerne til at komme til kvorumsaktiviteter, kvorumsmøder og til sidst selv at tjene. I dag er alle de unge mænd i grenen aktive i Kirken.

Skrifterne lærer os, at Det Aronske Præstedømmes kvorum skal sidde i råd og opbygge – eller opløfte og styrke – hinanden.⁹ I opbygger, når I underviser i evangeliske sandheder, fortæller om åndelige oplevelser og bærer vidnesbyrd. De unges undervisningsmateriale opfordrer til den

slags interaktioner i kvorumsmøderne, men det kan kun ske, når alle medlemmer af kvorummet føler sig elsket og respekteret. Latterliggørelse og drillerier bør ikke finde sted ved et kvorumsmøde – især når der tales åbent om følelser. Kvorumspræsidenten skal tage føringen for at sikre, at kvorumsmøderne er et sikkert sted for alle.

Apostlen Paulus formanede: »Intet råddent ord må udgå af jeres mund, kun et godt ord til nødvendig opbygning, så det kan blive til velsignelse for dem, der hører det.«¹⁰

Præstedømmebærere bruger aldrig vulgært eller sjofelt sprog. De nedgør eller sårer aldrig andre. De opbygger og styrker altid andre. Det er en enkel, men overbevisende måde at tjene på.

Til alle tider

Tjeneste er ikke begrænset til ordinancer eller hjemmelærerbefordring eller lejlighedsvis tjenesteprojekter. Vi er altid præstedømmemænd – ikke blot om søndagen og ikke kun, når vi bærer hvid skjorte og slips. Vi har

en pligt til at tjene, hvor vi end er. Tjeneste er ikke blot noget, vi gør – det definerer, hvem vi er.

Tjen hver dag. Der er muligheder overalt omkring jer. Opsøg dem. Bed Herren om at hjælpe jer med at genkende dem. I vil opdage, at det for det meste består af små oprigtige gerninger, der hjælper andre til at blive Jesu Kristi tilhængere.¹¹

Når I stræber efter at være værdige til Ånden, vil I genkende tanker og følelser, der tilskynder jer til at tjene. Når I handler på disse tilskyndelser, vil I modtage flere af dem, og jeres muligheder og evne til at tjene vil vokse.

Mine unge brødre, jeg bærer vidnesbyrd om, at I har fået myndighed og kraft fra det storslåede Aronske Præstedømme til at handle i Guds navn.

Jeg vidner om, at når I gør det, vil I være et instrument i Guds hænder og hjælpe andre. Jeres liv vil blive rigere og mere betydningsfuldt. I vil finde større styrke til at stå imod det onde. I vil finde sand lykke – den slags som kun sande tilhængere af Jesus Kristus kender.

Må I opleve glæden ved at udføre jeres hellige pligt til at tjene. Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 84:111.
2. Se Mark 8:35.
3. Se Trent Toone, »Kindness of Arizona High School QB Carson Jones and Teammates Has Gone Viral«, *Deseret News*, 9. nov. 2012, deseretnews.com/article/865566351/Kindness-of-Arizona-high-school-QB-Carson-Jones-and-teammates-has-gone-viral.html.
4. James E. Faust, »Budskab til mine børnebørn«, *Liahona*, maj 2007, s. 54; fremhævelse tilføjet.
5. Se L&P 13:1.
6. Se L&P 84:88.
7. Se Matt 20:27–28.
8. Se *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 2.4.5.
9. Se L&P 107:85.
10. Ef 4:29.
11. Se *Håndbog 2*, 3.2.3.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Fire titler

Jeg [vil] foreslå fire titler ... som kan hjælpe os til at se, hvad vores individuelle rolle er i Guds plan, og vores potentiale som præstedømmebærere.

Mine kære brødre og elskede venner, det fylder mit hjerte med taknemlighed og glæde at være sammen med jer. Tak til jer fædre og bedstefædre som har taget jeres sønner og sønnesønner med. Jeg lykønsker alle jer unge mænd, som har valgt at være her i dag. Dette er det rette sted for jer at være. Jeg håber, I kan mærke det broderskab, som forener os, og jeg beder til, at I her mellem jeres brødre vil opleve støtte, venskab, og at I hører til.

Vi mænd definerer os sommetider med titler. Mange af os har flere titler, og hver af dem siger noget vigtigt om, hvem vi er. For eksempel beskriver nogle titler vores rolle i familien, det være sig *søn, bror, ægtemand* og *far*. Andre titler beskriver vores verdslige beskæftigelse, det kan være som *læge, soldat* eller *håndværker*. Og atter andre beskriver vore stillinger i Kirken.

I dag vil jeg foreslå fire titler, som jeg tror passer til alle præstedømmebærere rundt om i verden – titler som kan hjælpe os til at se, hvad vores individuelle rolle er i Guds plan, og vores potentiale som præstedømmebærere i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige.

Søn af vor himmelske Fader

En titel, der på mest grundlæggende vis definerer os alle, er *søn af vor himmelske Fader*. Uanset hvad vi gør eller er i livet, så må vi aldrig glemme, at vi er Guds bogstavelige åndelige børn. Vi var hans børn, før vi kom til denne verden, og vi vil for evigt være hans børn. Denne basale sandhed bør ændre den måde, vi ser os selv, vore søskende og selve livet på.

Desværre lever ingen af os helt op til det, som denne titel indebærer, »for alle har syndet og har mistet herligheden fra Gud«.¹

Det kan til tider være mismodigt at vide, hvad det indebærer at være Guds søn og alligevel komme til kort. Modstanderen kan godt lide at drage fordel af de følelser. Satan vil hellere have, at vi definerer os selv ud fra vore synder end ud fra vores guddommelige potentiale. Brødre, lyt ikke til ham.

Vi har alle set et barn, der er ved at lære at gå. De tager små, vakkende skridt. De falder. Overfuser vi dem for at forsøge? Selvfølgelig ikke. Hvilken far ville straffe sit lille barn for at snuble? Vi opmuntrer, klapper ad og roser dem, fordi barnet for hvert et lille skridt bliver mere som sine forældre.

Brødre, sammenlignet med Guds fuldkommenhed er vi dødelige jo blot kluntede, vakkende småbørn. Men vor kærlige himmelske Fader ønsker, at vi bliver mere som ham, og kære brødre, det bør også være vores evige mål. Gud forstår godt, at vi ikke når det på et øjeblik, men ved at tage et skridt ad gangen.

Jeg tror ikke på en Gud, som blot har givet regler og befalinger for så at sidde og vente på, at det går galt, så han kan straffe os. Jeg tror på en kærlig og omsorgsfuld himmelsk Fader, som fryder sig over enhver bestræbelse, vi gør for at rejse os og gå ham i møde. Selv når vi snubler, så opmuntrer han os til ikke at miste modet – til aldrig at give op eller flygte fra vores tildelte lod – men til at fatte mod, finde tro og blive ved med at prøve.

Vor himmelske Fader vejleder sine børn og sender ofte uset himmelsk hjælp til dem, der ønsker at følge Frelseren.

Jesu Kristi disciple

Og dette leder os til den næste titel, vi har til fælles: Alle, der oprigtigt stræber efter at følge Kristus, kaldes hans *disciple*. Selvom vi godt ved, at ingen af os er fuldkomne, så bruger vi ikke det faktum som en undskyldning for at sænke vore forventninger, ikke leve op til vore muligheder, udskyde vores omvendelse eller nægte at blive bedre, mere fuldkomne og rene disciple af vor Mester og Konge.

Husk, at Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige ikke er bygget til mænd og kvinder, som er fuldkomne eller uberørte af jordiske fristelser, men snarere til mennesker som du og jeg. Og den er bygget på vor Forløseres klippe, Herren Jesus Kristus,² hvis sonoffer gør, at vi kan blive rene og »medborgere ... [i] Guds husstand«.³

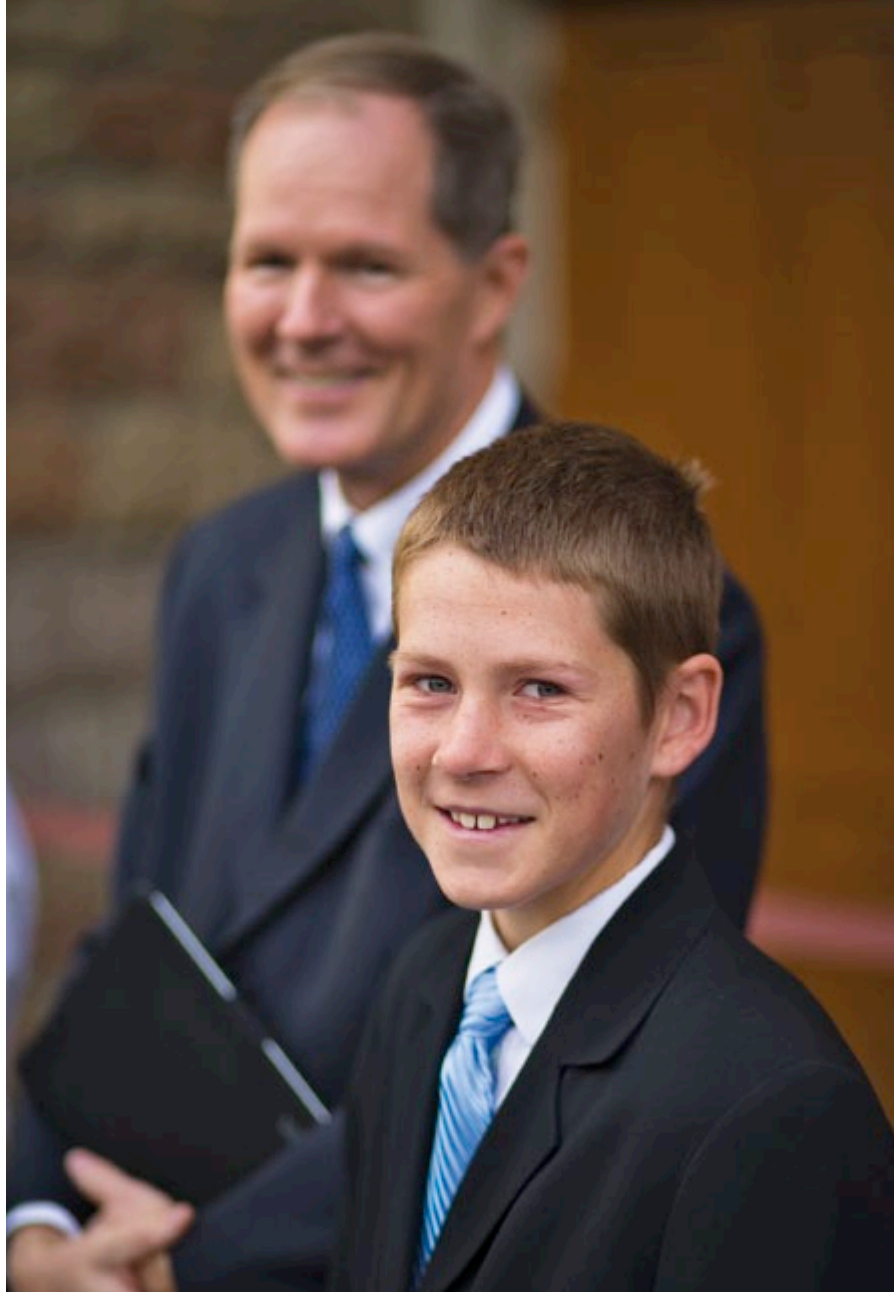
Uden Jesu Kristi forsoning ville livet være en blindgyde uden håb eller udsigt. Takket være forsoningen er livet en forædlende, inspirerende rejse i vækst og udvikling, som fører til evigt liv i vor himmelske Faders nærhed.

Men selv om tanken med forsoningen er at hjælpe os alle med at blive mere som Kristus, er det ikke meningen, at vi skal være ens. Sommetider forveksler vi forskelle i personligheder med synd. Vi kan endog begå den fejl at tænke, at nogle, blot fordi de er anderledes end os, må mishage Gud. En sådan tankegang leder til, at nogle tror, at Kirken ønsker at forme alle medlemmer over samme læst – at alle skal se ens ud og tænke, føle og opføre sig ens. Dette strider imod, at Gud i sin genialitet har skabt hvert eneste menneske unikt og forskelligt fra sin bror, og hver søn forskellig fra sin far. Selv enæggede tvillinger har ikke samme personlighed eller åndelige identitet.

Det strider også imod hensigten og formålet med Jesu Kristi Kirke, som anerkender og hæger om handlefriheden – med alle dens langtrækkende konsekvenser – for hver og en af Guds børn. Som Jesu Kristi disciple er vi forenede i vores vidnesbyrd om det gengivne evangelium og hengivenhed for at holde Guds bud. Men vi adskiller os kulturelt, socialt og politisk fra hinanden.

Kirken går fremad, når vi bruger denne forskellighed og opmuntrer hinanden til at udvikle os og bruge vore talenter til at opløfte og styrke vore meddisciple.

Brødre, det er en livslang rejse at følge Frelseren. På vores billedlige rejse fra Betlehem til Golgata vil der byde sig mange muligheder for at følge en anden kurs. Til tider vil vejen være mere krævende, end vi

havde håbet på. Men som mænd med præstedømmet må vi have modet til at følge vor Forløser, selv når korset synes for tungt at bære.

For hvert skridt vi tager for at følge Guds Søn, bliver vi mindet om, at vi stadig ikke er fuldkomne. Men lad os være standhaftige og vedholdende disciple. Lad os ikke give op. Lad os være tro mod vore pagter. Lad os aldrig tabe vor Talsmand og Forløser af syne, når vi tager det ene ufuldkomne skridt hen mod ham efter det andet.

Sjælesørger

Brødre, hvis vi alle vitterlig følger vor Herre Jesus Kristus, må vi påtage os en tredje titel: *Sjælesørger*. Vi, der

er blevet ordineret til Guds præstedømme, er kaldede til at udvise Herrens »barmhjertighed«. ⁴

Det er vores opgave at opbygge, reparere, opløfte og hele. Vores opgave er at følge Frelserens eksempel og række ud mod dem, som lider. Vi »sørge[r] med dem, der sørger ... og trøste[r] dem, der står i behov for trøst«. ⁵ Vi forbinder de såredes sår. Vi »... bistå[r] de svage, opløft[er] de nedhængende hænder, og styrk[er] de matte knæ«. ⁶

Som hjemmelærere er vi sjælesørgere. Som præstedømmebærere er vi sjælesørgere. Som fædre, sønner, brødre og ægtemænd bør vi være pligtopfyldende og hengivne

sjælesørgere. I den ene hånd bærer vi en lille flaske med indviet olie til salvelse af den syge; i den anden brød til den sultne, og i hjertet bærer vi Guds fredsommelige ord, »der læger den sårede sjæl«. ⁷

Som præstedømmebærere er det vores vigtigste ansvar – og det gælder både bærere af Det Aronske Præstedømme og Det Melkisedekske Præstedømme. Jesu Kristi gengivne evangelium er ikke blot til velsignelse, når vi tror på det – men langt mere, når vi efterlever det. Det er i anvendelsen af evangeliske principper, at individer opløftes og familier styrkes. Det er vores privilegium og ansvar ikke blot at sige tingene, men også at efterleve dem.

Frelseren er mirakelmager. Han er den fuldkomne sjælesørger. Han er vores eksempel og lys selv i de mørkeste stunder, og han leder os på rette vej.

Lad os følge ham. Lad os leve op til vores ansvar og blive sjælesørgere ved at tjene Gud og vore medmennesker.

Arving til evigt liv

Den fjerde titel, som vi alle deler, fører os tilbage til den første på vores liste. Som sønner af vor himmelske Fader er vi alle *arvinger* til alt det, han har.

»Ånden selv vidner sammen med vores ånd om, at vi er Guds børn.

Men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger, så sandt som vi lider med ham for også at herliggøres med ham.« ⁸

Tænk på dette, mine elskede brødre. Vi er Kristi medarvinger!

Giver det så nogen mening, at så mange af os bruger vores dyrebare tid, vore tanker, midler og energier på at jage prestige eller verdens goder eller på underholdning med det nyeste og sejeste elektroniske legetøj?

Herren har givet os dette guddommelige løfte, at »de, der er trofaste, så de får disse to præstedømmer ... højner deres kald ... modtager mig, siger Herren; og den, der modtager mig, modtager min Fader ... derfor skal alt det, som min Fader har, gives ham«. ⁹

Det ligger ud over min forestillings-evne at se alt, som dette løfte bærer. Men jeg ved, at det er stort, det er guddommeligt, det er evigt, og det er al vores stræben værd i dette liv.

Når vi nu ved dette, hvordan kan vi så andet end villigt og med glæde hengive os til at tjene Herren og vore medmennesker og leve op til vores ansvar i Guds præstedømme?

Det er det ædlest arbejde, som vil udfordre os på enhver måde og kræve alle vore evner. Ønsker vi at se himlen åben og bevidne Helligåndens vejledende tilskyndelser? Så lad os tage vores segl op og lægge ryggen til i dette store værk – en sag, som er langt større end os selv!

At tjene Gud og vore medmennesker vil udfordre os og forvandle os til noget, der er større, end vi troede muligt.

Måske tænker I, at der ikke er behov for jer, at I er forfordelt eller uønskede, at I ikke er noget eller nogen.

Jeg beklager dybt, hvis der er nogen præstedømmebærere, der føler sådan. I er bestemt ikke forfordelte eller uønskede hos jeres himmelske Fader. Han elsker jer. Og jeg kan med sikkerhed sige, at der er brug for jer i Kirken.

Ved I ikke, at »det, som er dårskab i verden, udvalgte Gud for at gøre de vise til skamme, og det, som er svagt i verden, udvalgte Gud for at gøre det stærke til skamme«? ¹⁰

Det er måske sandt, at vi er svage. Måske er vi heller ikke vise eller stærke. Men Gud virker gennem os, så ingen eller intet kan stå imod os. ¹¹

Det er derfor, der er brug for jer. I har noget helt særligt at bidrage med,

og Gud kan forstørre vore bidrag på forunderlig vis. Jeres evne til at bidrage er ikke afhængig af jeres kaldelse i Kirken. Jeres muligheder for at tjene er endeløse. Hvis I sidder og venter på sidelinjen, vil jeg opfordre jer til at komme ind i kampen.

Vent ikke på en bestemt kaldelse, før I lader jer fuldt engagere i opbygningen af Guds rige. Som præstedømmebærere er I allerede kaldede. Studér Guds ord dagligt, bed til vor himmelske Fader hver eneste dag, tilegn jer det gengivne evangeliums principper, tak Gud og bed om hans vejledning. Og lev så, som I prædiker, først og fremmest i jeres familie – men også i alle livets øvrige sammenhænge.

I den store Skabers symfoni har I hver jeres særlige stykke at spille – og toner at synge. Rammer I ikke tonen, spilles der videre alligevel. Men rejser

og slut jer til koret, og lad Guds kraft virke gennem jer, så vil I se »himlens vinduer« åbne sig, og Herren udøser »velsignelse uden mål over jer«. ¹² Lev op til jeres potentiale som Guds sønner, så I kan være til styrke i jeres familie, hjem, samfund, land og hele verden.

Og i processen med at miste sig selv i tjeneste for andre ¹³ vil I vokse og udvikle jer til det punkt, hvor I når en »vækst, som kan rumme Kristi fylde«. ¹⁴ Og så er I beredt til sammen med Kristus at arve alt det, som Faderen har.

I er vigtige for Gud

Mine kære brødre, mine kære venner, I er betydningsfulde. I er elskede. Der er brug for jer. Dette værk er sandt. Det er i sandhed Guds præstedømme, som I har privilegiet af at bære.

Jeg beder til, at I vil tænke over en værdig præstedømmebærers mange titler, og at I vil mærke en guddommeligt medvind, der vil føre jer opad og frem mod den store arv, som vor himmelske Fader har beredt til jer. Jeg efterlader jer denne velsignelse og mit vidnesbyrd i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Rom 3:23.
2. Se Hel 5:12.
3. Ef 2:19.
4. »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.
5. Mosi 18:9.
6. L&P 81:5.
7. Jakob 2:8.
8. Rom 8:16–17.
9. L&P 84:33, 35, 37–38.
10. 1 Kor 1:27.
11. Se Rom 8:31.
12. Mal 3:10.
13. Se Matt 16:25.
14. Ef 4:13.

Præsident Henry B. Eyring
Førsterådgiver i Det Første Præsidentskab

Vi er ét

Jeg beder om, at hvor vi end er og uanset vore pligter i Guds præstedømme, vil vi være forenede i sagen om at bringe evangeliet til alle i verden.

Herren har gjort det klart fra begyndelsen af denne sidste uddeling, at vi skal bringe evangeliet til hele verden. Det, han sagde til nogle få præstedømmebærere i 1831, siger han til mange nu. Uanset alder, evne, kirkekaldelse eller sted er vi som ét kaldet til værket med at hjælpe ham i hans høst af sjæle, indtil han kommer igen. Han sagde til de første arbejdere i vingården:

»Og videre siger jeg jer: Jeg giver jer den befaling, at enhver, både ældste, præst, lærer og ligeledes medlem, skal anvende hele sin kraft, sine hænder arbejde, på at berede og udføre det, som jeg har befalet.

Og lad jeres forkyndelse være en advarselsrøst, enhver til sin næste, i mildhed og i sagtomdighed.

Og skil I jer ud fra de ugudelige. Red jer selv. Vær rene, I som bærer Herrens kar.«¹

I bærere af Det Aronske Præstedømme vær opmærksom på, at det, som Herren befalede, omfatter jer. Da I ved, at Herren altid forbereder en vej til at holde hans befalinger, kan I forvente, at han vil gøre det for enhver af jer.

Lad mig fortælle jer, hvordan han gjorde det for en ung mand, der nu er præst i Det Aronske Præstedømme. Han er 16 år gammel. Han bor i et

land, hvor missionærene først ankom for blot et år siden. De blev sendt til to byer, men ikke til den by, hvor den unge mand bor.

Da han var dreng, tog hans forældre ham til Utah for at beskytte ham. Familien blev undervist og døbt af missionærene. Han blev ikke døbt ind i Kirken, fordi han endnu ikke var otte år gammel.

Hans forældre blev dræbt i en ulykke. Så hans bedstemor fik ham sendt hjem til hjemlandet over havet og tilbage til den by, hvor han var blevet født.

Mens han gik på gaden i marts for blot et år siden, fornemmede han, at han skulle tale med en kvinde, som han ikke kendte. Han talte med hende på engelsk, som han stadigvæk huskede. Hun var sygeplejerske og udsendt af missionspræsidenten til hans by for at se efter en bolig og lægehjælp til missionærene, der snart skulle sendes dertil. De blev venner, mens de talte sammen. Da hun kom tilbage til missionskontoret, fortalte hun missionærene om ham.

De første to ældster ankom i september 2012. Den forældreløse unge mand var den første, der blev døbt ind i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. I marts i år havde han været

medlem i fire måneder. Han var blevet ordineret til præst i Det Aronske Præstedømme og kunne derfor døbe den anden omvendte i Kirken. Han var den første præstedømmepioner til at samle andre af vor himmelske Faders børn for sammen med ham at etablere Kirken i en by med omkring 130.000 indbyggere.

Påskesøndag, den 31. marts 2013, var medlemstallet vokset til det umådelige antal af seks medlemmer i den by. Han var det eneste lokale medlem, der deltog i mødet den søndag. Han var dagen før kommet til skade med sit knæ, men han var fast besluttet på at være der. Han havde bedt om, at han ville være i stand til at gå til kirke. Så han var der. Han deltog i nadveren sammen med fire unge ældster og et missionærægtepar – hele forsamlingen.

Denne historie er ikke bemærkelsesværdig, medmindre man genkender mønstret af Guds hånd i opbyggelsen af hans rige. Jeg har set det mange gange.

Jeg så det i New Mexico som ung mand. I generationer har profeterne fortalt os, at vi skal hjælpe missionærene med at finde og undervise de ærlige af hjertet og elske dem, der kommer ind i riget.

Jeg har set, hvad trofaste præstedømmeledere og medlemmer kan gøre. I 1955 blev jeg officer i USA's luftvåben. Min biskop derhjemme gav mig en velsignelse, lige inden jeg tog af sted til min første udstationering i Albuquerque i New Mexico.

I velsignelsen sagde han, at min tid i flyvevåbenet ville være en slags mission. Jeg gik i kirke på min første søndag i Albuquerque 1. Gren. En mand kom op til mig, præsenterede sig som distriktspræsident og fortalte mig, at han ville kalde mig som distriktsmissionær.

Jeg fortalte ham, at jeg blot var på kursus i nogle få uger, og at jeg så ville blive sendt et andet sted hen i verden. Han sagde: »Det kender jeg ikke noget til, men vi skal kalde dig til at tjene.« Midt i militæruddannelsen blev jeg tilsyneladende tilfældigt valgt blandt hundredvis af officerer under uddannelse til ved hovedkvarteret at erstatte en officer, der pludselig var død.

Så i de to år jeg var der, arbejdede jeg på mit kontor. De fleste aftener og

hver weekend underviste jeg folk i Jesu Kristi evangelium, som medlemmerne bragte til os.

Min kammerat og jeg brugte i gennemsnit over 40 timer om måneden på at missionere uden at banke på døre for at finde nogen at undervise. Medlemmerne fyldte vore tallerkener op, så vi ofte underviste to familier på en aften. Jeg så selv den kraft og velsignelse, der er i det kald, der er blevet gentaget af profeter om, at alle medlemmer skal være en missionær.

Den sidste søndag før jeg forlod Albuquerque, blev den første stav organiseret i den by. Der findes nu et helligt tempel der, Herrens hus, i en by, hvor vi engang mødtes i en lille kirkebygning med hellige, der tog deres venner hen til os, så de kunne blive undervist og føle Åndens vidnesbyrd. Disse venner følte sig velkommen og hjemme i Herrens sande kirke.

Jeg så det næste gang i New England, hvor jeg videreuddannede mig. Jeg var kaldet som rådgiver til en fantastisk distriktspræsident, der var gået fra at være uinteressert i Kirken til at være en mand med stor åndelig kraft. Hans hjemmelærer elskede ham nok til at ignorere hans cigar og at se det, som Gud kunne se i ham. Distriktspræsidenten og jeg kørte over bakkerne og langs kysten for at besøge små grene, der lå spredt overalt i Massachusetts og Rhode Island for at opbygge og velsigne Guds rige.

I de år, hvor jeg tjente sammen med denne fantastiske leder, så vi folk drage deres venner til Kirken gennem deres eksempel og gennem deres opfordring til at lytte til missionærerne. Jeg syntes, at væksten med disse grene var langsom og famlende. Men på den søndag, hvor jeg rejste fem år senere, kom to apostle for at organisere vores distrikt til en stav i kirkebygningen i Longfellow Park i Cambridge.

År senere vendte jeg tilbage for at lede en stavskonference. Stavspræsidenten tog mig med ud for at se et stenfuldt højdedrag i Belmont. Han fortalte mig, at det ville være det perfekte sted for Guds tempel. Nu står der ét. Når jeg ser på det, husker jeg de ydmyge medlemmer, jeg sad sammen med i de små grene, naboerne, som de inviterede, og missionærerne, der underviste dem.

Der er en ny diakon til stede ved dette møde her i aften. Jeg var

Los Angeles

sammen med ham på den samme påskesøndag, hvor præsten, som jeg omtalte tidligere, gik til sit møde som det eneste lokale medlem. Diakonen strålede, da hans far sagde, at han, diakonen, skulle med til dette præstedømmemøde sammen med ham her i aften. Hans far var en fantastisk missionær i den samme mission, hvor hans far havde været præsidet. Jeg har set hans oldefars *Missionærhåndbog* fra 1937. Hans arv med at bringe mennesker ind i Kirken er stor.

Jeg talte med den diakons biskop for at høre, hvilke oplevelser drengen kan forvente i udførelsen af sit præstedømmean svar for at indsamle Herrens sjæle. Biskoppen var begejstret, da han beskrev, hvordan missionslederen følger undersøgernes fremgang. Han får den information ved regelmæssig kontakt med missionærerne.

Biskoppen og hans menighedsråd drøfter hver undersøgelses fremgang. De beslutter, hvad de kan gøre for hver enkelt person og dennes familie for at hjælpe dem med at få venner inden dåben, for at involvere dem i aktiviteter og for at nære dem, der er blevet døbt. Han sagde, at

missionærerne af og til har nok aftaler til at undervise, så de kan tage bærere af Det Aronske Præstedømme med som deres makker.

Menighedens missionsplan omfatter kvorummernes mål om at opfordre dem, de kender, til at mødes med missionærerne. Selv diakonernes kvorumspræsidentskab bliver inviteret til at sætte mål og lægge planer for deres kvorumsmedlemmer til at bringe dem, de kender, ind i Guds rige.

Diakonen i denne stærke menighed og den nye præst – den nyomvendte – i den lille medlemsgruppe virker måske ikke til at have meget tilfælles med hinanden eller med jer. Og I ser måske ikke megen lighed med jeres oplevelser med at opbygge Kirken med det, jeg så som mirakler i New Mexico og i New England.

Men der er en måde, hvor vi er ét i vore præstedømmean svar. Vi helliggør os selv og udfører vores individuelle ansvar i befalingen om at bringe evangeliet til alle vor himmelske Faders børn.

Vi har alle lignende oplevelser i måden, hvorpå Herren opbygger sit rige her på jorden. Der er i hans kirke

med alle de vidunderlige redskaber og organisation, som vi har fået, stadig en afgørende sandhed, som profeterne underviser i: Hvordan vi skal udføre vores præstedømmebefaling med hensyn til missionering.

Ved aprilkonferencen i 1959 underviste præsidet David O. McKay i dette princip, ligesom profeterne har gjort sidenhen, deriblandt præsidet Thomas S. Monson. Præsidet McKay fortalte i sine afsluttende kommentarer, at der i 1923 i Den Britiske Mission blev udsendt en generel instruktion til Kirkens medlemmer. De blev bedt om ikke at bruge penge på reklamer for at bekæmpe den dårlige stemning hos folk, der var imod Kirken. Præsidet McKay sagde, at beslutningen var: »Læg ansvaret over på hvert eneste medlem af Kirken – i det kommende år 1923 vil ethvert medlem være en missionær. Ethvert medlem en missionær! I kan bringe jeres mor ind i Kirken, eller endda jeres far, måske jeres kollega. Nogen vil høre det gode budskab om sandheden gennem jer.«

Og præsidet McKay fortsatte: »Og det er budskabet i dag. *Ethvert*

medlem – halvanden million – en missionær!«²

Da det i 2002 blev bekendtgjort, at missionering ville blive biskoppernes ansvar, undrede jeg mig. Jeg har selv været biskop. Jeg syntes, at de allerede bar en tung byrde i forvaltningen af medlemmerne og ledelsen af menighedens organisationer.

En biskop, jeg kendte, så det ikke som en ekstra pligt, men som en mulighed for at bringe menigheden sammen i en god sag, hvor hvert eneste medlem blev missionær. Han kaldte en missionsleder. Han mødtes med missionærerne hver lørdag for at høre om deres arbejde, opmuntre dem og høre om deres undersøgelses fremgang. Menighedsrådet fandt måder for organisationer og kvorummer til at bruge tjenesteprojekter som missionærforberedelse. Og som dommer i Israel hjalp han de unge til at føle forsoningens velsignelser for at holde dem rene.

Jeg spurgte ham for nylig, hvordan han forklarede strømmen af dåb i sin menighed og det øgede antal af unge mennesker, der er parate og ivrige efter at bringe Jesu Kristi evangelium ud til verden. Han sagde, at det virkede ikke, som om det var en pligt, men det var måden, de blev et i deres begejstring for at bringe mennesker ind i de helliges fællesskab, der gav dem så stor lykke.

For nogle var det mere end det. Ligesom Mosijas sønner havde de følt konsekvenserne ved synd i deres liv og den fantastiske helbredelse i forsoningen i Guds kirke. Ud af kærlighed og taknemlighed for Frelserens gave til dem ønskede de at hjælpe alle dem, de kunne, med at slippe ud af syndens elendighed, føle glæden ved tilgivelse og samles med dem i trykthed i Guds rige.

Det var Guds kærlighed og kærligheden til deres venner og deres næste, der forenede dem i at tjene folk. De ønskede at bringe evangeliet til alle

i deres del af verden. Og de forberedte deres børn på at være værdige til at blive kaldet af Herren til at undervise, vidne og tjene i andre dele af hans vingård.

Hvad enten det er i en stor menighed, hvor den nye diakon vil udføre sin pligt ved at fortælle andre om evangeliet og opbygge riget, eller om det var i en lille gruppe langt væk, hvor den nye præst tjener, vil de være ét i formål. Diakonen vil blive inspireret af Guds kærlighed til at række ud til en ven, der endnu ikke er medlem. Han vil inddrage vennen i et tjenesteprojekt eller aktivitet i Kirken og derefter invitere ham og hans familie til at blive undervist af missionærerne. Over for dem, der er blevet døbt, vil han være den ven, de har brug for.

Præsten vil invitere andre til at være sammen med ham i den lille gruppe af hellige, hvor han har følt Guds kærlighed og forsoningens velsignede fred.

Hvis han fortsætter med at være trofast i sin præstedømmeopgave, vil han se sin gruppe udvikle sig til en gren, og derefter kommer en Zions stav til hans by. Der vil være en menighed med en omsorgsfuld biskop. Det kunne være en af hans sønner eller børnebørn, der en dag vil tage en af Guds tjenere til et nærliggende højdedrag og sige: »Dette ville være et vidunderligt sted til et tempel.«

Jeg beder til, at hvor vi end er og uanset vore pligter i Guds præstedømme, vil vi være forenede i sagen om at bringe evangeliet til alle i verden, og at vi vil opmuntre dem, vi elsker, til at blive rensset for synd og være lykkelige sammen med os i Guds rige. I Jesu Kristi navn, hvis kirke dette er. Amen. ■

NOTER

1. L&P 38:40–42.
2. David O. McKay, i Conference Report, apr. 1959, s. 122.

Præsident Thomas S. Monson

Kom, alle I Guds mænd

Må vi alle søge flittigt i skrifterne, planlægge vores liv med en hensigt, undervise i sandheden med vidnesbyrd og tjene Herren med kærlighed.

To gange hvert år synes dette stor-slåede Conferencecenter med sin overbevisende stemme at sige til os: »Kom, alle I Guds mænd, som har antaget magten.«¹ Det er en karakteristisk ånd, som præger præstedømmets møde ved Kirkens generalkonference.

I aften er vi mange tusinde over hele verden, der tjener Herren som hans missionærer. Som jeg nævnte i min tale i formiddag, har vi for tiden over 65.000 missionærer i marken og tusinder flere, som venter på at begynde på missionærskolen, eller hvis ansøgninger for tiden bliver behandlet. Vi elsker og roser dem, der er villige og ivrige efter at tjene.

Den hellige skrift indeholder ingen proklamation, der er mere relevant, intet ansvar, der er mere bindende, ingen instruktion, der er mere direkte end den formaning, som den opstandne Herre gav, da han viste sig i Galilæa for de 11 disciple. Han sagde:

»Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn,

og idet I lærer dem at holde alt det, som jeg har befalet jer. Og se, jeg

er med jer alle dage indtil verdens ende.«²

Denne guddommelige befaling og dens herlige løfte er vores slagord i dag, som det var det i tidens midte. Missionering er et særkende ved Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Sådan har det altid været, sådan vil det altid være. Som profeten Joseph Smith erklærede: »Efter alt, hvad der er blevet sagt, er den største og mest betydningsfulde pligt at forkynde evangeliet.«³

Om to korte år vil alle de fuldtidsmissionærer, der på nuværende tidspunkt tjener i Guds mægtige styrke, have afsluttet deres virke og være vendt tilbage til deres hjem og familie. Ældsternes erstatning findes i aften i Kirkens Aronske Præstedømmes rækker. Unge mænd, er I klar til at virke? Er I villige til at arbejde? Er I forberedt til at tjene?

Som minimum nødvendiggør missionering en drastisk tilpasning af vores måde at leve på. Det kræver mange timer og stor hengivenhed, uselviske ofre og inderlig bøn. Derfor giver hengiven missionering en dividende af evig glæde, som varer hele livet og rækker ind i evigheden.

Udfordringen er at blive bedre tjenere i Herrens vingård. Det gælder for os alle, uanset vores alder, og ikke kun dem, der forbereder sig til at tjene som fuldtidsmissionærer, for mandatet til at fortælle om Kristi evangelium gælder os alle.

Må jeg foreslå en formel, der vil sikre vores succes. 1. **Søg flittigt i skrifterne;** 2. **Planlæg jeres liv med en hensigt** (og jeg kan tilføje, planlæg dit liv uanset din alder); 3. **Undervis i sandheden med vidnesbyrd** og 4. **Tjen Herren med kærlighed.**

Lad os overveje hver af de fire dele af formelen.

1. Søg flittigt i skrifterne.

Skrifterne vidner om Gud og indeholder det evige livs ord. De bliver grundvolden for vores budskab.

Kirkens fokus i undervisningsmaterialer er de hellige skrifter, de bliver udarbejdet og koordineret ved en samordnet indsats. Vi opfordres også til at studere skrifterne hver dag, både individuelt og med vores familie.

Lad mig blot komme med en henvisning, der har direkte relevans for os. I Mormons Bog, i Alma det 17. kapitel, læser vi beretningen om Almas glæde, da han genså Mosijas sønner og så deres standhaftighed i sandheden. Beretningen fortæller os: »De havde vokset sig stærke i kundskaben om sandheden, for de var mænd med en sund forståelse, og de havde gransket skrifterne flittigt, for at de kunne kende Guds ord.

Men det er ikke alt; de havde hengivet sig til megen bøn og faste, derfor havde de profetiens ånd og åbenbarhedsens ånd, og når de underviste, underviste de med magt og myndighed fra Gud.«⁴

Brødre, søg flittigt i skrifterne.

Den anden del af vores formel: **Planlæg jeres liv med en hensigt.**

Måske har ingen anden generation

af unge stået over for så langtrækkende beslutninger som dagens unge. Der skal forberedes en uddannelse, en mission og et ægteskab. For nogle spiller militærtjeneste også ind.

Forberedelse til en mission begynder tidligt. Foruden den åndelige forberedelse vil kloge forældre sørge for muligheder, hvorved en ung søn kan begynde sin personlige missionsopsparring. Han kan også med tiden opfordres til at studere et fremmedsprog, så hans sprogkundskaber om nødvendigt kan anvendes. Til sidst oprinder den herlige dag, hvor biskoppen og stavspræsidenten inviterer den unge mand ind til en samtale. Værdigheden fastslås og en missionæranbefaling udfyldes.

På intet andet tidspunkt venter hele familien så ivrigt på postbuddet og brevet, der har afsenderadressen *47 East South Temple, Salt Lake City, Utah*. Brevet kommer; spændingen er overvældende; kaldelsen læses op. Ofte er den tildelte missionsmark langt fra hjemmet. Uanset stedet er den forberedte og lydige missionærs svar imidlertid det samme: »Jeg vil tjene.«

Forberedelserne til afrejsen begynder. Unge mænd, jeg håber, at I værdsætter de ofre, som jeres forældre så villigt yder, for at I kan tjene. Deres arbejde vil forsørge jer, deres tro opmuntre jer, deres bønner understøtte jer. En mission er en familiesag. Selv om vældige kontinenter eller store have kan adskille jer, så er hjertene knyttet som ét.

Brødre, når I planlægger jeres liv med en hensigt, så husk, at jeres missionsmuligheder ikke er begrænset til den periode, hvor der er en formel kaldelse. For de af jer, der tjener i militæret, kan og bør denne tid være frugtbar. Hvert år bringer vore unge mænd i uniform mange sjæle ind i Guds rige ved at ære deres

præstedømme, efterleve Guds befalinger og undervise andre i Herrens guddommelige ord.

Ignorer ikke jeres privilegium ved at være missionærer, mens I får en formel uddannelse. Jeres eksempel som sidste dages hellige bliver bemærket, afvejet og ofte efterfulgt.

Brødre, uanset jeres alder, uanset jeres situation, så opfordrer jeg jer til at **planlægge jeres liv med en hensigt**.

Nu til det tredje punkt i vores formel: **Undervis i sandheden med vidnesbyrd**.

Adlyd apostlen Peters råd, som inderligt anmodede os om: »Altid

[at være] ... rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«⁵ Opløft jeres røst og bær vidnesbyrd om Guddommens sande natur. Forkynd jeres vidnesbyrd om Mormons Bog. Videregiv de storslåede og smukke sandheder, der findes i frelsesplanen.

Da jeg tjente som missionspræsident i Canada for mere end 50 år siden, blev en ung missionær, som kom fra et lille landsbysamfund, forbløffet over Torontos størrelse. Han var lille og spinkel af bygning, mens hans vidnesbyrd var stort. Kort tid efter sin ankomst besøgte han sammen med sin kammerat Elmer Pollards

hjem i Oshawa i Ontario i Canada. Mr. Pollard havde ondt af de unge mænd, der midt i en snestorm gik fra hus til hus, så han inviterede missionærerne indenfor. De præsenterede ham for deres budskab. Han fangede ikke lige ånden. Efter en rimelig tid bad han dem om at gå og ikke komme tilbage. Hans sidste ord til ældsterne, da de forlod hans veranda, blev udtalt lidt nedladende: »I skal ikke fortælle mig, at I rent faktisk tror på, at Joseph Smith var Guds profet!«

Døren blev lukket. Ældsterne gik tilbage til vejen. Vores dreng fra landet sagde til sin kammerat: »Ældste, vi svarede ikke mr. Pollard. Han sagde, at vi ikke troede på, at Joseph Smith var en sand profet. Lad os gå tilbage og bære vores vidnesbyrd for ham.« I begyndelsen tøvede den mere erfarne missionær, men endelig gik han med til at ledsage sin kammerat. Frygt

fyldte deres hjerte, da de nærmede sig døren, hvor de lige var blevet afvist. De bankede på, konfronterede mr. Pollard, ventede et pinefuldt øjeblik, hvorefter vores uerfarne missionær med kraft fra Ånden udtalte: »Mr. Pollard, du sagde, at vi ikke kunne tro på, at Joseph Smith var Guds profet. Jeg vidner for dig, at Joseph *var* profet. Han *oversatte* Mormons Bog. Han så Gud Faderen og Sønnen Jesus. Jeg ved det.«

Nogen tid derefter rejste mr. Pollard sig, som nu var bror Pollard, til et præstedømmemøde og erklærede: »Den aften kunne jeg ikke sove. Jeg hørte atter og atter ordene: Joseph Smith var Guds profet. Jeg ved det. Jeg ved det. Jeg ved det.« Den næste dag ringede jeg til missionærerne og bad dem om at komme tilbage. Deres budskab forandrede sammen med deres vidnesbyrd mit og min families

liv.« Brødre, **undervis i sandheden med vidnesbyrd.**

Det fjerde punkt i vores formel er at **tjene Herren med kærlighed.**

Der er ingen erstatning for kærlighed. Succesfulde missionærer elsker deres kammerater, deres missionsledere og de dyrebare personer, de underviser. I det fjerde afsnit i Lære og Pagter fremsætter Herren kravene til at arbejde i tjenestegerningen. Lad os blot gennemgå nogle få vers:

»Se derfor til, o I, der indtræder i Guds tjeneste, at I tjener ham af jeres hele hjerte, kraft, sind og styrke, så I kan stå ulastelige for Gud på den yderste dag ...

og tro, håb, næstekærlighed og kærlighed, med intet andet end Guds ære for øje, gør ham skikket til arbejdet.

Husk tro, dyd, kundskab, mådehold, tålmodighed, broderlig

venlighed, gudsfrygt, næstekærlighed, ydmyghed og flid.«⁶

Alle, der kan høre min røst, kan faktisk stille sig selv spørgsmålet: »Er jeg i dag blevet styrket i tro, i dyd, i kundskab, i gudsfrygt, i næstekærlighed?«

Gennem jeres hengivne virke hjemme og i udlandet kan de sjæle, som I er med til at frelse, meget vel blive dem, I elsker mest.

For mange år siden kom nogle af mine gode venner, Craig Sudbury og hans mor Pearl, til mit kontor forud for Craigs afrejse til Melbourne-missionen i Australien. Fred Sudburys, Craigs far, fravær var tydeligt. Femogtyve år tidligere havde Craigs mor giftet sig med Fred, som ikke delte hendes kærlighed til Kirken og faktisk ikke var medlem.

Craig betroede mig sin store og dybe kærlighed til sine forældre og sit håb om, at hans far på en eller anden måde ville blive rørt af Ånden og åbne sit hjerte for Jesu Kristi evangelium.

Jeg bad om inspiration til, hvordan et sådant ønske kunne blive opfyldt. Inspirationen kom, og jeg sagde til Craig: »Tjen Herren af hele dit hjerte. Vær lydige i din hellige kaldelse. Skriv hver uge et brev til dine forældre og skriv nu og da personligt til din far. Lad ham vide, hvor meget du elsker ham, og fortæl ham, hvorfor du er taknemlig for at være hans søn.« Han takkede mig og forlod mit kontor sammen med sin mor.

Jeg havde ikke set Craigs mor i næsten 18 måneder, da hun kom til mit kontor og talte til mig afbrudt af tårer: »Det er næsten to år siden, Craig rejste på mission. Han har aldrig svigtet i at skrive et brev til os hver uge. For nylig rejste min mand Fred sig for første gang til et vidnesbyrds møde og overraskede mig og chokerede alle andre tilstedeværende ved at bekendtgøre, at han havde besluttet sig for at blive medlem af Kirken. Han fortalte, at han og jeg ville rejse til Australien for at møde Craig ved afslutningen af hans

mission, så Fred kunne blive Craigs sidste dåb som fuldtidsmissionær.«

Ingen missionær stod så rank, som Craig Sudbury gjorde, da han i Australien hjalp sin far ned i vand til taljen og med højre hånd løftet til en ret vinkel gentog de hellige ord: »Frederick Charles Sudbury, bemyndiget af Jesus Kristus døber jeg dig i Faderens og i Sønnens og i Helligåndens navn.«

Kærligheden havde sejret. **Tjen Herren med kærlighed.**

Brødre, må vi alle **søge flittigt i skrifterne, planlægge vores liv med en hensigt, undervise i sandheden med vidnesbyrd og tjene Herren med kærlighed.**

Vor sjæls fuldkomne Hyrde, den missionær, der forløste menneskeheden, gav os sin guddommelige forsikring:

»Og dersom I skulle arbejde alle jeres dage med at råbe omvendelse til dette folk og kun føre én sjæl til mig, hvor stor skal da ikke jeres glæde være sammen med ham i min Faders rige!

Og se, hvis jeres glæde skal være stor sammen med én sjæl, som I har ført til mig ind i min Faders rige, hvor stor skal da ikke jeres glæde være, hvis I fører mange sjæle til mig!«⁷

Jeg bærer mit vidnesbyrd om ham, som udtalte disse ord: Han er Guds Søn, vor Forløser og Frelser.

Jeg beder til, at vi altid må modtage hans milde invitation: »Følg du mig.«⁸ I hans hellige navn – ja, i Herren Jesu Kristi navn – Amen. ■

NOTER

1. »Kom, alle I Guds mænd«, *Salmer og sange*, nr. 202.
2. Matt 28:19–20.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 330.
4. Alma 17:2–3.
5. 1 Pet 3:15.
6. L&P 4:2, 5–6.
7. L&P 18:15–16.
8. Joh 21:22.

Præsident Dieter F. Uchtdorf

Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Håbet om Guds lys

Når vi stræber efter at øge vores kærlighed til Gud og efter at elske vores næste, vil evangeliets lys omringe og opløfte os.

Lysets dør

Jeg har et maleri på mit kontor, som jeg sætter stor pris på, det hedder *Lysets dør*. Det er malet af en af mine venner, den danske kunstmaler Johan Benthin, som var den første stavspræsident i København.

Billedet forestiller et mørkt rum med en åben dør, hvorigennem lyset strømmer ind. For mig er det interessant, at lyset, der strømmer gennem døråbningen ikke oplyser hele rummet – kun området lige foran døren.

For mig er mørket og lyset i dette maleri et billede på livet. Som jordiske væsner er en del af vore betingelser sommetider at føle, at vi er omringet af mørke. Vi har måske mistet en af vore nærmeste; et barn er faret vild; vi har måske fået stillet en alvorlig diagnose; vi har måske udfordringer med vores beskæftigelse og bebyrdes af tvivl eller frygt; eller vi føler os alene eller uelskede.

Men selv om vi føler os fortabt midt i alle vore udfordringer, har Gud lovet os håbet om hans lys – han har lovet at oplyse vejen for os og vise os en vej ud af mørket.

Et mørkt rum

Jeg vil gerne fortælle jer om en kvinde, som voksede op i et mørkt rum – jeg vil kalde hende Jane.

Fra Jane var tre år gammel, blev hun gentagne gange slået, nedgjort og misbrugt. Hun blev truet og hånet. Hun vågnede hver morgen uden at vide om, hun ville overleve dagen. De mennesker, som skulle have beskyttet hende, var de selv samme, som torturerede hende eller tillod, at misbruget fortsatte.

For at beskytte sig selv lærte Jane at holde op med at føle noget. Hun gjorde sig intet håb om at blive reddet, hun gjorde sig hård for at forsvare sig mod de barske realiteter. Der var intet lys i hendes verden, hun trak sig ind i mørket. Med den følelsesløshed, der kun kan komme af en konstant og ubarmhjertig kontakt med ondt, accepterede hun, at hvert øjeblik kunne være hendes sidste.

Da Jane var 18 år, opdager hun så Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Det gengivne evangelium gennemborede hendes hjerte med glæde og håb, og hun tog imod opfordringen til at blive døbt. For første gang følte hun lyset komme ind i sit liv og vejen tegnede lyst. Hun forlod

sin mørke verden og besluttede sig for at gå i skole langt væk fra sin mishandler. Endelig følte hun sig frigjort fra det mørke og onde miljø – fri til at nyde Frelserens søde fred og mirakuløse helbredelse.

Men flere år senere, efter hendes mishandler var død, oplevede Jane igen problemer på grund af de forfærdelige ting, hun havde været udsat for. En dyb tristhed og vrede truede med at ødelægge det vidunderlige lys, hun havde fundet i evangeliet. Hun indså, at hvis hun lod dette mørke fortære sig, ville hendes mishandler have vundet.

Hun søgte råd og lægehjælp og begyndte at forstå, at for hende var vejen frem mod heling at indse og acceptere, at mørket findes – men at hun ikke skulle dvæle i det. For som hun nu vidste, findes der også lys – og det var i det, hun valgte at dvæle.

Det havde været let for Jane at blive hævngherrig, ondskabsfuld eller voldelig med sin mørke baggrund. Men det gjorde hun ikke. Hun modstod fristelsen til at sprede mørket, nægtede at lange ud i vrede, smerte eller kynisme. I stedet holdt hun fast i håbet om, at hun med Guds hjælp kunne blive hel igen. Hun valgte at udstråle lys og viede sit liv til at hjælpe andre. Denne beslutning gjorde hende i stand til at lægge sin fortid bag sig og træde ind i en lysende, strålende fremtid.

Hun blev skolelærer, og i dag, her årtier senere, har hendes kærlighed påvirket hundredvis af børn og hjulpet dem til at vide, at de er værdifulde og vigtige. Hun er blevet en utrættelig forkæmper for de svage, ofrene og de mismodige. Hun opbygger, styrker og inspirerer alle omkring sig.

Jane lærte, at helingen finder sted, når vi bevæger os væk fra mørket og

Generalautoriteter i Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige

DET FØRSTE PRÆSIDENTSKAB

Henry B. Eyring
Førsterådgiver

Thomas S. Monson
Præsident

Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver

DE TOLV APOSTLES KVORUM

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

Ronald A. Rasband

L. Whitney Clayton

Donald L. Hallstrom

Tod R. Callister

Richard J. Maynes

Craig C. Christensen

Ulisses Soares

DE HALVJERDS' FØRSTE KVORUM

(i alfabetisk orden)

Marcos A. Adlakonis

Jose L. Alonso

Carlos H. Amador

Ian S. Ardern

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Craig A. Cardon

Yoon Hwan Choi

Don R. Clarke

Carl B. Cook

Lawrence E. Condrige

Claudio R.M. Costa

LeGrand R. Curtis jun.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Edward Dubé

Kevin R. Duncan

Larry J. Echo Hawk

Stanley G. Ellis

David F. Evans

Enrique R. Fababella

Eduardo Gavaret

Robert C. Gay

Carlos A. Goady

Cristofel Golden jun.

Gerri W. Gong

Walter F. Gonzalez

C. Scott Grow

James J. Hamula

Daniel L. Johnson

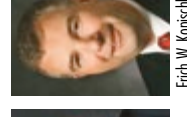
Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopschke

Marcus B. Nash

S. Gifford Nielsen

Brent H. Nielson

Allan F. Parker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Dale G. Reiland

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Joseph W. Sitari

Steven E. Snow

Michael John U. Teh

José A. Teixeira

Juan A. Urceda

Arnulfo Valenzuela

Francisco J. Vinas

William R. Walker

W. Christopher Watfield

F. Michael Watson

Scott D. Whiting

Kazuhiko Yamashita

Jorge E. Zaballo

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Bruce A. Carlson

J. Devin Cornish

Timothy J. Dyches

Bradley D. Foster

Randy D. Funk

O. Vincent Haleck

Kevin S. Hamilton

Larry R. Lawrence

Per G. Malm

James B. Martino

Jaro Mazzaguardi

Adrián Ochoa

Kent F. Richards

Gregory A. Schwitzer

Terence M. Vinson

Kent D. Watson

Larry Y. Wilson

DET PRÆSIDERENDE BISKOPRÅD

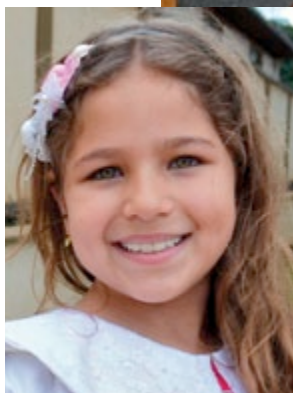
Gerald Cussé
Præsiderådsgiver

Gary E. Stevenson
Præsiderende biskop

Dean M. Davies
Alemrådgiver

Sidste dages hellige over hele verden samles til aprilkonferencen 2013. Med uret fra øverste venstre hjørne ses Kirkens medlemmer og missionærer i Guayaquil i Ecuador, Pretoria i Sydafrika, Santiago i Chile, København, New York City, Brasilia i Brasilien og Edinburgh i Skotland.

vandrer mod håbet om et større lys. Det var i den praktiske anvendelse af tro, håb og barmhjertighed, at hun ikke blot forandrede sit eget liv, men også for altid velsignede så mange andre.

Lys søger lys

Der er måske nogle blandt jer, som føler mørket trænge sig ind på jer. I føler jer måske bebyrdede af bekymring, frygt eller tvivl. Til jer og til os alle gentager jeg denne vidunderlige og visse sandhed: Guds lys er ægte. Det er til rådighed for alle! Det giver lys til alting.¹ Det har kraft til at hele selv det dybeste sår. Det er en lægende balsam for ensomme og syge sjæle. I fortvivlelsens furer sår det håbets frø. Det kan oplyse sorgens dybeste dal. Det kan kaste lys på stien, der ligger foran os og føre os gennem den mørkeste nat og frem til et forjættende morgengry.

Det er »Jesu Kristi ånd« – som giver lys »til enhver, som kommer til verden«.²

Ikke desto mindre kommer det åndelige lys sjældent til dem, som blot sidder i mørket og venter på, at der kommer nogen og tænder for kontakten. Det kræver handling i tro at åbne vore øjne for Kristi lys. Åndeligt lys kan ikke opfanges af kødelige øjne. Jesus Kristus sagde: »Jeg er lyset, som skinner i mørket, og mørket begriber det ikke.«³ For »et sjæleligt menneske tager ikke imod det, der kommer fra Guds ånd; det er en dårskab for sådan et menneske, og det kan ikke fatte det, for det bedømmes kun efter Åndens målestok.«⁴

Så hvordan kan vi åbne vore øjne for håbet om Guds lys?

For det første – begynd hvor I er.

Er det ikke vidunderligt at vide, at vi ikke er nødt til at være fuldkomne for at opleve vor himmelske Faders

velsignelser og gaver. Vi er ikke nødt til at vente på at krydse målstregen for at modtage Guds velsignelser. Rent faktisk åbner himlene sig, og deres velsignelser begynder at falde på os i det samme, vi tager et skridt frem i lyset.

Det perfekte sted at begynde er lige præcis, hvor I er lige nu. Det betyder ikke noget, hvor uegnede I tænker, at I er, eller hvor langt efter andre I føler jer. I selv samme øjeblik, I begynder at søge vor himmelske Fader, vil håbet ved hans lys vågne, live op og forædle jeres sjæl.⁵ Mørket fortrænges måske ikke helt lige med det samme, men så sikkert som nat bliver til dag, vil lyset komme.

For det andet – vend hjertet mod Herren.

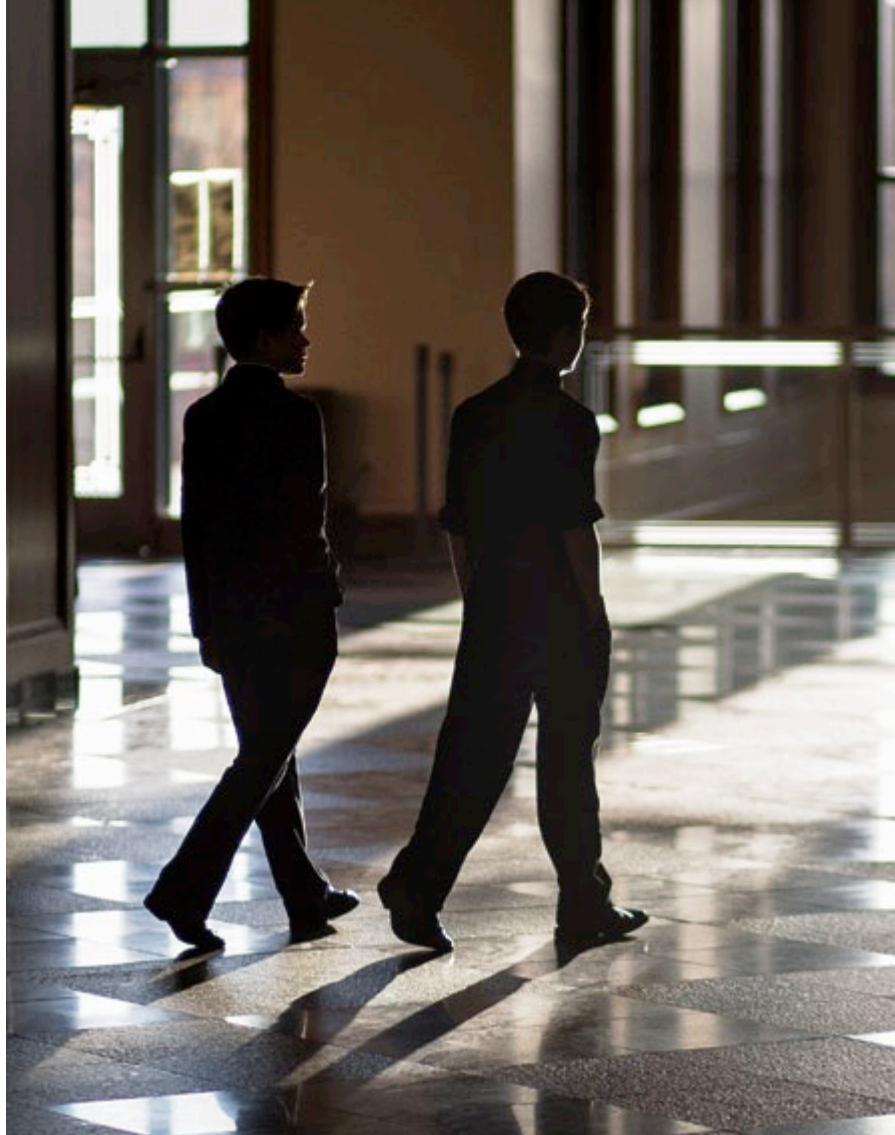
Opløft jeres sjæl i bøn og forklar vor himmelske Fader, hvad I føler.

Anerkend jeres fejl og mangler. Udøs hjertet og udtryk jeres taknemlighed. Lad ham vide, hvilke prøvelser I har. Trygl ham om styrke og støtte i Kristi navn. Bed om at jeres ører må åbnes, så I kan høre hans røst. Bed om at jeres øjne må åbnes, så I kan se hans lys.

For det tredje – gå i lyset.

Jeres himmelske Fader ved, at I vil begå fejl. Han ved, at I vil snuble – måske endda mange gange. Det gør ham ked af det, men han elsker jer. Han ønsker ikke at nedbryde jeres ånd. Tværtimod ønsker han at opløfte jer, og at I bliver det menneske, han skabte jer til at være.

Med det formål sendte han sin Søn til denne jord for at oplyse vejen og vise os, hvordan vi kan komme sikkert forbi anstødsstenene på vores

vej. Han har givet os evangeliet, som viser, hvordan vi skal følge ham. Det lærer os de ting, vi er nødt til at vide, gøre og være for at gå i hans lys og følge i hans elskede Søns, vor Frelser, fodspor.

Lyset fortrænger mørket

Ja, vi begår alle fejl.

Ja, vi kommer til at vakle.

Men når vi stræber efter at øge vores kærlighed til Gud og efter at elske vores næste, vil evangeliets lys omringe og opløfte os. Mørket vil vitterligt fortone sig, for det kan ikke eksistere i lysets nærhed. Når vi holder os nær til Gud, holder han sig nær til os.⁶ Og dag for dag vil håbet ved Guds lys vokse sig »klarere og klarere indtil den fuldkomne dag.⁷

Alle jer, som føler, at I vandrer i mørke, vil jeg opfordre til at stole på det sikre løfte, som menneskeheden

Frelser gav: »Jeg er verdens lys. Den, der følger mig, skal aldrig vandre i mørket, men have livets lys.⁸

Et lys i Afrika

For nogle år siden havde min hustru, Harriet, og jeg en mindeværdig oplevelse, hvor vi så opfyldelsen af dette løfte. Vi var i Vestafrika, en smuk del af verden, hvor Kirken vokser, og de sidste dages hellige er meget indtagende. Men der er også mange udfordringer i Vestafrika. Jeg blev i særdeleshed bedrøvet over al den fattigdom, jeg så. I byerne er der høj arbejdsløshed, og familier kæmper ofte for deres sikkerhed og for at klare dagen og vejen. Det skar mig i hjertet at se, hvor mange af vore dyrebare medlemmer af Kirken, der lever med et sådant afsavn. Men jeg lærte også, at disse fine medlemmer hjælper hinanden med at lette deres tunge byrder.

På et tidspunkt ankom vi til en kirkebygning nær en stor by. I stedet for at finde mennesker, som var overbebyrdede og opslugt af mørke, fandt vi glade mennesker, som strålede af lys! Den glæde, de følte for evangeliet, var smittende og opløftede vores sjæl. Den kærlighed de udtrykte, gjorde os ydmyge. Deres smil var ægte og smittende.

Jeg husker, at jeg i det øjeblik tænkte, om der kunne være et lykkeligere folk på jordens overflade. Selvom disse kære hellige havde meget vanskelige omstændigheder, så var de fyldt med lys!

Mødet gik i gang, og jeg begyndte at tale. Men strømmen i bygningen gik snart, og vi sad i totalt mørke.

I nogen tid kunne jeg knap nok skelne nogen i forsamlingen, men jeg kunne se og mærke de helliges smukke og strålende smil. Jeg elskede at være sammen med disse vidunderlige mennesker!

Mørket varede ved i kirkebygningen, så jeg sad ved siden af min hustru og ventede på, at strømmen kom tilbage. Mens vi ventede, skete der noget bemærkelsesværdigt.

Nogen begyndte at synge en af vore salmer. Flere faldt ind. Og så endnu flere. Snart fyldte dette dejlige og overvældende kor af stemmer kirkebygningen.

Disse medlemmer af Kirken havde ikke brug for en salmebog, de kunne alle de sange, de sang, udenad. De sang den ene sang efter den anden med en energi og ånd, der rørte min sjæl.

Endelig kom lyset tilbage og badede rummet i lys. Harriet og jeg så på hinanden, vore kinder var våde af tårer.

Midt i al mørket, havde disse vidunderlige hellige fyldt denne kirkebygning og vores sjæl med lys.

Det var et stort øjeblik for os, som Harriet og jeg aldrig vil glemme.

Kom til lyset

Ja, fra tid til anden synes det som om, at livet er indhyllet i mørke. Sommetider kan natten omkring os forekomme trykkende, nedslående og frygtindgydende.

Mit hjerte sørger over sorgen i ansigtet hos mange af jer og over den smertelige ensomhed og trættende frygt, I måske føler.

Ikke desto mindre vidner jeg om det levende håb, vi har i Kristus Jesus! Han er den sande, rene og mægtige port til guddommelig oplysning.

Jeg vidner om, at mørket ikke kan vinde med Kristus på vores side. Mørket vil ikke vinde over Kristi lys.

Jeg vidner om, at mørket ikke kan tage kampen op mod den levende Guds Søns strålende lys!

Jeg opfordrer jer alle til at åbne hjertet for ham. Søg ham gennem studium og bøn. Kom til hans kirke, ja, Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige. Lær af ham og hans evangelium, deltag aktivt, hjælp hinanden og tjen vor Gud med glæde.

Brødre og søstre, selv i den mørkeste nat kan verdens Frelser lede jer til en gryende, liflig og strålende morgen.

Når I går fremad i håbet om Guds lys, vil I opdage en barmhjertighed, kærlighed og godhed hos en kærlig himmelsk Fader, og »der er intet mørke i ham.«⁹ Dette vidner jeg om i Jesu Kristi hellige navn. Amen. ■

NOTER

1. Se L&P 88:11–13.

2. L&P 84:45–46.

3. L&P 6:21.

4. 1 Kor 2:14.

5. Se Alma 34:31.

6. Se Jak 4:8; L&P 88:63.

7. L&P 50:24.

8. Joh 8:12.

9. 1 Joh 1:5.

Ældste Neil L. Andersen

De Tolv Apostles Kvorum

Det er et mirakel

Hvis du ikke er fuldtidsmissionær med et missionærskilt hæftet på jakken, er tiden inde til at male et på dit hjerte – malet, som Paulus sagde, »ikke skrevet med blæk, men med den levende Guds ånd«.

Jesu Kristi jordiske virke var fyldt med mirakler. En jomfruelig mor, en ny stjerne, engle der viser sig for hyrder, blinde der ser, lamme der går, engle i Getsemane og ved graven og det største af alle mirakler – hans storslåede opstandelse.

Kan I forestille jer scenen med de tolv apostle på bjerget nær Galilæa, da den opstandne Herre kom til dem og sagde: »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn?«¹ »Gå ud i alverden og prædik evangeliet for hele skabningen.«²

»Alle folkeslagene?« »Hele verden?« »Hele skabningen?« Var det muligt? Selvom Jesus forsikrede dem om det, må de have spurgt sig selv, om mirakler virkelig ville ledsage dem i at sprede evangeliet.³

Tro overvandt tvivl og Peter løftede sin stemme, idet han sagde:

»Alle I, som bor i Jerusalem ... læg mærke til mine ord ...

Jesus fra Nazaret ... ved lovbruders hånd naglede I ham til korset og dræbte ham.

Denne Jesus har Gud ladet opstå. Det er vi alle vidner på.«⁴

Der var en unægtelig åndelig udgydelse den dag, og 3000 sjæle blev

døbt. Som Jesus lovede, fulgte tegn og mirakler de troendes tro.

Da Jesu Kristi Kirke blev genoprettet på jorden for 183 år siden, genlød Herrens formaning til sin lille samling af disciple, som hans ord havde lydt århundreder forinden: »Og advarselsrøsten skal lyde til alle folk.«⁵ »For sandelig, lyden skal udgå ... til hele verden og til jordens fjerneste egne.«⁶

»Alle folk?« »Hele verden?« »Jordens fjerneste egne?« Var det muligt?

Frelseren forsikrede sine sidste dages hellige om det,⁷ men kunne de forudse dette forunderlige værks skæbne, og hvor langt det ville nå ud? De må have spurgt sig selv, om mirakler virkelig ville ledsage dem i at sprede evangeliet.

Tro overvandt igen tvivl, og tusinder blev døbt. I England fandt ældste Wilford Woodruff et helt lille samfund, der ventede hans ankomst. Herrens Ånd faldt på dem, og han døbte 45 prædikanter og flere hundrede medlemmer i sin første måned på Benbows gård.⁸

I vore dage er det ikke anderledes. Da ældste David A. Bednar og jeg var missionærer for cirka 40 år siden (og jeg kan forsikre jer om, at vi ikke er de ældste hjemvendte missionærer, der

sidder i de røde stole), var der 16.000 missionærer. Som præsident Monson fortalte i går, har vi nu 65.000 – flere end nogensinde før. Der var dengang 562 stave. I dag er der over 3.000. På det tidspunkt havde vi menigheder og grene i 59 lande. I dag har vi forsamlinger i 189 af verdens 224 nationer og territorier. Vi er få, præcis som Nefi forudsagde.⁹ Men på samme tid er I og jeg øjenvidner til Daniels profetiske ord: »En sten revet løs, men ikke ved menneskehænder ... [fylder] hele jorden.«¹⁰

Vor tid er en usædvanlig tid for mirakler. For et halvt år siden, da præsident Monson bekendtgjorde ændringen i alder for unge mænd og unge kvinder, der ønsker at tjene en mission, var der en ubestridelig, åndelig udgyldelse. Tro overvandt tvivl, og unge mænd og kvinder gik fremad. Torsdagen efter konferencen var det mig, der skulle anbefale missionærkald til Det Første Præsidentskab. Jeg var forbløffet over at se ansøgninger fra de 18-årige mænd og 19-årige kvinder, der allerede havde tilpasset deres planer, besøgt deres læge, var blevet interviewet af deres biskopper og stavspræsidenter og havde sendt deres missionsansøgninger ind – alt blot på fem dage. Flere tusinde har nu tilsluttet sig dem. Det er et mirakel.

Vi er taknemlig for vore søstres energiske tro, det voksende antal af missionærer fra lande i hele verden og det voksende antal af ægtepar, der er beredte til at tjene. 58 nye missioner er bekendtgjort, og vores overfyldte MTC i Provo har på forunderlig vis fundet en ny makker i Mexico City.

Præsident Thomas S. Monson har sagt: »Vi tager Frelserens befaling meget alvorligt ... »Gå derfor hen og gør alle folkeslagene til mine disciple, idet I døber dem i Faderens og Sønnens og Helligåndens navn.«¹¹ »Dette

store værk ... vil fortsat gå fremad, forandre og velsigne mennesker ... Ingen magt i hele verden kan standse Guds værk.«¹²

Vi er vidner til Herrens mirakler, efterhånden som hans evangelium spredes over hele verden.

Brødre og søstre, lige så sikkert som Herren har inspireret flere missionærer til at tjene, har han også vækket sindene og åbnet hjerterne hos flere gode, ærlige mennesker, så de vil modtage hans missionærer. I kender dem allerede, eller I vil lære dem at kende. De er i jeres familie og bor i jeres nabolag. De går forbi jer på gaden, sidder ved siden af jer i skolen og er forbundet til jer online. I er også en vigtig del af dette igangværende mirakel.

Hvis du ikke er fuldtidsmissionær med et missionærskilt hæftet på jakken, er tiden inde til at male et på dit hjerte – malet, som Paulus sagde: »Ikke skrevet med blæk, men med den levende Guds ånd.«¹³ Og hjemvendte missionærer: Find jeres gamle missionærskilt frem. Lad være med at gå med det, men sæt det et sted, så I kan se det. Herren for brug for jer mere end nogensinde til at være et redskab i hans hænder. Vi har alle noget at bidrage med til dette mirakel.

Ethvert retskaffent medlem af Kirken har tænkt over, hvordan han eller hun kan fortælle om evangeliet. Nogle fortæller naturligt om evangeliet, og vi kan lære af dem.¹⁴ Nogle kæmper med det og spørger sig selv, hvordan de kan blive bedre til det og ønsker, at den skyldfølelse, vi nogle gange føler, ville finde et andet sted at gå hen.

Vores ønske om at fortælle om evangeliet bringer os alle på knæ, og det burde det, for vi har brug for Herrens hjælp.

Præsident Monson har bedt om, at vi beder for »de områder, hvor vores indflydelse er begrænset, og hvor vi ikke har lov til frit at fortælle om evangeliet på nuværende tidspunkt.«¹⁵ Når vi oprigtigt og i enighed beder til vor Fader i himlen, vil Herren fortsat åbne vigtige døre for os.

Vi beder også for vore egne muligheder for at fortælle andre om evangeliet. Apostlen Peter sagde: »[Vær altid] rede til forsvar over for enhver, der kræver jer til regnskab for det håb, I har.«¹⁶

Med den forvirring¹⁷ og det oprør¹⁸ der findes i verden i dag, er det ikke overraskende, at færre mennesker besøger deres tilbudssteder. Selv om mange ønsker at være Gud nærmere og at forstå livets formål bedre, har de ubesvarede spørgsmål. Mange har hjerter, der er åbne for sandheden, men som profeten Amos beskrev: »De [strejfer] rundt og [søger] efter Herrens ord, men de finder det ikke.«¹⁹ I kan hjælpe med at besvare deres spørgsmål. I jeres daglige samtaler kan I øge deres tro på Kristus.²⁰

Frelseren har sagt: »Derfor, hold jeres lys op, så det kan skinne for verden. Se, jeg er det lys, som I skal holde op.«²¹

Jeg lover jer, at navne og ansigter vil komme til jer, når I beder for at vide, hvem I skal tale med. Ordene

Disse ægtepar fra Mozambique valgte at følge Frelseren, Jesus Kristus, da de blev gift om fredagen og døbt med deres ældre børn om lørdagen.

vil blive givet jer i samme stund, I har behov for dem.²² Muligheder vil åbne sig for jer. Tro vil overvinde tvivl, og Herren vil velsigne jer med jeres egne mirakler.

Frelseren har lært os, hvordan man fortæller andre om evangeliet. Jeg kan godt lide Andreas' historie, han som spurgte: »Rabbi, hvor bor du?«²³ Jesus kunne have svaret ved at angive stedet, hvor han boede. I stedet sagde han til Andreas: »Kom og se!«²⁴ Jeg forestiller mig, at Frelseren sagde: »Kom og se, ikke blot hvor jeg bor, men også hvordan jeg lever. Kom og se hvem jeg er. Kom og føl Ånden.« Vi kender ikke til alt om den dag, men vi ved, at da Andreas fandt sin bror Simon, erklærede han: »Vi har mødt Messias.«²⁵

Til dem, der udviser interesse for vore samtaler, kan vi følge Frelserens eksempel ved at invitere dem til at »[komme] og se«. Nogle vil tage imod vores invitation, andre vil ikke. Vi kender alle en, der er blevet inviteret flere gange, før de accepterede invitationen: »Kom og se.« Lad os også tænke på dem, der engang var med os, men

som vi nu sjældent ser, og invitere dem til at komme tilbage og se igen.

Vi respekterer enhver persons valg og timing. Herren sagde: »Lad enhver vælge for sig selv.«²⁶ En persons manglende interesse behøver ikke at mindske vore bånd af venskab og kærlighed. Uanset om invitationen til at »kom[me] og se« bliver accepteret eller ej, vil I føle Herrens billigelse og med den billigelse få yderligere tro på igen og igen at kunne dele jeres tro med andre.

For dem, der bruger internet og mobiltelefon, så er der nye måder, hvorpå man kan invitere andre til at »kom[me] og se«. Lad os gøre det til en større del af vores liv at dele vores tro med andre online. LDS.org, Mormon.org, Facebook og Twitter stiller alle sammen muligheder til rådighed.

For at fortælle andre om evangeliet oprettede unge medlemmer i Boston flere blogs.²⁷ De, der tilsluttede sig Kirken, påbegyndte deres undervisning online, opfulgt med undervisning af missionærerne. Denne oplevelse hjalp også de unge til at have større tro til at tale om

evangeliet med andre ansigt til ansigt. En af dem sagde: »Missionering, det her er ikke arbejde, det er leg.«²⁸

Vi er alle i dette sammen. Med andre medlemmer i vore menigheder og med missionærerne planlægger vi, beder og hjælper hinanden. Hav fuldtidsmissionærerne i jeres tanker og bønner. Betro dem til jeres familie og venner. Herren har tillid til dem og har kaldet dem til at undervise og velsigne dem, der søger ham.

Præsident Paulo Kretly fra Maputo-missionen i Mozambique fortalte denne oplevelse: »Det er normalt i Mozambique, at par bor sammen uden at være gift, fordi afrikansk tradition kræver en dyr medgift for at blive gift, en medgift de fleste ikke har råd til.«²⁹

Medlemmer og missionærer tænkte over og bad for, hvordan de kunne hjælpe.

Svaret på deres bønner var, at de skulle lægge vægt på kyskhedsloven og vigtigheden af ægteskab og evige familier. Og mens de hjalp par med at omvende sig og blive gift, underviste de i den glæde, der udelukkende kommer af at følge Jesus Kristus.

Dette er et billede af ægtepar fra to forskellige byer i Mozambique. De blev viet i fredags, og i lørdags blev de og deres ældre børn døbt.³⁰ Venner og familie var inviteret til at »kom[me] og se«, og hundredvis »kom og [så]«.

Efter dåben sagde en søster: »Vi skulle vælge, om vi ville følge vore fædres traditioner eller følge Jesus Kristus. Vi valgte at følge Kristus.«³¹

Måske bor I ikke i Mozambique, men på jeres egen måde, i jeres egen kultur, kan I fortælle om Jesu Kristi gengivne evangelium.

Bed til jeres himmelske Fader. Dette er hans hellige værk. Han vil vejlede jer i, hvad I skal gøre. Han vil åbne døre, fjerne vejspærringer og hjælpe jer til at overvinde forhindringer. Herren forkyndte: »Advarselsrøsten skal lyde til alle folk ved mine disciples mund ... og ingen skal holde dem tilbage.«³²

Jeg vidner om, at »Herrens røst [skal lyde] til jordens ender, så alle, som vil høre, kan høre.«³³ Det er et mirakel. Det er et mirakel. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Matt 28:19.
2. Mark 16:15.
3. Se Matt 28:20; Mark 16:17–18.
4. ApG 2:14, 22–23, 32.
5. L&P 1:4.
6. L&P 58:64.
7. Se L&P 1:5.
8. Se *Kirkens prææsidenters lærdomme: Wilford Woodruff*, 2004, s. 85–88.
9. Se 1 Ne 14:12.
10. Dan 2:34–35.
11. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, maj 2009, s. 5.
12. Præsident Thomas S. Monson, »Nu, hvor vi atter mødes«, *Liahona*, maj 2012, s. 4.
13. 2 Kor 3:3.
14. Se Clayton M. Christensen, *The Power of Everyday Missionaries: The What and How of Sharing the Gospel*, 2013.
15. Thomas S. Monson, »Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2009, s. 6.
16. 1 Pet 3:15.

17. De følger længe overholdte sandheder, der omdefineres eller ignoreres; se L&P 1:16; se også L&P 132:8.
18. Se L&P 45:26; 88:91.
19. Am 8:12.
20. Profeten Joseph Smith sagde: »Har presbyterianerne nogen sandhed? Ja. Har baptisterne, metodisterne osv. nogen sandhed? Ja ... Vi burde samle alle de gode principper i verden og bevare dem som en skat« (*Profeten Joseph Smiths lærdomme*, s. 381). »Vi beder ikke noget menneske om at kaste noget af det gode, de har, væk ... Vi beder dem kun om at komme og få mere. Hvad nu hvis hele verden antog dette evangelium? Så ville de se med egne øjne, at Guds velsignelser ville blive udøst over folket, hvad der er hele min sjæls ønske« (*Kirkens prææsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 154). Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Lad mig sige, at vi værdsætter sandheden i alle kirker og det gode, som de gør. Det, som vi siger til folk, er: Kom med alt det gode, som du har, og lad os se, om vi kan føje noget til. Det er i dette værks ånd. Det er kernen i vores missionering« (»Den levende profets ord«, *Liahona*, apr. 1999, s. 18). »Vi skal være et venligt folk. Vi må se det gode i alle mennesker. Vi går ikke omkring og nedbryder andre kirker. Vi forkynder og underviser på en positiv og bekræftende måde. Vi siger til dem, af en anden tro: »Kom med alt det gode, I har, og lad os se, om vi kan føje noget til det.« Det er i bund og grund kernen af vores store missionærprogram, og det giver resultater« (»Messages of Inspiration from President Hinckley«, *Church News*, 7. nov. 1998, s. 2; se ldschurchnews.com).
21. 3 Ne 18:24.
22. Se L&P 84:85; 100:6.
23. Joh 1:38.
24. Joh 1:39.
25. Joh 1:41.
26. L&P 37:4.
27. Se for eksempel youngandmormon.com.
28. Telefonsamtale med Jackson Haight den 22. mar. 2013.
29. Personlig e-mail fra præsident Paulo V. Kretly, 6. mar. 2013.
30. Foto stillet til rådighed af præsident Paulo V. Kretly. Den første gruppe er fra Maputo, de blev viet den 30. nov. 2012 og døbt 1. dec. 2012. Den anden gruppe er fra Beira, de blev viet den 1. mar. 2013 og døbt den 2. mar. 2013.
31. Personlig e-mail fra præsident Paulo V. Kretly, 6. mar. 2013.
32. L&P 1:4–5.
33. L&P 1:11.

Rosemary M. Wixom
Primarys hovedpræsident

De ord, vi taler

Den måde, hvorpå vi taler til vore børn, og de ord, vi bruger, kan opmuntre og opløfte dem og styrke deres tro.

En ung far hørte for nylig om bortgangen af sin helt specielle lærer i anden klasse. Som minde om hende skrev han: »Af alle følelser og oplevelser er den følelse, jeg husker bedst, »tryghed«. Hun har nok lært mig at stave, lært mig grammatik og matematik, men langt vigtigere lærte hun mig at elske at være barn. I hendes klasse var det i orden at stave et ord forkert hist og her. »Det vil vi arbejde på,« sagde hun. Det var i orden at spille eller splitte ad eller smudse til. »Vi ordner det, eller vi rydder op,« sagde hun. Det var i orden at prøve, i orden at anstrenge sig, i orden at drømme og i orden at have de glæder, der er ved de ubetydelige ting, som kun børn finder spændende.«

Noget af den vigtigste indflydelse, en person kan udøve i denne verden, er at påvirke et barn. Børns tro og selvværd formes tidligt i deres liv. Alle inden for min stemmes rækkevidde har magt til at øge et barns tro på sig selv og på vor himmelske Fader og Jesus Kristus gennem de ord, de taler.

I Helaman kapitel 5 står der: »Og se, mine sønner, husk, husk, at det er på klippen, vor forløser, som er Kristus, Guds Søn, at I skal bygge jeres grundvold.«¹

Det var de *ord*, Helaman lærte sine sønner. Og der står videre: »Og de

huskede hans *ord*, og ... de [gik] ud ... for at undervise i Guds ord blandt hele Nefis folk.«²

Selv om Helamans sønner blev forfulgt og sat i fængsel, svigtede de ord, de havde hørt, dem aldrig. De blev beskyttet og omringet af en ildsøjle. Så kom der en røst, der sagde til deres fangevogtere:

»Omvend jer, og forsøg ikke mere at slå mine tjenere ihjel ...

Det [var] ikke ... en tordenrøst ej heller var det en røst som en tumultagtig larm, men se, det var en stille røst af fuldkommen mildhed, som havde det været en hvisken, og den gennem-borede dem helt ind til selve sjælen.«³

Vi kan tage ved lære af den røst fra himlen. Den var ikke høj, skældende eller nedladende. Det var en stille røst af fuldkommen mildhed, der gav en sikker vejledning og samtidig indgød håb.

Den måde, hvorpå vi taler til vore børn, og de ord, vi bruger, kan opmuntre og opløfte dem og styrke deres tro til at blive på vejen tilbage til vor himmelske Fader. De kommer ned på denne jord, villige til at lytte.

Et eksempel på et barn, der lyttede, fandt sted i en stofforretning. Forretningen var fyldt med mennesker, da alle hørte en mor blive grebet af panik, fordi hun ikke kunne finde sin lille søn. Først kaldte hun på ham. »Connor,« sagde hun, mens hun gik energisk omkring i forretningen. Som minutterne gik, lød hendes stemme højere og mere panisk. Snart blev forretningens sikkerhedsvagter underrettede, og alle i forretningen blev inddraget i at lede efter barnet. Der gik adskillige minutter, uden at nogen kunne finde ham. Connors mor blev forståeligt nok mere og mere panisk for hvert minut og råbte hans navn hurtigt igen og igen.

En kunde fik efter at have bedt en stille bøn den tanke, at Connor sandsynligvis var skræmt, mens han lyttede til sin mor, der råbte hans navn. Hun fortalte en anden kvinde, der var med i eftersøgningen, om det, og de lagde hurtigt en plan. Sammen begyndte de at gå mellem bordene med stof og gentog stille ordene: »Connor, hvis du kan høre mig, så sig: Jeg er her.« Da de langsomt gik hen mod bagenden af forretningen og gentog sætningen, hørte de ganske rigtigt en skræmt, dæmpet stemme sige: »Jeg er her.« Connor gemte sig mellem nogle stofruller under et bord. Det var en stemme af fuldkommen mildhed, der opmuntrede Connor til at svare.

Bed for at kende et barns behov

For at tale til et barns hjerte må vi kende barnets behov. Hvis vi beder om at kende disse behov, kan de ord, vi siger, have kraft til at nå ind til deres hjerte. Vores indsats højnes, når vi søger Helligåndens vejledning. Herren har sagt:

»Udtal de tanker, som jeg vil indgive jer i hjertet ...

For det skal blive givet jer i samme stund, ja, i samme øjeblik, hvad I skal sige.«⁴

Afbryd og lyt med kærlighed

Uheldigvis forhindrer denne verdens forstyrrelser mange børn i at høre opmuntrende ord, der kunne forme deres syn på sig selv.

Dr. Neal Halfon, en læge, der leder UCLA's Center for sundere børn, familier og samfund, omtaler »forældres milde forsømmelse«. Et eksempel var et 1½ år gammelt barn og dets forældre:

»Deres søn lod til at være glad, aktiv og engageret og nød tydeligvis tiden sammen med sine forældre og at spise pizza med dem ... Ved slutningen af måltidet rejste moderen sig for at gå et ærinde og overlod ham i faderens varetægt.«

Faderen ... begyndte at læse telefonbeskeder, mens det lille barn kæmpede for at få opmærksomhed ved at kaste med stykker af pizzaskorper. Så engagerede faderen sig igen, så på sit

barn og legede med ham. Snart efter erstattede han det dog med at se en video på sin telefon sammen med drengen, indtil hustruen vendte tilbage.

... Dr. Halfon observerede, at barnets indre lys svækkedes, en forringelse af forbindelsen mellem forælder og barn.«⁵

Svaret på vore bønner om, hvordan vi imødekommer børns behov, kan være, at vi oftere afbryder for teknologien. Dyrebare øjeblikke med muligheder for at agere og samtale med vore børn forsvinder, når vi bliver optaget af forstyrrelser. Hvorfor ikke vælge en tid hver dag, hvor vi afbryder teknologien og tager forbindelse til hinanden? Sluk ganske enkelt for alt. Når I gør det, vil der sikkert til at begynde med være stille i hjemmet. I kan måske endda føle jer fortabte med hensyn til, hvad I skal gøre eller sige. Når I så viser jeres børn fuld opmærksomhed, opstår der en samtale, og I kan nyde at lytte til hinanden.

Skriv for at overtale vore børn

Vi kan også påvirke vore børn med de ord, vi skriver til dem. Nefi skriver: »Vi arbejder flittigt med at skrive for at formå vore børn ... til at tro på Kristus og til at blive forligt med Gud.«⁶

Præsident Thomas S. Monson fortalte om en oplevelse med Jay Hess, en pilot der blev skudt ned over Nordvietnam i 1960'erne: »I to år anede hans familie ikke, om han var død eller levende. Hans fangevogtere i Hanoi lod ham endelig skrive hjem, men begrænsede hans brev til mindre end 25 ord.« Præsident Monson spørger så: »Hvad ville I og jeg sige til vores familie, hvis vi var i samme situation – vi har ikke set dem i over to år og ved ikke, om vi nogensinde ser dem igen? Bror Hess ønskede at give sin familie noget, som de vidste, kom fra ham, og han ønskede også at

give dem værdifulde råd. Han skrev følgende ord: »Dette er vigtigt: Tempelægteskab, mission, college. Kæmp, sæt mål, skriv historie, tag billeder to gange om året.«⁷

Hvilke ord ville I skrive til jeres børn, hvis I havde 25 ord eller mindre at gøre godt med?

Den unge far, jeg omtalte tidligere, som skrev om sine minder om sin lærer i anden klasse, opdrager nu en yndig lille pige. Han mærker den himmelske tillid, der er blevet lagt i ham. Hvad vil fremtiden bringe hende, når hun vokser op? Hvad skal han sige, der kan synke dybt ned i hendes hjerte? Hvilke ord vil opmuntre hende, opløfte hende og hjælpe hende til at blive på vejen? Vil det gøre en forskel, om han tager sig tid til at hviske: »Du er Guds kære barn? Vil hun en dag huske, at hendes far ofte sagde: »Jeg elsker alt ved dig?«

Er det ikke det, vor himmelske Fader sagde til sin Søn og til alle os, da han sagde: »Det er min elskede søn,« og derpå tilføjede: »I ham har jeg fundet velbehag!«⁸

Må de ord, vi taler og skriver til vore børn afspejle den kærlighed, som vor himmelske Fader har til sin Søn, Jesus Kristus, og til os. Og må vi derpå stoppe op for at lytte, for et barn evner i høj grad at gengælde med stor og storslået tale. Det siger jeg i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Hel 5:12.

2. Hel 5:14; fremhævelse tilføjet.

3. Hel 5:29–30.

4. L&P 100:5–6.

5. Lois M. Collins, »Baby's Development Potentially Harmed by Parents Texting«, *Deseret News*, 4. juni 2012, deseretnews.com/article/print/865556895/Babys-development-potentially-harmed-by-parents-texting.html.

6. 2 Ne 25:23.

7. Thomas S. Monson, »Find glæden på rejsen«, *Liahona*, nov. 2008, s. 86.

8. Matt 3:17.

Ældste L. Whitney Clayton
De Halvfjerds' Præsidium

Ægteskab: Se og lær

Herrens løfter gives til alle dem, der følger det livsmønster, der opbygger et lykkeligt, helligt ægteskab.

En aften for flere år siden var min hustru og jeg inviteret til middag hos en af vore sønner og hans hustru og børn. Det var en typisk begivenhed for en familie med små børn: Der var meget larm og endnu mere sjov. Kort tid efter middagen sad vores 4-årige barnebarn, Anna, og jeg stadig ved bordet. Da det gik op for hende, at hun havde min fulde opmærksomhed, stillede hun sig op på en bænk og så fast på mig. Da hun var sikker på, at jeg så på hende, beordrede hun mig højtideligt: »Se og lær.« Så dansede hun og sang for mig.

Annas besked, »se og lær«, var visdom fra barnets mund. Vi *kan* lære så meget ved at se og dernæst overveje, hvad vi har set og følt. Lad mig i den ånd fortælle jer nogle enkelte principper, som jeg har bemærket ved at se og lære af vidunderlige, trofaste ægteskaber. Disse principper opbygger et stærkt og godt ægteskab, der er foreneligt med himmelske principper. Jeg opfordrer jer til at se og lære med mig.

For det første har jeg bemærket, at både manden og hustruen i de lykkeligste ægteskaber anser deres forhold for at være en uvurderlig perle, en skat af uendeligt værdi. De forlader begge deres far og mor og begynder

sammen at opbygge et ægteskab, der for evigt vil have fremgang. De forstår, at de følger en guddommeligt fastlagt sti. De ved, at intet andet forhold kan bringe så megen glæde, frembringe så meget godt eller tilvejebringe så meget personlig forædling. Se og lær: De bedste ægtefæller betragter deres ægteskab som uvurderligt.

For det andet: Tro. Succesfulde evige ægteskaber bygger på en grundvold af tro på Herren Jesus Kristus og holder sig til hans lærdomme.¹ Jeg har bemærket, at par, der har gjort deres ægteskab dyrebart, praktiserer troens mønstre: De deltager i nadvermøder og andre møder i ugens løb, holder familieaften, beder og studerer skrifterne sammen og hver for sig, og betaler en ærlig tiende. Deres gensidige mål er at være lydige og gode. De anser ikke budene for at være en buffet, hvorfra de kan vælge og vrage og nøjes med de mest indbydende tilbud.

Tro er grundvolden for enhver dyd, der styrker ægteskabet. Ved at styrke troen styrkes ægteskabet. Troen vokser, når vi holder befalingerne, og det gør harmonien og glæden i ægteskabet også. For at grundlægge et stærkt evigt ægteskab er det derfor vigtigt at holde befalingerne. Se og lær: Tro på

enstemmigt, hvor hver af dem indgår som deltager, fuldt berettiget til at blive hørt og stemme.⁵ De fokuserer først på hjemmet og på at hjælpe hinanden med deres fælles ansvar.⁶ Deres ægteskab bygger på samarbejde, ikke forhandling. Den stund med aftensmad og familietid, der følger, bliver midtpunktet for deres dag og genstand for deres ypperste anstrengelser. De slukker for elektronikken og forsøger personlig underholdning for at hjælpe til med huslige pligter. Hvor det er muligt, læser de med deres børn hver aften, og begge deltager i at lægge de små i seng. De går sammen til ro. Som deres pligter og omstændigheder tillader det, arbejder mænd og kvinder side om side, når det gælder det vigtigste arbejde, der findes – det arbejde vi udfører i vores eget hjem.

Hvor der er respekt, er der også åbenhed, hvilket er et nøgleelement i lykkelige ægteskaber. Der er ingen hemmeligheder angående relevante sager i ægteskaber baseret på gensidig respekt og åbenhed. Mænd og kvinder træffer alle økonomiske beslutninger sammen, og begge har adgang til al information.

Trofasthed er en form for respekt. Profeterne fortæller os, at succesfulde ægtefæller er »ekstremt trofaste« over for hinanden.⁷ De gør intet uværdigt, når de bruger sociale medier. De tillader ikke sig selv hemmelige internetoplevelser. De deler frit adgangskoderne til deres sociale netværk med hinanden. De ser ikke på virtuelle profiler af andre på nogen måde, der kunne svigte deres ægtefælles hellige tillid. De gør eller siger aldrig noget, der tilnærmelsesvist kan forekomme usømmeligt, hverken virtuelt eller fysisk. Se og lær: Fantastiske ægteskaber er fuldstændigt respekifulde, åbne og trofaste.

Herren Jesus Kristus er grundvolden til et lykkeligt, evigt ægteskab.

For det tredje: Omvendelse. Jeg har lært, at lykkelige ægteskaber er afhængige af omvendelsens gave. Det er et afgørende element i ethvert godt, ægteskabeligt forhold. Ægtefæller, der regelmæssigt foretager en ærlig selvransagelse og beredvilligt tager de skridt, der er nødvendige for at omvende og forbedre sig, vil føle en helende lindring i deres ægteskab. Omvendelse hjælper til at genoprette og bibeholde harmoni og fred.

Ydmyghed er kernen i omvendelse. Ydmyghed er uselvsk, ikke selvsk. Den kræver ikke sit eget eller taler med moralsk overlegenhed. I stedet svarer ydmyghed mildt² og lytter venligt efter forståelse, ikke gengældelse. Ydmyghed får en til at erkende, at man ikke kan ændre andre, men at *vi* med tro, indsats og Guds hjælp *selv* kan gennemgå en mægtig forandring

i hjertet.³ Når vi oplever en mægtig forandring i hjertet, får det os til at behandle andre, specielt vores ægtefælle, med mildhed.⁴ Ydmyghed betyder, at både mand og kvinde søger at velsigne, hjælpe og løfte hinanden, idet de sætter den anden først i alle beslutninger. Se og lær: Lykkelige ægteskaber opbygges af omvendelse og ydmyghed.

For det fjerde: Respekt. Jeg har bemærket, at mænd og kvinder i vidunderlige, lykkelige ægteskaber behandler hinanden som ligeværdige partnere. Traditioner fra ethvert sted eller enhver tid, hvor mænd hersker over deres kvinder eller behandler dem som andenrangspartnere på nogen som helst måde, stemmer ikke overens med guddommelig lov og bør erstattes af korrekte principper og vaner for adfærd.

Mænd og kvinder i gode ægteskaber træffer beslutninger

For det femte: Kærlighed. De lykkeligste ægteskaber, jeg har set, udstråler lydighed mod et af de lykkeligste bud – at vi »skal leve sammen ... i kærlighed.«⁸ Idet Herren talte til ægtemænd, befalede han: »Du skal elske din hustru af hele dit hjerte og skal holde dig til hende og ingen anden.«⁹ I en af Kirkens håndbøger står der: »Ordene *holde sig til* betyder at være fuldstændig hengiven og trofast mod en anden person. Ægtepar holder sig til Gud og hinanden ved at tjene og elske hinanden samt ved at holde pagterne i fuldstændig troskab mod hinanden og Gud.« Både ægtemænd og hustruer »lægger deres liv som enlige bag sig og gør deres ægteskab til førsteprioritet ... De tillader ikke en anden person eller interesse at få større prioritet ... end det at holde befalingerne, som de har indgået med Gud og hinanden.«¹⁰ Se og lær: Succesfulde ægtepar elsker hinanden i fuldstændig hengivenhed.

Der er dem, hvis ægteskab ikke er så lykkeligt, som de kunne ønske sig, såvel som dem, der aldrig er blevet gift, er skilt, er enlige forældre eller af forskellige andre årsager ikke har mulighed for at gifte sig. Disse forhold kan indeholde mange udfordringer og hjertesorg, men de behøver ikke være evige. Til de af jer i sådanne situationer, som alligevel »med glæde [gør] alt, hvad der står i [jeres] magt«¹¹ for at holde ud: Må himlen velsigne jer rigt. Søg efter idealet med at skabe et evigt ægteskab ved at stræbe efter eller forberede jer på at være en værdig ægtefælle. Hold befalingerne og stol på Herren og hans fuldkomne kærlighed til jer. En dag vil alle lovede velsignelser vedrørende ægteskab være jeres.¹²

Et af de dejligste vers i Mormons bog lyder helt enkelt: »Og de blev gift og blev bortgiftet og blev velsignet i overensstemmelse med den mængde af løfter, som Herren havde givet

dem.«¹³ Herrens løfter gives til alle dem, der følger det livsmønster, der opbygger et lykkeligt, helligt ægteskab. Sådanne velsignelser kommer som de glædelige, forudsigelige konsekvenser af trofast at efterleve Jesu Kristi evangelium.

Jeg er taknemlig for min vidunderlige hustru, Kathy, som er mit livs kærlighed.

Ægteskab er en gave fra Gud til os, kvaliteten af vores ægteskab er en gave fra os til ham. Jeg bærer vidnesbyrd om vor kærlige, himmelske Faders storslåede plan, der giver mulighed for et evigt, vidunderligt ægteskab. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
2. Se Ordsp 15:1.
3. Se Alma 5:11–12; 26–31.
4. Se Moro 7:43–48; 8:25–26.
5. Se L&P 107:27–31.
6. Se »Familien: En proklamation til verden«, s. 129.
7. Se Thomas S. Monson: »Præstedømmets kraft«, *Liahona*, maj 2011, s. 68; Gordon B. Hinckley, »Livets forpligtelser«, *Liahona*, maj 1999, s. 4.
8. L&P 42:45.
9. L&P 42:22.
10. *Håndbog 2: Forvaltning af Kirken*, 2010, 1.3.1.
11. L&P 123:17.
12. Se *Håndbog 2*, 1.3.3.
13. 4 Ne 1:11.

Ældste L. Tom Perry
De Tolv Apostles Kvorum

Lydighed mod loven er frihed

Mænd og kvinder får deres handlefrihed som en gave fra Gud, men deres frihed og deres evige lykke kommer til gengæld gennem lydighed mod hans love.

Sidste jul fik jeg en særlig gave, der bragte mange minder med sig. Jeg fik den af min niece. Den havde været blandt de ting, jeg havde efterladt i familiens hjem, da jeg flyttede hjemmefra, efter jeg var blevet gift. Gaven var denne lille brune bog, som jeg holder i min hånd. Det er en bog, som blev givet til SDH-soldater, når de indtrådte i hæren under anden verdenskrig. Jeg så personligt bogen som en gave fra præsident Heber J. Grant og hans rådgivere J. Reuben Clark jun. og David O. McKay.

Forrest i bogen skrev Guds tre profeter: »Forholdene i de væbnede styrker tillader ikke, at vi kan være i konstant personlig kontakt med jer, hverken direkte eller gennem en anden person. Vores næstbedste måde er at anbringe i jeres hænder sådanne afsnit af nutidig åbenbaring og forklaringer af evangeliets principper, som skal give jer, hvor end I befinder jer, fornyet håb og tro, og også trøst og fred i sjælen.«¹

I dag befinder vi os i en anden krig. Det er ikke en krig med våben. Det er en krig, der udkæmpes med tanker, ord og handlinger. Det er en krig med

synd, og endnu mere end før har vi brug at blive påmindet om befalingerne. Det verdslige bliver normen, og mange af verdens overbevisninger og fremgangsmåder er i direkte modstrid med dem, som Herren selv stiftede til gavn for sine børn.

I den lille brune bog umiddelbart efter Det Første Præsidentskabs brev er der en »Forberedelsesnote til soldater« med titlen: »Lydighed mod loven er frihed.« Notens drager en parallel mellem militærlov, der »er til alles bedste, der er i tjeneste,« og guddommelig lov.

Der står: »I universet, hvor Gud har magten, er der også en lov – en universel, evig ... lov – med bestemte velsignelser og uforanderlige straffe.«

De sidste ord i noten fokuserer på lydighed mod Guds lov: »Hvis du ønsker at vende tilbage til din familie med oprejst pande ... hvis du vil være en mand og leve lykkeligt – så overhold Guds lov. Når du gør det, kan du til disse uvurderlige friheder, som du kæmper for at bevare, føje en anden, som de andre måske afhænger af, frihed fra synd, for det er virkelig sandt, at »lydighed mod loven er frihed.«²

Hvorfor virkede sætningen »lydighed mod loven er frihed« så sand for mig på det tidspunkt? Hvorfor virker den sand for os alle nu?

Måske fordi vi har en åbenbart kundskab om vores førjordiske liv. Vi erkender, at da Gud den evige Fader præsenterede sin plan for os ved tidernes begyndelse, ønskede Satan at ændre planen. Han sagde, at han ville forløse alle mennesker. Ikke en sjæl skulle gå tabt, og Satan var overbevist om, at han kunne udføre sit forslag. Men der var en uacceptabel omkostning – tilintetgørelsen af menneskets handlefrihed, som var og er en gave fra Gud (se Moses 4:1–3). Om denne gave har præsident Harold B. Lee sagt: »Næst efter livet er handlefriheden Guds største gave til menneskeheden.«³ Derfor var det ikke en ubetydelig ting for Satan at ignorere menneskets handlefrihed. Det blev faktisk det vigtigste stridspunkt, som krigen i himlen kom til at handle om. Sejren i himlen var en sejr for menneskets handlefrihed.

Satan var dog ikke færdig. Hans reserveplan – planen han har arbejdet ud fra lige siden Adams og Evas tid – var at friste mænd og kvinder i bund og grund for at bevise, at vi ikke fortjener handlefrihedens gave, som vi har fået fra Gud. Satan har mange grunde til at gøre det, han gør. Måske er den største årsag, hævn, men han ønsker også at gøre mænd og kvinder ulykkelige, som han er ulykkelig. Ingen af os bør nogensinde undervurdere, hvor motiveret Satan er for at få succes. Hans rolle i Guds evige plan skaber »mod-sætning i alt« (2 Ne 2:11) og tester vores handlefrihed. Hvert eneste valg, som I og jeg træffer, er en prøve på vores handlefrihed – om vi vælger at være lydige eller ulydige mod Guds befalinger er faktisk et valg mellem »frihed og evigt liv« og »fangenskab og død.«

Vi bliver meget tydeligt undervist i denne grundlæggende læresætning i 2 Nefi i det andet kapitel: »Derfor er menneskene frie, hvad angår kødet; og alt, der er tjenligt for mennesket, er givet dem. Og de er frie til at vælge frihed og evigt liv ved alle menneskers store formidler, eller til at vælge fangenskab og død i overensstemmelse med Djævelens fangenskab og magt; for han stræber efter at gøre alle mennesker elendige, ligesom han selv er« (2 Ne 2:27).

På mange måder har denne verden altid været i krig. Jeg tror, at da Det Første Præsidentskab sendte mig min lille brune bog, var de mere bekymrede for en større krig end for anden verdenskrig. Jeg tror også, at de håbede, at bogen ville være et skjold af tro mod Satan og hans hær i denne store krig – krigen mod synd – og tjene som påmindelse for mig om at efterleve Guds befalinger.

En måde at måle os selv og sammenligne os med tidligere generationer på er ved en af de ældste standarder, som mennesket kender – de ti bud. For en stor del af den civiliserede verden,

især den jødiske-kristne verden, har de ti bud været den mest accepterede og varige afgrænsning mellem godt og ondt.

Efter min mening bliver fire af de ti bud taget lige så alvorligt i dag som nogensinde før. Som en kultur foragter og fordømmer vi mord, tyveri og løgn, og vi tror stadig på, at børn har et ansvar over for deres forældre.

Men i en større samfundsmæssig sammenhæng afviser vi normalt de andre seks bud:

- Hvis verdslige prioriteter er nogen som helst indikation, har vi helt bestemt »andre guder«, som vi sætter før den sande Gud.
- Vi gør berømmheder, livsstil, rigdom og ja, somme tider udskårne billeder eller genstande til afguder.
- Vi bruger Guds navn på alle mulige blasfemiske måder, også i vores udbrud og banden.
- Vi bruger sabbatsdagen til vore største sportsgrene, vores mest seriøse fritidsbeskæftigelse, vores største indkøb og alt muligt andet end tilbedelse.

- Vi behandler seksuelle forhold uden for ægteskabet som fornøjelse og underholdning.
- Og begær er blevet alt for almindeligt (se 2 Mos 20:3–17).

Profeter i alle uddelinger har uophørligt advaret os mod overtrædelse af to af de mere alvorlige befalinger – dem angående mord og utroskab. Jeg ser et fælles grundlag for disse to afgørende befalinger – troen på, at selve livet er Guds eneret, og at vores fysiske legeme, det jordiske livs tempel, bør skabes inden for de grænser, som Gud har sat. Hvis et menneske sætter sine egne regler i stedet for Guds love i forbindelse med livets begyndelse eller afslutning er det højdepunktet af indbildskhed og den allerstørste synd.

Det største resultat af disse nedsettende holdninger om ægteskabets hellighed er konsekvenserne for familien – familiens styrke forringes med alarmerende fart. Denne forringelse forårsager udbredt skade i samfundet. Jeg ser direkte årsag og virkning. Når vi ignorerer vores forpligtelse og troskab mod vores ægtefælle, fjerner

vi limen, som holder vores samfund sammen.

En nyttig måde at tænke på befalingerne på er, at de er kærlige råd fra en vis, alvidende Fader i himlen. Hans mål er vores evige lykke, og hans befalinger er den vejviser, som han har givet os til at vende tilbage til ham, og den eneste måde, hvorpå vi kan opnå evig lykke. Hvor vigtig er vores hjem og familien for vores evige lykke? På side 141 i min lille brune bog står der: »Vores himmel er stort set ikke andet end en projicering af vores hjem ind i evigheden.«⁴

Læren om familien og hjemmet blev for nylig understreget med stor tydelighed og styrke i »Familien: En proklamation til verden«. Den erklærer familiens evige natur og forklarer derefter forbindelsen til tempeltjeneste. Proklamationen erklærer også, hvilken lov som familiens evige lykke er bygget på, nemlig at »formeringens hellige kraft kun skal anvendes mellem en

mand og en kvinde, der er lovformeligt viet som ægtemand og hustru.«⁵

Gud åbenbarer for sine profeter, at der er moralske sandheder. Synd vil altid være synd. Ulydighed mod Herrens befalinger vil altid frarøve os hans velsignelser. Verden ændrer sig konstant og dramatisk, men Gud, hans befalinger og de lovede velsignelser ændrer sig ikke. De er uforanderlige og uomskiftelige. Mænd og kvinder får deres handlefrihed som en gave fra Gud, men deres frihed og deres evige lykke kommer til gengæld gennem lydighed mod hans love. Som Alma rådgav sin omflakkende søn Corianton: »Ugudelighed har aldrig været lykke« (Alma 41:10).

I denne tid, hvor evangeliets fylde er gengivet, har Herren igen åbenbaret os de velsignelser, som vi er blevet lovet for lydighed mod hans befalinger:

I Lære og Pagter 130 læser vi:
»Der er en lov, uigenkaldeligt fastsat

i himlen før denne verdens grundlæggelse, på hvilken alle velsignelser er baseret –

og når vi opnår en hvilken som helst velsignelse fra Gud, er det ved lydighed mod den lov, på hvilken den er baseret« (L&P 130:20–21).

Ingen anden læresætning kunne udtrykkes stærkere i skrifterne end Herrens uforanderlige befalinger og deres forbindelse til vores lykke og velvære som enkeltpersoner, som familie og som samfund. Det er moralske sandheder, som er ufravigelige. Ulydighed mod Herrens befalinger vil altid frarøve os hans velsignelser. Dette ændrer sig ikke.

I en verden, hvor samfundets moralske kompas vakler, vakler Jesu Kristi gengivne evangelium aldrig, ej heller bør dets stave og menigheder, dets familier eller dets enkelte medlemmer. Vi skal ikke vælge og vrage mellem de befalinger, vi tror, der er vigtige at holde, men anerkende alle Guds befalinger. Vi skal stå fast og urokkeligt med fuldstændig tillid til Herrens troværdighed og fuldstændig tillid til hans løfter.

Må vi altid være et lys på bjerget, et eksempel på at holde befalingerne, som aldrig har ændret sig og aldrig vil ændre sig. Akkurat som denne lille bog, der opfordrede SDH-soldater til at stå fast i krigstider, må vi så i disse sidste dages krig være et fyrtårn for alle på jorden og især for Guds børn, der søger Herrens velsignelser. Jeg vidner om dette i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Det Første Præsidentskab, i *Principles of the Gospel*, 1943, s. i.
2. *Principles of the Gospel*, s. v, vii, viii.
3. *Kirkens præsidenters lærdomme: Harold B. Lee*, 2000, s. 4.
4. Stephen L Richards, i *Principles of the Gospel*, s. 141.
5. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.

Præsident Thomas S. Monson

Lydighed medfører velsignelser

Kendskab til sandheden og svar på vore største spørgsmål kommer til os, når vi er lydige mod Guds befalinger.

Mine elskede brødre og søstre. Hvor er jeg taknemlig for at være sammen med jer her i formiddag. Jeg beder om jeres tro og bønner, nu hvor jeg har privilegiet at tale til jer.

Mænd og kvinder har gennem tiderne søgt efter viden og forståelse omkring deres liv på jorden, deres plads og formål samt vejen til fred og lykke. Det søger vi alle efter.

Denne viden og forståelse er tilgængelig for hele menneskeheden. Den findes i sandheder, som er evige. I Lære og Pagter afsnit 1, vers 39, læser vi: »For se, Herren er Gud, og Ånden aflægger vidnesbyrd, og vidnesbyrdet er sandt, og sandheden består for evigt og altid.«

En digter har skrevet:

*Skønt himlen og jorden omdannes
for vist,
skal sandheden stande og ej lide brist,
den sejrer og aldrig forgår.¹*

Nogle spørger måske: »Hvor findes sådan sandhed, og hvordan skal vi genkende den?« I en åbenbaring givet gennem profeten Joseph Smith i Kirtland i Ohio i maj 1833 sagde Herren:

»Sandhed er kundskab om alt, som det er, og som det var, og som det skal blive ...

Sandhedens Ånd er af Gud ...
og ingen modtager en fylde, medmindre han holder hans befalinger.

Den, som holder [Guds] befalinger, modtager sandhed og lys, indtil han bliver herliggjort ved sandheden og ved alt.«²

Sikke et storslået løfte! »Den, som holder [Guds] befalinger, modtager sandhed og lys, indtil han bliver herliggjort ved sandheden og ved alt.«

Der er ingen grund for jer eller mig til, at vi i denne oplyste tid, hvor evangeliets fylde er blevet gengivet, skal sejle rundt på ukendte have eller vandre ad ukendte stier for at søge efter sandheden. For en kærlig himmelsk Fader har udstukket vores kurs og givet os et ufejlbarligt kort – *lydighed*. Kendskab til sandheden og svar på vore største spørgsmål kommer til os, når vi er lydige mod Guds befalinger.

Vi lærer lydighed hele livet. Det begynder, når vi er meget små, hvor de, der er ansvarlige for os, fastsætter retningslinjer og regler for at sikre vores sikkerhed. Livet ville være langt enklere for os alle, hvis vi fuldt ud

adlød sådanne regler. Mange af os lærer imidlertid gennem erfaring visdommen i at være lydige.

Da jeg voksede op tilbragte min familie hver sommer fra begyndelsen af juli til begyndelsen af september i vores hytte ved Vivian Park i Provo Canyon i Utah.

En af mine bedste venner i de sorgløse dage i dalen var Danny Larsen, hvis familie også ejede en hytte ved Vivian Park. Hver dag strejfede vi om i dette paradys for drenge, fiskede i bækken og i floden, samlede sten og andre skatte, vandrede, klatrede og nød ganske enkelt hvert eneste minut i hver eneste time hver eneste dag.

En morgen besluttede Danny og jeg, at vi den aften ville sidde ved et lejrball sammen med alle vore venner i dalen. Vi skulle kun rydde et lille område på en nærliggende mark, hvor vi alle kunne samles. Græsset fra juni, der dækkede marken, var blevet tørt og stikkende, hvilket gjorde marken uegnet til vores formål. Vi begyndte at trække det høje græs op, idet vi planlagde at rydde et stort, rundt område. Vi trak og vi hev af alle kræfter, men vi kunne kun rive små håndfulde af det irriterende græs op. Vi erkendte, at opgaven ville tage hele dagen, og vores energi og begejstring aftog hurtigt.

Op så dukkede en efter min mening fuldkommen løsning op i mit 8-årige hoved. Jeg sagde til Danny: »Vi kan bare sætte ild til græsset. Vi brænder kun en rundkreds i græsset!« Han var helt med på ideen, og jeg løb hen til vores hytte for at hente nogle tændstikker.

Hvis nogen af jer tror, at vi som 8-årige havde lov til at bruge tændstikker, så lad mig sige helt klart, at både Danny og jeg havde forbud mod at bruge dem uden voksentsyn. Vi var begge gentagne gange blevet advaret

om farerne ved ild. Men jeg vidste, hvor min familie opbevarede tændstikkerne, og vi skulle bare rydde den mark. Uden nogen forbehold løb jeg til vores hytte og snuppede et par tændstikker og sikrede mig, at ingen så mig. Jeg gemte dem hurtigt i en af mine lommer.

Jeg løb tilbage til Danny begejstret over, at jeg i min lomme havde løsningen på vores problem. Jeg kan huske, at jeg tænkte, at ilden kun brændte dertil, hvor vi ønskede det, og så ville den på en eller anden magisk måde gå ud af sig selv.

Jeg strøg en tændstik på en klippe og satte ild til det knastørre græs fra juni. Det fængede, som var det overøst med benzin. I begyndelsen var Danny og jeg begejstrede, da vi så græsset forsvinde, men hurtigt blev det klart, at ilden ikke ville gå ud af sig selv. Vi blev panikslagne, da vi forstod, at vi intet kunne gøre for at slukke den. De farlige flammer begyndte at fortære det vilde græs op langs bjergsiden, hvor de truede fyrretræerne og alt andet på deres vej.

Endelig indså vi, at vores eneste mulighed var at løbe efter hjælp. Snart løb alle tilstedeværende mænd og kvinder i Vivian Park frem og tilbage med våde lærredssække og slog på flammerne i et forsøg på at slukke dem. Efter flere timer blev de sidste gløder slukket. De gamle fyrretræer var blevet reddet og ligeså de huse, som flammerne i sidste ende ville være nået frem til.

Danny og jeg lærte flere vanskelige, men vigtige lektier den dag – ikke mindst vigtigheden af lydighed.

Der findes regler og love for at sikre vores fysiske sikkerhed. På samme måde har Herren givet os retningslinjer og befalinger til at sikre vores åndelige sikkerhed, så vi kan komme sikkert gennem dette ofte

farefulde liv på jorden og i sidste ende vende tilbage til vor himmelske Fader.

For århundreder siden erklærede Samuel frimodigt til en generation, der var dybt forankret i traditionen med slagtofre: »At adlyde er bedre end offer, at lytte er bedre end væd- deres fedt.«³

I denne uddeling har Herren åbenbaret til profeten Joseph Smith, at han »kræver hjertet og et villigt sind; og de villige og lydige skal i disse sidste dage spise Zions lands goder.«⁴

Alle profeter, både de fortidige og de nutidige, har vidst, at lydighed er afgørende for vores frelse. Nefi erklærede: »Jeg vil tage af sted og gøre det, som Herren har befaleet.«⁵ Selv om andre vaklede i deres tro og lydighed, svigtede Nefi aldrig en eneste gang i at gøre det, som Herren bad ham om. Utallige generationer er blevet velsignet derved.

En bevægende beretning om lydighed er historien om Abraham og Isak. Hvor må det have været smertefuldt og vanskeligt for Abraham i lydighed mod Guds befaling at tage sin elskede Isak med til Moria for at bringe ham som offer. Kan vi forestille os, hvor tungt Abrahams hjerte må have været, da han rejste til det udpegede sted? Smerten må utvivlsomt have hærget hans krop og plaget hans sind, da han bandt Isak og lagde ham på alteret og tog kniven frem for at slå ham ihjel. Med urokkelig tro og fuldstændig tillid til Herren fulgte han Herrens befaling. Hvor herligt og velkomment var ikke følgende ord: »Læg ikke hånd på drengen, og gør ham ikke noget! Nu ved jeg, at du frygter Gud og end ikke vil nægte mig din eneste søn.«⁶

Abraham var blevet prøvet, og for hans trofasthed og lydighed gav Herren ham dette storslåede løfte:

»Alle jordens folk skal velsigne sig i dit afkom, fordi du adlød mig.«⁷

Selv om vi ikke bliver bedt om at vise vores lydighed på en så dramatisk og hjerteskrærende måde, så kræves der også lydighed af os.

Præsident Joseph F. Smith erklærede i oktober 1873: »Lydighed er himlens første lov.«⁸

Præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »De sidste dages helliges lykke, de sidste dages helliges fred, de sidste dages helliges fremgang, de sidste dages helliges velstand og dette folks evige frelse og ophøjelse afhænger af at vandre i lydighed mod Guds ... råd.«⁹

Lydighed er kendetegnet på profeter; det har givet dem styrke og kundskab i alle tidsaldre. Det er afgørende for os at forstå, at vi også er berettiget til denne kilde til styrke og kundskab. Den er let tilgængelig for os alle i dag, når vi adlyder Guds befalinger.

I årenes løb har jeg kendt utallige personer, der har været særlig trofaste og lydige. Jeg er blevet velsignet og inspireret af dem. Tillad mig at fortælle jer om to sådanne personer.

Walter Krause var et urokkelig medlem af Kirken, der med sin familie boede i det, der efter anden verdenskrig blev kendt som Østtyskland. Bror Krause var en mand, som elskede og tjente Herren trods de vanskeligheder, han mødte på grund af den manglende frihed i den del af verden på det tidspunkt. Han udførte trofast og omhyggeligt hver eneste opgave, han fik.

Den anden mand var Johann Denndorfer, der boede i Ungarn, blev omvendt til Kirken i Tyskland og døbt der i 1911 som 17-årig. Kort tid efter vendte han hjem til Ungarn. Efter anden verdenskrig var han nærmest fange i sit eget fædreland i byen Debrecen. Det ungarske folk var også blevet berøvet deres frihed.

Bror Walter Krause, som ikke kendte bror Denndorfer, fik til opgave at være hans hjemmelærer og besøge ham regelmæssigt. Bror Krause kontaktede sin hjemmelærerkammerat og sagde til ham: »Vi har fået til opgave at besøge bror Johann Denndorfer. Kan du tage med i denne uge for at besøge ham og give ham et evangelisk budskab?« Og så tilføjede han: »Bror Denndorfer bor i Ungarn.«

Hans overraskede kammerat spurgte: »Hvornår tager vi af sted?«

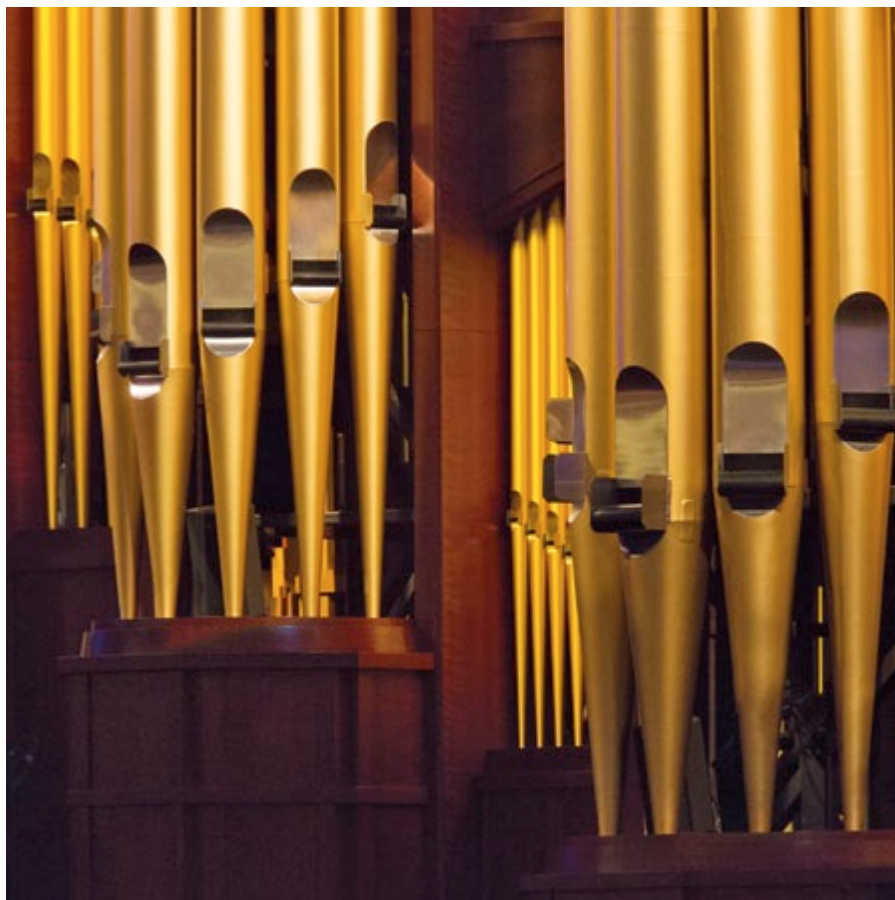
»I morgen,« lød svaret fra bror Krause.

»Hvornår kommer vi hjem?« spurgte hans kammerat.

Bror Krause svarede: »Tja, om en uge – hvis vi *kommer* tilbage.«

Så de to hjemmelærerkammerater tog af sted for at besøge bror Denndorfer. De rejste med tog og

bus fra det nordøstlige Tyskland til Debrecen i Ungarn – en større rejse. Bror Denndorfer havde ikke haft besøg af hjemmelærere siden før krigen. Da han nu så disse Herrens tjenere, blev han overvældet af taknemlighed over, at de var kommet. Først ville han ikke give dem hånden. I stedet gik han ind i sit soveværelse og tog en æske frem fra et lille skab, som indeholdt hans tiende, som han

havde gemt i årevis. Han overrakte denne tiende til sine hjemmelærere og sagde: »Nu er jeg ajour med Herren. *Nu* føler jeg mig værdig til at give Herrens tjenere hånden!» Bror Krause fortalte mig senere, at han var blevet dybt rørt over, at denne trofaste bror, som i mange år ingen kontakt havde med Kirken, lydigt og trofast fra sin beskedne indtægt havde taget 10 procent til at betale sin tiende. Han havde lagt det til side uden at vide, hvornår eller om overhovedet han fik privilegiet at betale den.

Bror Walter Krause gik bort for ni år siden som 94-årig. Han tjente trofast og lydigt hele sit liv og var en inspiration for mig og for alle, som kendte ham. Når han blev bedt om at udføre en opgave, stillede han aldrig spørgsmål, han murrede aldrig, og han kom aldrig med undskyldninger.

Mine brødre og søstre, den store prøve i dette liv er lydighed. »Og vi vil prøve dem hermed for at se, om de vil gøre alt, hvad Herren deres Gud vil befale dem.«¹⁰

Frelseren erklærede: »For alle, der vil have en velsignelse ved min hånd, skal efterleve den lov, som er blevet fastsat som forudsætning for denne velsignelse, samt dens betingelser, som de blev indstiftet før verdens grundlæggelse.«¹¹

Der findes intet større eksempel på lydighed end vor Frelser. Paulus har om ham sagt:

»Skønt han var søn, måtte han lære lydighed af det, han led,

og da han havde nået målet, blev han årsag til evig frelse for alle dem, som adlyder ham.«¹²

Frelseren udviste ægte kærlighed til Gud ved at føre et fuldkomment liv og ved at ære den hellige mission, som var hans. Han var aldrig hoven. Han var aldrig opblæst af stolthed. Han var aldrig illoyal. Han var altid ydmyg. Han var altid oprigtig. Han var altid lydig.

Skønt han blev fristet af løgnens mester, ja, djævelen, skønt han var fysisk udmattet efter 40 døgn faste og var udhungret, så gav Jesus os, da den

onde tilbød ham tiltrækkende og fristende muligheder, et guddommeligt eksempel på lydighed ved at nægte at afvige fra det, han vidste var rigtigt.¹³

Da han stod over for smerten i Getsemane, hvor han udholdt så svære lidelser, at »hans sved blev som bloddråber, der faldt på jorden«,¹⁴ var han eksemplet på den lydige søn, da han sagde: »Fader, hvis du vil, så tag dette bæger fra mig. Dog, ske ikke min vilje, men din.«¹⁵

Som Frelseren sagde til sine første apostle, siger han til jer og mig: »Følg du mig.«¹⁶ Er vi villige til at adlyde?

Den kundskab, som vi søger, de svar, vi higer efter, og den styrke, som vi ønsker i dag, for at kunne klare udfordringerne i en kompleks og foranderlig verden, kan blive vores, når vi villigt adlyder Herrens befalinger. Jeg citerer atter Herrens ord: »Den, som holder [Guds] befalinger, modtager sandhed og lys, indtil han bliver herliggjort ved sandheden og ved alt.«¹⁷

Det er min ydmyge bøn, at vi må blive velsignet med de rige belønninger, der er lovet den lydige. I vor Herres og Frelsers Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »O sig, hvad er sandhed?«, *Salmer og sange*, nr. 180.
2. L&P 93:24, 26–28.
3. 1 Sam 15:22.
4. L&P 64:34.
5. 1 Ne 3:7.
6. 1 Mos 22:12.
7. 1 Mos 22:18.
8. Joseph F. Smith, »Discourse«, *Deseret News*, 12. nov. 1873, s. 644.
9. Gordon B. Hinckley, »Den, der er villig og lydige«, *Den danske Stjerne*, nov. 1972, s. 455.
10. Abr 3:25.
11. L&P 132:5.
12. Hebr 5:8–9.
13. Se Matt 4:1–11.
14. Luk 22:44.
15. Luk 22:42.
16. Joh 21:22.
17. L&P 93:28.

Ældste Jeffrey R. Holland
De Tolv Apostles Kvorum

»Jeg tror«

Erkend ærligt jeres spørgsmål og jeres bekymringer, men pust først og for evigt til jeres tros flammer, for alt er muligt for dem, der tror.

Ved en bestemt lejlighed kom Jesus til en gruppe skriftkloge, der førte en heftig diskussion med hans disciple. Da Frelseren spurgte om årsagen til striden, trådte faderen til et plaget barn frem og sagde, at han var kommet til Jesu disciple, så de kunne velsigne hans søn, men de var ikke i stand til at give velsignelsen. Med drengen, der skar tænder, havde fråde om munden og slog om sig på jorden foran dem, henvendte faderen sig til Jesus, med hvad der må have været desperation i sin stemme:

»Hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os«, sagde han.

»Jesus sagde til ham: »Hvis du kan! Alt er muligt for den, der tror.«

Straks råbte drengens far: »Jeg tror, hjælp min vantro!«.¹

Denne mands begyndende overbevisning er, ifølge hans eget udsagn, begrænset. Men han har et presrende, empatisk ønske for sit eneste barn. Vi er blevet fortalt, at det er godt nok til at begynde med. »Selv om I ikke kan gøre mere end ønske at tro,« erklærer Alma, »lad da det ønske virke i jer, indtil I tror.«² Uden andet håb tilbage anvender denne far den tro, han

har, og beder indtrængende verdens Frelser: »Men hvis du kan gøre noget, så forbarm dig over os og hjælp os.«³ Jeg kan knap læse disse ord uden at græde. Det er tydeligt, at flertals stedordet *os* bruges bevidst. Det, som manden i virkeligheden siger, er: »Hele vores familie tigger om hjælp. Vores kamp ophører aldrig. Vi er udmattede. Vores søn falder i vandet. Han falder ind i ilden. Han er hele tiden i fare, og vi er hele tiden bange. Vi ved ikke, hvor vi ellers skal henvende os. Kan du hjælpe os? Vi vil være taknemlige for *hvad som helst* – en delvis velsignelse, bare et glimt af håb, at den

byrde, drengens moder bærer hver eneste dag i sit liv, bliver løftet bare en lille smule.«

»Men hvis du kan gøre noget,« udtalt af faderen, bliver mødt med: »Hvis du kan [tro]!« udtalt af Mesteren.⁴

»Straks« siger skriften, ikke langsomt eller skeptisk eller kynisk, men »straks« råber faderen i sin utildækkede smerte som forælder: »Jeg tror, hjælp min vantro!« Som svar på denne nye og endnu delvise tro, helbreder Jesus drengen, idet han næsten bogstaveligt talt oprejser ham fra de døde, som Markus beskriver det.⁵

Med denne særlige beretning fra skriften som baggrund, ønsker jeg at tale direkte til Kirkens unge – unge i alder, unge i medlemskab eller unge i troen. På den ene eller anden måde inkluderer det os alle.

Den første iagttagelse af denne beretning er, at da faderen bliver mødt med opfordringen til at tro, fremhæver han først sin styrke og først derefter erkender han sin begrænsning. Hans første erklæring er bekræftende og uden tøven: »Jeg tror.« Til alle, der ønsker mere tro, ville jeg sige, husk denne mand! I tider med frygt, tvivl eller uroligheder, så stå fast på den grund, I allerede har vundet, selv hvis det område er begrænset. Som en del

af den vækst vi alle skal opleve her på jorden, vil vi alle have åndelige oplevelser tilsvarende denne drengs plage eller denne forælders desperation. Når de tider kommer og de problemer dukker op, hvoraf løsningen ikke er umiddelbart forestående, *så hold fast ved det I allerede ved og vær stærke indtil mere viden kommer.* Jesus sagde om dette tilfælde, netop dette mirakel: »Har I en tro som et sennepsfrø, kan I sige til dette bjerg: Flyt dig herfra og derhen! og det vil flytte sig. Og intet vil være umuligt for jer.«⁶ Størrelsen af jeres tro eller graden af jeres viden er ikke det afgørende – det er den retskaffenhed, I udviser i forhold til den tro, I har, og den sandhed, I allerede kender.

Den anden iagttagelse er en variation af den første. Når der opstår problemer og spørgsmål, så begynd ikke jeres søgen efter tro med at sige, hvor meget I *ikke* har, så I leder med jeres »vantrø«. Det er ligesom at prøve at fylde en kalkun gennem næbet! Lad mig være tydelig: Jeg beder jer ikke om at foregive en tro, I ikke har. *Men* jeg beder jer om at være tro mod den tro I *har*. Nogle gange handler vi, som om en ærlig tilkendegivelse af tvivl er et højere udtryk for moralsk mod, end en ærlig tilkendegivelse af tro er det. Det er det ikke! Så lad os alle huske dette klare budskab fra en beretning fra skriften: Vær så åbne om jeres spørgsmål, som I har brug for at være; livet er fyldt med spørgsmål om det ene eller

det andet emne. Men hvis I og jeres familie ønsker at blive helbredt, så lad ikke de spørgsmål stå i vejen for, at tro kan udvirke sine mirakler.

Desuden har du mere tro, end du tror på grund af det, Mormons Bog kalder »de store beviser«.⁷ »På deres frugter skal I kende dem,« sagde Jesus,⁸ og frugten af det levende evangelium er tydelig i sidste dages helliges liv overalt. Som Peter og Johannes engang sagde til de fordums tilhørere, siger jeg til jer: »Vi kan ikke lade være med at tale om, hvad vi har set og hørt«, og det vi har set og hørt er, at »der er sket et tydeligt tegn« i millioner af Kirkens medlemmers liv. Dette kan ikke benægtes.⁹

Brødre og søstre, dette er en guddommelig uafsluttet proces, hvor tilkendegivelser og velsignelser ses i overflod i enhver retning, så jeg beder jer om ikke at hyperventilere, hvis der fra tid til anden opstår problemer, der skal undersøges, forstås og løses. De opstår, og de vil opstå. *I denne kirke trumfer det, vi ved, altid det, vi ikke ved. Og husk, i denne telestiale verden skal alle vandre ved tro.*

Så vær venlig med hensyn til menneskelig svaghed – jeres egen såvel som deres, der tjener med jer i denne kirke, der ledes af frivillige mænd og kvinder her på jorden. Bortset fra tilfældet med Guds eneste fuldkomne, enbårne Søn, så er ufuldkomne mennesker det eneste han har haft at arbejde med. Det må være

forfærdeligt frustrerende for ham, men han håndterer det. Det bør vi også. Og når I møder ufuldkommenhed, så husk, at begrænsningen *ikke* vedrører dette værks guddommelighed. Som en talentfuld skribent har foreslået: Når den uendelige fylde skænkes op, er det ikke oliens skyld, hvis der er spild, fordi de mangelfulde beholdere ikke helt kan rumme den.¹⁰ De mangelfulde beholdere inkluderer jer og mig, så vær tålmodig, venlig og tilgivende.

Den sidste iagttagelse: Når tvivl eller vanskeligheder kommer, så vær ikke bange for at spørge om hjælp. Hvis vi ønsker det lige så ydmygt og ærligt som denne fader gjorde, så kan vi få den. Skrifterne udtrykker sådanne indtrængende ønsker som »oprigtig hensigt« tilstræbt »med hjertets faste forsæt uden at handle hyklerisk og bedragerisk over for Gud.«¹¹ Jeg vidner om, at Gud som svar på *den* slags bønfoldende henvendelse altid vil sende hjælp fra begge sider af sløret til at styrke vores tro.

Jeg sagde, at jeg talte til de unge. Det gør jeg stadig. En 14-årig dreng sagde for nylig en smule tøvende til mig: »Bror Holland, jeg kan endnu ikke sige, at jeg ved, at Kirken er sand, men jeg tror, den er det.« Jeg krammede den dreng til hans øjne stod ud af hovedet på ham. Jeg fortalte ham med brændende entusiasme, at *tro* er et dyrebart ord, en endnu mere dyrebare handling, og at han aldrig behøvede at undskylde for »kun at tro«. Jeg fortalte ham, at Kristus selv sagde: »Frygt ikke, tro kun!«¹² En sætning, der i øvrigt bragte unge Gordon B. Hinckley ud i missionsmarken.¹³ Jeg fortalte denne dreng, at tro altid har været det første skridt mod overbevisning, og at trosartiklerne, der definerer vores fælles tro, med overbevisning gentager sætningen: »Vi tror.«¹⁴ Og jeg fortalte ham, hvor stolt jeg var af ham for hans ærlige søgen.

Med den fordel som næsten 60 år har givet mig, siden jeg var en nyligt troende 14-årig, erklærer jeg nogle ting, som jeg ved nu. Jeg ved, at Gud til alle tider, på alle måder og i alle situationer er vor kærlige, tilgivende himmelske Fader. Jeg ved, at Jesus var hans eneste fuldkomne barn, hvis liv kærligt blev givet i overensstemmelse med både Faderens og Sønnens vilje for at forløse resten af os, der ikke er fuldkomne. Jeg ved, at han opstod fra

døden for at leve igen, og fordi han gjorde det, vil I og jeg også gøre det. Jeg ved, at Joseph Smith, der erkendte, at han ikke var fuldkommen,¹⁵ ikke desto mindre var udvalgt til at være et redskab i Guds hænder til at gengive det evigtvarende evangelium til jorden. Jeg ved også, at han ved at gøre det – specielt gennem oversættelsen af Mormons Bog – har lært mig mere om Guds kærlighed, om Kristi guddommelighed og om præstedømmets

kraft end nogen anden profet, jeg har læst om, har kendt eller hørt om i min livslange søgen. Jeg ved, at præsident Thomas S. Monson, der hengivent og livsglad nærmer sig sit 50. år siden sin ordination som apostel, i dag er den rette arvtager til den profetiske kappe. Vi har set denne kappe på ham igen under denne konference. Jeg ved, at 14 andre mænd, som I opretholder som profeter, seere og åbenbarere, opretholder ham med deres hænder, hjerte og deres egne apostolske nøgler.

Disse ting erklærer jeg med den overbevisning, Peter kaldte »profeternes [mere faste] tale«.¹⁶ Det, der engang var et frø af tro hos mig, er vokset til livets træ, så hvis jeres tro bliver prøvet en smule i denne eller til enhver tid, inviterer jeg jer til at støtte jer op ad min. Jeg ved, at dette værk er selve sandheden fra Gud, og jeg ved, at vi kun vil bringe os selv i fare, hvis vi tillader tvivl eller djævlene at få os til at afvige fra stien. Bliv ved med at håbe. Fortsæt rejsen. Erkend ærligt jeres spørgsmål og jeres bekymringer, men pust først og for evigt til jeres tros flammer, for alt er muligt for dem, der tror. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Mark 9:22–24, se også vers 14–21.
2. Alma 32:27; fremhævelse tilføjet.
3. Mark 9:22; fremhævelse tilføjet.
4. Mark 9:22, 23; fremhævelse tilføjet.
5. Se Mark 9:24–27.
6. Matt 17:20.
7. Hel 5:50.
8. Matt 7:16.
9. Se ApG 4:16, 20.
10. Tilpasset fra Alfred Edersheim, *The Life and Times of Jesus the Messiah*, 2 bd., 1883, 2:108.
11. 2 Ne 31:13.
12. Mark 5:36.
13. Se Gordon B. Hinckley, i Conference Report, okt. 1969, s. 114.
14. Se TA 1:1–13.
15. Se *Kirkens præsidenters lærdomme: Joseph Smith*, 2007, s. 516.
16. 2 Pet 1:19.

Eldste Dallin H. Oaks
De Tolv Apostles Kvorum

Kristi tilhængere

At følge Kristus er ikke en tilfældig eller lejlighedsvis udøvelse, men en vedvarende forpligtelse og måde at leve på, der gælder til alle tider og på alle steder.

En af vore mest elskede salmer, som blev fremført af Tabernakelkoret her til morgen, begynder med disse ord:

*Frelseren bød: »Mig følge I må,«
så lad os i hans fodspor gå.
Kun hvis vi lyder Kristi bud,
bliver vi ét med himlens Gud.¹*

Denne tekst, der er inspireret af Frelserens tidligste opfordring til sine disciple (se Matt 4:19), blev skrevet af John Nicholson, en skotsk konvertit. Som mange af vore første ledere havde han kun lidt skolegang, men en dyb kærlighed til sin Frelser og frelsesplanen.²

Alle budskaberne ved denne konference hjælper os til at gå i vor Frelseres fodspor, hvis eksempel og lære præciserer vejen for enhver af Jesu Kristi tilhængere.

Ligesom alle andre kristne studerer medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige vor Frelseres liv, som det skildres i Det Nye Testamente i Matthæus, Markus, Lukas og Johannes. Jeg vil gennemgå eksempler og lærdomme, som står i disse fire bøger i Bibelen, og opfordre hver af os og alle andre kristne til at overveje, hvordan denne genoprettede kirke og vi

hver især gør os egnede til at være Kristi tilhængere.

Jesus belærte om, at dåb var nødvendig for at træde ind i Guds rige (se Joh 3:5). Han indledte sin tjenestegering ved at blive døbt (se Mark 1:9), og han og hans tilhængere døbte andre (se Joh 3:22–26). Vi gør det samme.

Jesus begyndte sin prædiken ved at opfordre sine tilhængere til at omvende sig (se Matt 4:17). Det er stadig hans tjeneres budskab til verden.

Under hele sin tjenestegering gav Jesus befalinger. Og han har sagt: »Elsker I mig, så hold mine bud« (Joh 14:15; se også v. 21, 23). Han erklærede, at hans tilhængere ville være nødt til at forlade, hvad han kaldte »det, som sættes højt af mennesker«

(Luk 16:15) og »menneskers overlevering« (Mark 7:8; se også v. 13), hvis de ville holde hans befalinger. Han advarede også: »Var I af verden, ville verden elske jer som sit eget; nu er I ikke af verden, men jeg har udvalgt jer af verden, derfor hader verden jer« (Joh 15:19). Som apostlen Peter senere udtalte, skulle Jesu tilhængere være »et ejendomsfolk« (1 Pet 2:9).

Sidste dages hellige forstår, at vi ikke bør være »af verden« eller bundet af »menneskers overlevering«, men ligesom andre tilhængere af Kristus synes vi til tider, at det er vanskeligt at afstå fra verden og dens traditioner. Nogle efterligner verdens måde, for – som Jesus sagde om nogle, han underviste – »de elskede nemlig ære fra mennesker frem for ære fra Gud« (Joh 12:43). Disse fejltrin i forbindelse med at følge Kristus er alt for talrige og alt for følsomme at nævne her. De rummer alt fra verdens fremgangsmåder som politisk korrekthed og ekstrem påklædning og personlig pleje til afvigelser fra grundlæggende værdier som familiens evige natur og funktion.

Det var ikke tanken, at Jesu lærdomme skulle være teori. Det har altid været meningen, at man skulle handle ifølge dem. Jesus har sagt: »Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand« (Matt 7:24; se også Luk 11:28) og »Salig den

tjener, som hans herre finder i færd med at gøre det, når han kommer» (Matt 24:46). I en anden smuk salme synger vi:

*Frelser, jeg vil følge dig
og altid handle i dit navn ...
Frelser, lær mig ret at elske dig,
følg i dit spor.³*

Som Jesus har lært os, vil de, der elsker ham, holde hans befalinger. De vil være lydige, som præsident Monson har sagt her til morgen. At følge Kristus er ikke en tilfældig eller lejlighedsvis udøvelse, men en vedvarende forpligtelse og måde at leve på, der gælder til alle tider og på alle steder. Frelseren belærte om dette princip, og hvordan vi bør mindes og blive styrket, så vi kan følge det, da han indstiftede nadveren (andre kalder det altergang). Vi ved fra nutidig åbenbaring, at han befalede sine tilhængere at nyde symbolerne til ihukommelse af ham (se Guide til Skrifterne, JSO, Matt 26:22, 24 og Mark 14:21–24). Medlemmer af Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige følger den befaling hver uge ved at overvære en gudstjeneste, hvor vi nyder brød og vand og indgår pagt om, at vi altid vil huske ham og holde hans befalinger.

Jesus har sagt, at »[mennesker] altid skulle bede« (Luk 18:1). Han viste også dette gennem sit eksempel, da han »tilbragte natten i bøn til Gud« (Luk 6:12), før han kaldte sine tolv apostle. Ligesom andre kristne beder vi ved alle vore gudstjenester. Vi beder også om vejledning, og vi lærer, at vi bør bede personlige bønner og knæle sammen som familie i daglige bønner. Ligesom Jesus beder vi til vor himmelske Fader, og det gør vi i Jesu Kristi hellige navn.

Frelseren kaldte tolv apostle til at bistå sig i sin kirke og gav dem nøglerne og myndigheden til at fortsætte efter sin død (se Matt 16:18–19; Mark 3:14–15, 6:7; Luk 6:13). Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige følger, som den genoprettede Jesu Kristi kirke, dette eksempel i sin organisation og i sin overdragelse af nøgler og myndighed til apostlene.

Nogle af dem, Jesus kaldte til at følge sig, reagerede ikke umiddelbart, men bad om en udsættelse for at tage sig af passende familieforpligtelser. Jesus svarede: »Ingen, der lægger sin hånd på ploven og ser sig tilbage, er egnet for Guds rige« (Luk 9:62). Mange sidste dages hellige praktiserer og prioriterer, som Jesus belærte om. Det omfatter fantastiske eksempler bestående af tusindvis af seniormissionærer

og andre, der har efterladt børn og børnebørn for at udføre de missionærpligter, som de er blevet kaldet til.

Jesus belærte om, at Gud skabte manden og kvinden, og at en *mand* bør forlade sine forældre og binde sig til sin *hustru* (se Mark 10:6–8). Vores forpligtelse over for denne lære er velkendt.

I den kendte lignelse om det fortabte får forklarede Jesus, at vi bør gøre alt, hvad vi kan, for at lede efter hvem som helst i flokken, der er kommet på afveje (se Matt 18:11–14; Luk 15:3–7). Som vi ved, har præsident Thomas S. Monson lagt stor vægt på denne anvisning gennem sit mindeværdige eksempel og i sine belæring om at komme vore medmennesker til undsætning.⁴

I vore bestræbelser på at komme andre til undsætning og tjene følger vi vor Frelseres enestående eksempel og smukke lærdomme om kærlighed: »Du skal elske din næste som dig selv« (Matt 22:39), har han sagt. Han befalede os endda at elske vore fjender (se Luk 6:27–28). Og i sine storslåede lærdomme ved slutningen af sin jordiske tjenestegerning sagde han:

»Et nyt bud giver jeg jer: I skal elske hinanden. Som jeg har elsket jer, skal også I elske hinanden.

Deraf kan alle vide, at I er mine disciple: hvis I har kærlighed til hinanden« (Joh 13:34–35).

Som en del af det at elske hinanden forklarede Jesus, at når andre gør os uret, bør vi tilgive dem (se Matt 18:21–35; Mark 11:25–26; Luk 6:37). Mens mange kæmper med denne vanskelige befaling, kender vi alle til inspirerende eksempler, hvor sidste dages hellige har ydet kærlig tilgivelse, selv for de mest alvorlige forurettelser. Fx trak Chris Williams på sin tro på Jesus Kristus ved at tilgive en spritbilist, der var årsag til hans hustrus og to af deres børns død. Blot to dage efter tragedien og stadig dybt fortvivlet sagde denne tilgivende mand, der på det tidspunkt var kaldet som biskop: »Som Jesu Kristi disciple havde jeg intet andet valg.«⁵

De fleste kristne giver til de fattige og trængende, som Jesus har sagt (se Matt 25:31–46; Mark 14:7). I efterlevelsen af denne lære fra vor Frelser udmærker Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og dens medlemmer sig. Vore medlemmer yder gavmilde bidrag til velgørenhed og bidrager med personlig tjeneste og andre gaver til de fattige og trængende. Derudover faster vore medlemmer og undværer to måltider hver måned og donerer som minimum udgiften til disse måltider som fasteoffer, hvilket vore biskopper og grenspræsidenter anvender til at hjælpe vore trængende

medlemmer. Vi faster med det formål at hjælpe de sultne, hvilket er en barmhjertighedsgerning, og når fasten foretages i oprigtig hensigt, er det en åndelig fest.

Mindre kendt er vores kirkes verdensomspændende nødhjælp. Ved anvendelse af bidrag fra gavmilde medlemmer sender Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige fødevarer, tøj og andre fornødenheder for at afhjælpe lidelse hos børn og voksne verden over. Disse nødhjælpsbidrag, som har beløbet sig til flere hundrede millioner dollar i de sidste ti år, ydes uden skelen til religion, race eller nationalitet.

Vores omfattende nødhjælpsindsats efter jordskælvet og tsunamien i 2011 i Japan beløb sig til 13 millioner dollar i kontanter og nødhjælpsforsyninger. Derudover ydede over 31.000 frivillige kirkemedlemmer mere end 600.000 timers tjeneste. Vores nødhjælpsbidrag til ofrene for orkanen Sandy i USA's østlige stater bestod af store bidrag af forskellig art, plus omkring 300.000 timers tjeneste med oprydning fra omkring 28.000 kirkemedlemmer. Blandt mange andre eksempler gav vi sidste år over 136.000 kg tøj og sko til flygtninge i Chad i Afrika. I løbet af det sidste kvarte århundrede har vi bistået næsten 30 millioner mennesker i 179 lande.⁶ Det folk, der kaldes »mormoner«, ved i sandhed, hvordan man giver til de fattige og trængende.

I sin sidste belæring i Bibelen vejledte vor Frelser sine tilhængere i at bringe hans lærdomme til hvert et land og hver en skabning. Siden genoprettelsens første tid har Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige bestræbt sig på at følge denne lære. Selv da vi var en fattig ny kirke, der kæmpede og blot havde få tusinde medlemmer, sendte vore første ledere missionærer over havene, til øst og vest. Som folk er vi blevet ved med at undervise i det kristne budskab indtil i dag, hvor vores enestående missionsprogram har over 60.000 fuldtidsmissionærer plus tusinder flere, der tjener på deltid. Vi har missionærer i over 150 lande og territorier på verdensplan.

Jesus sagde som en del af sin storslåede bjergprædiken: »Så vær da fuldkomne, som jeres himmelske fader er fuldkommen!« (Matt 5:48). Formålet med den lære og formålet med at følge Frelseren er at komme til Faderen, som Frelseren omtalte som »min fader og jeres fader ... min Gud og jeres Gud« (Joh 20:17).

Ud fra nutidig åbenbaring, som er enestående for det gengivne evangelium, ved vi, at befalingen om at stræbe efter fuldkommengørelse er en del af Gud Faderens plan for frelse af sine børn. Ifølge den plan er vi alle *arvinger* til vor himmelske forældre. »Vi er Guds børn«, sagde apostlen Paulus, »men når vi er børn, er vi også arvinger, Guds arvinger og Kristi medarvinger« (Rom 8:16–17). Det betyder, som vi får at vide i Det Nye Testamente, at hvis vi er »arvinger til evigt liv« (Titus 3:7), og hvis vi kommer til Faderen, skal vi »arve dette« (Åb 21:7) – alt det, han har – noget vores jordiske forstand næppe kan begribe. Men vi kan i det mindste forstå, at denne endelige skæbne i evigheden kun er mulig at opnå, hvis

vi følger vor Frelser, Jesus Kristus, som forklarede, at »ingen kommer til Faderen uden ved mig« (Joh 14:6). Vi stræber efter at følge ham og blive mere som han, her og i livet herefter. Derfor synger vi i de sidste vers i vores salme »Frelseren bød«:

*Er det så nok, når blot vi her
på denne jord ham følger nær,
på denne tårevåde sti?
Nej, ham til himlen følger vi ...*

*For alle riger, troner, magt
hæder og ære, glæde, pragt
evigt det bliver dit, hvis du
lyder hans ord: »Kom, følg mig nu.«⁷*

Jeg vidner om vor Frelser, Jesus Kristus, hvis lære og eksempel, vi stræber efter at følge. Han opfordrer alle os, der bærer tunge byrder, til at komme til sig, at lære af ham, at følge ham og således finde hvile for vores sjæl (se Matt 4:19; 11:28). Jeg bærer vidnesbyrd om sandheden af hans budskab og om hans genoprettede kirkes guddommelige mission og myndighed. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. »Frelseren bød«, *Salmer og sange*, nr. 62.
2. Se Karen Lynn Davidson, *Our Latter-day Hymns: The Stories and the Messages*, 1988, s. 142-143, 419.
3. »Frelser, jeg vil følge dig«, *Salmer og sange*, nr. 152.
4. Se fx Heidi S. Swinton, *To the Rescue: The Biography of Thomas S. Monson*, 2010, s. 149-161; Thomas S. Monson, »Til undsætning«, *Liahona*, juli, 2001, 57-60.
5. Chris Williams, i Jessica Henrie, »Father Relies on Faith to Forgive Intoxicated Teen Driver«, *Deseret News*, 1. aug. 2012, deseretnews.com/article/865559847/Let-It-Go-Chris-Williams-shares-his-story-of-tragedy-and-forgiveness.html; se også Chris Williams, *Let It Go: A True Story of Tragedy and Forgiveness* (2012).
6. Se »Emergency Response: Church Assists Worldwide«, *Church News*, 9. mar. 2013, s. 9; Welfare Services Emergency Response, »2012 Year in Review«, s. 8.
7. *Salmer og sange*, nr. 62.

Ældste Christoffel Golden jun.
De Halvfjeds

Faderen og Sønnen

Kernen i Jesu Kristi evangelium og dets frelsende kraft er en korrekt forståelse af Faderen og Sønnen.

Mine elskede brødre og søstre, jeg er taknemlig for at tale til jer denne eftermiddag til denne inspirerende generalkonference!

Siden jeg vil tale om et emne, der for mig er yderst helligt, ønsker jeg først med taknemlighed at anerkende den hengivenhed, så mange kristne har udvist gennem tiderne, hvilket også gælder mine forfædre, der var franske protestanter og irske

katolikker. På grund af deres tro og deres tilbedelse af Gud ofrede mange af dem stilling, ejendele og selv livet i forsvaret af deres Gud og deres tro.¹

Som sidste dages hellige og som kristne har vi ligeledes en stærk og dyb tro på Gud den evige Fader og hans Søn, Jesus Kristus. Hengivenhed til Gud forbliver altid en hellig og personlig sag mellem den enkelte og vores Skaber.

Vores søgen efter evigt liv er ikke andet end en søgen efter at forstå, hvem Gud er, og efter at vende tilbage for at bo hos ham. Frelseren bad til sin Fader: »Og dette er det evige liv, at de kender dig, den eneste sande Gud, og ham, du har udsendt, Jesus Kristus.«²

Selv i lyset af denne erklæring, som Frelseren selv gav, er den opfattelse af Faderens og Sønnens natur, der har været fremherskende i mange århundrede blandt store dele af menneskeheden, tydeligvis i modstrid med de hellige skrifers lærdomme.

Vi hævder med al respekt, at kerne i Jesu Kristi evangelium og dets frelsende kraft er en korrekt forståelse af Faderen og Sønnen.³

Betydningen af dette grundlæggende princip i Jesu Kristi evangelium blev bekræftet ved profeten Joseph Smiths første syn i 1820. Profeten skrev: »[Jeg så] to personer, hvis glans og herlighed trods enhver beskrivelse, stående over mig i luften. Den ene af dem talte til mig, kaldte mig ved navn og sagde, mens han pegede på den anden: *Det er min elskede Søn. Hør ham!*«⁴

Den oplevelse, som den unge Joseph havde, der blev fulgt af mange andre syner og åbenbaringer, viser, at Gud virkelig eksisterer, at Faderen og hans Søn, Jesus Kristus, er to adskilte og særskilte væsener, at mennesket er skabt i Guds billede, at vor himmelske Fader bogstavelig talt er Jesu Kristi Fader, at Gud fortsat åbenbarer sig for mennesker, at Gud altid er nærværende og interesseret i os, og at han besvarer vore bønner.

Selv om lignende tilsynekomster af Faderen og Sønnen er relativt sjældne i hellig skrift, er det bemærkelsesværdige ved det første syn, at det stemmer så godt overens med andre

nedskrevne begivenheder i de hellige skrifter.

Vi læser for eksempel i Det Nye Testamente om Stefanus' sidste vidnesbyrd ved sit martyrium. Han sagde: »Nu ser jeg himlen åben og Menneskesønnen stå ved Guds højre side.«⁵

I et storslået syn på øen Patmos ser apostlen Johannes »Gud den Almægtige«⁶ så vel som Guds lam, der »med [sit] blod [købte] mennesker til Gud.«⁷

I Mormons Bog står læren om Faderen og Sønnen som et majestætisk vidnesbyrd side om side med Bibelen. Mormons Bog beskriver Frelserens besøg hos nefitterne, hvor Faderens stemme præsenterer den opstandne Kristus for omkring 2.500 nefitter. »Se, min elskede Søn, i hvem jeg har velbehag, i hvem jeg har herliggjort mit navn – hør ham.«⁸

I de fire evangelier henviser Kristus selv til sin Fader i himlen 160 gange, mens han i løbet af sit korte tre dages virke blandt nefitterne, som beskrevet i Mormons Bog, nævner sin Fader 122 gange.

For eksempel sagde Jesus i Matthæusevangeliet: »Ikke enhver, som siger: Herre, Herre! til mig, skal komme ind i Himmeriget, men kun den, der gør *min himmelske faders* vilje.«⁹

I Johannesevangeliet vidner han: »Sønnen kan slet intet gøre af sig selv, men kun det, han ser *Faderen* gøre.«¹⁰

Og i Lukasevangeliet udbryder han: »*Fader*, i dine hænder betror jeg min ånd.«¹¹

Hver gang vor Herre henviser til sin himmelske Fader, gør han det med den dybeste ærbødighed og underdanighed.

Når jeg siger dette, så håber jeg, at det ikke misforstås. Jesus Kristus er den store Jahve, Israels Gud, den lovede Messias, og på grund af hans uendelige forsoning er han vor Frelser og verdens Forløser. Apostlen Paulus erklærede om ham: »Derefter kommer enden, når [Kristus] har tilintetgjort al magt og myndighed og kraft og overgiver Riget til Gud Fader.«¹²

Aftenen før Frelserens forsoning bad han sin store ypperpræstelige bøn til sin Fader. Han bad:

»Ikke for dem [med andre ord hans apostle] alene beder jeg, men også for dem, som ved deres ord, tror på mig, at de alle må være *ét*, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være *[et]* i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig.

Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være *ét*, ligesom vi er *ét*.«¹³

Faderen og Sønnen er særskilte og adskilte personer, men de er fuldkomment forenede og *ét* i styrke og hensigt. Deres enighed er ikke forbeholdt dem alene, de ønsker snarere denne enighed for alle, der med hengivenhed følger og adlyder deres bud.

Hvordan er den, der oprigtigt søger Gud, i stand til at blive

bekendt med Faderen og Sønnen? Vor Frelser lovede: »Men Talsmanden, Helligånden ... han skal lære jer alt.«¹⁴

I Mormons Bog erklærer Nefi, idet han taler om Kristi lære, at Helligånden »vidner om Faderen og Sønnen.«¹⁵

Det er sandt, at Helligåndens kraft eller indflydelse af og til, i overensstemmelse med Herrens vilje, kan føles af enhver, uanset denne persons religiøse overbevisning. Men Helligåndens fylde eller gave kommer først efter en person med »et sønderknust hjerte og en angerfuld ånd«¹⁶ har modtaget ordinancerne dåb og håndspålæggelse for Helligåndsgaven.¹⁷ Disse og andre hellige ordinancer kan kun udføres under ledelse af og ved Guds præstedømmes kraft. Om dette får vi at vide:

»Og dette højere præstedømme forvalter evangeliet og besidder nøglen til rigets hemmeligheder, ja, nøglen til kundskaben om Gud.

Derfor tilkendes gives guddommelighedens kraft i dets ordinancer.«¹⁸

Set i sit fulde lys er læren om Faderen og Sønnen læren om evige familier. Ethvert menneske har eksisteret tidligere som et åndeligt barn af himmelske forældre¹⁹ med Kristus som Faderens førstefødte i denne himmelske familie.²⁰

Sådan er det med os alle. Vi er alle sammen børn af vor himmelske Fader.

Præsident Ezra Taft Benson har med profetisk indsigt sagt: »Der er intet, der vil forbløffe os mere, når vi går gennem sløret til den anden side end at opdage, hvor godt vi kender vor himmelske Fader, og hvor velkendt hans ansigt er for os.«²¹

Jeg har lært, at det ikke er muligt på menneskers sprog at gengive det, der kun gøres kendt af Helligånden og ved Guds kraft. Det er i denne ånd, at jeg bærer mit højtidelige vidnesbyrd om virkeligheden og nærheden af samt godheden hos vor evige Fader og hans hellige Søn Jesus Kristus. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Kenneth Scott Latourette, *A History of Christianity, Volume 1: Beginnings to 1500*, rev. udg., 1975 og *A History of Christianity, Volume 2: Reformation to the Present*, rev. udg., 1975; se også Diarmaid MacCulloch, *The Reformation*, 2003.
2. Joh 17:3.
3. Se *Lectures on Faith*, 1985, s. 38–44.
4. JS-H 1:17.
5. ApG 7:56.
6. Åb 4:8.
7. Åb 5:9.
8. 3 Ne 11:7.
9. Matt 7:21; fremhævelse tilføjet.
10. Joh 5:19; fremhævelse tilføjet.
11. Luk 23:46; fremhævelse tilføjet.
12. 1 Kor 15:24. Læs mere om Frelseren og hans mission i »Den levende Kristus: Apostlenes vidnesbyrd«, apr. 2000, s. 2–3.
13. Joh 17:20–22; fremhævelse tilføjet.
14. Joh 14:26.
15. 2 Ne 31:18.
16. 3 Ne 9:20; Moro 6:2.
17. Se Joh 3:5; 3 Ne 11:31–38.
18. L&P 84:19–20.
19. Se »Familien: En proklamation til verden«, nov. 2010, s. 129.
20. Se Kol 1:15; L&P 93:21.
21. Ezra Taft Benson, »Jesus Christ – Gifts and Expectations«, i *Speeches of the Year, 1974*, 1975, s. 313; se også »Jesus Kristus – gaver og forventninger«, *Stjernen*, maj 1977, 24.

Ældste Enrique R. Falabella
De Halvfjerds

Hjemmet: Livets skole

Livets lektier læres i hjemmet – stedet der kan blive som et lille stykke af himlen på jorden.

Nogle forældre undskylder de fejl, de har begået i hjemmet, ved at sige, at grunden er, at der ikke er nogen skole, hvori man lærer at være forælder.

I virkeligheden findes der sådan en skole, og det kan være den bedste, der findes. Den skole kaldes *hjemmet*.

Når jeg rejser tilbage i tiden på erindringens vinger, mindes jeg dyrebare øjeblikke, som jeg har oplevet med min hustru. Når jeg deler disse minder med jer, vil I måske tænke tilbage på oplevelser, I selv har haft – både gladelige og sørgelige, vi lærer af dem alle.

1. Templet er stedet

Da jeg kom hjem fra min mission, mødte jeg en smuk ung kvinde med langt, sort hår, der gik ned til taljen. Hun havde store, smukke øjne og et smittende smil. Hun bjergtog mig fra det første øjeblik, jeg så hende.

Min hustru havde sat sig et mål om at blive gift i templet, skønt det nærmeste tempel dengang krævede en rejse på over 6.400 km.

Vores borgerlige bryllupsceremoni var både lykkelig og trist, for vi blev gift med en udløbsdato. Embedsmanden udtalte ordene: »Jeg erklærer jer nu for mand og hustru«, men

sagde umiddelbart derefter:

»Til døden jer skiller.«

Så vi købte en enkelbillet til templet i Mesa i Arizona for vores sidste penge.

Da vi knælede ved alteret i templet, udtalte en bemyndiget tjener de ord, som jeg længtes efter at høre, og erklærede os mand og hustru for tid og al evighed.

En ven tog os med til Søndags-skolen. Under mødet rejste han sig og præsenterede os for klassen. Da mødet sluttede, kom en bror hen til mig, gav mig hånden og efterlod en 20 dollar seddel i den. Kort tid efter rakte endnu en bror ud til mig, og til min overraskelse efterlod han også en seddel i min hånd. Jeg kiggede hurtigt efter min hustru, der var i den modsatte side af lokalet og råbte: »Blanquy, giv alle hånden!«

Vi havde snart samlet penge nok til at tage tilbage til Guatemala.

»I den celestiale herlighed er der tre himle eller grader;

og for at opnå den højeste må et menneske indtræde i denne præstedømmeorden.«¹

2. Det kræver to at strides

Et af min hustrus mottoer har været: »Det kræver to at strides, og jeg vil ikke være den ene af dem.«

Herren har tydeligt beskrevet de egenskaber, der bør være vejledende for, hvordan vi omgås andre. Disse er overtalelse, langmodighed, mildhed, sagtomhed og uskrømtet kærlighed.²

Fysisk misbrug i familien er en praksis, der forekommer stadigt sjældnere i visse samfund, og vi glæder os over det. Men vi er stadig langt fra fri af følelsesmæssigt misbrug. Skaden, der forårsages ved den slags misbrug, fæstner sig i vores hukommelse, den skader vores personlighed, sår had i hjertet, sænker vores selvværd og fylder os med frygt.

Det at deltage i en celestial ægteskabsceremoni er ikke nok. Vi må også leve et celestialt liv.

3. Et barn, der synger, er et lykkeligt barn

Dette er et andet motto, min hustru ofte nævner.

Frelseren forstod betydningen af hellig musik. Da han havde fejret påsken sammen med sine disciple, fortæller skriften: »Og da de havde sunget lovsangen, gik de ud til Oliebjerget.«³

Gennem profeten Joseph sagde han: »For min sjæl fryder sig ved hjertets sang; ja, de retfærdiges sang er en bøn til mig, og den skal blive besvaret med en velsignelse på deres hoved.«⁴

Hvor er det rørende at høre et barns sang, hvis forældre har lært det at synges: »Jeg er Guds kære barn.«⁵

4. Jeg har brug for et kram

Ordene »jeg elsker dig«, »mange tak« og »tilgiv mig« er som balsam for sjælen. De forvandler tårer til lykke. De trøster den tyngede sjæl, og de bekræfter vores hjertes ømme følelser. Ligesom planter visner ved mangel på dyrebart vand, vansmægter og dør

vores kærlighed, når vi undlader at bruge kærlige ord og handlinger.

Jeg husker de dage, hvor vi sendte kærlighedsbreve med posten, eller hvordan vi samlede nogle få mønter, så vi kunne ringe til vores kære fra en telefonboks, eller hvordan vi tegnede og skrev kærlighedsdigte på almindeligt papir.

I dag lyder den slags ting som rene museumsgenstande!

Nutidens teknologi tillader os at udføre mirakler. Hvor nemt er det ikke at sende en kærligheds- og taknemlighedssms! De unge gør det hele tiden. Jeg spørger mig selv, om den smukke vane fortsætter, når man er blevet etableret. En af de seneste sms'er, jeg har modtaget fra min hustru, lyder sådan her: »Et

himmelsk kram, et solskinskys og en måneskinsaften. Hav en god dag, jeg elsker dig.«

Jeg kan ikke undgå at føle, at jeg er i himlen, når jeg modtager sådan en besked.

Vor himmelske Fader er et fuldkomment eksempel på at udtrykke kærlighed. Da han præsenterede sin Søn, brugte han ordene: »Det er min elskede søn, i ham har jeg fundet velbehag.«⁶

5. Jeg elsker Mormons Bog og min Frelser Jesus Kristus

Jeg bliver rørt, når jeg ser min hustru læse i Mormons Bog hver dag. Når hun gør det, kan jeg føle hendes vidnesbyrd bare ved at se glæden i hendes ansigtsudtryk, når hun læser

de afsnit, der vidner om Frelserens mission.

Hvor vise er ikke vor Frelseres ord: »I gransker Skrifterne, fordi I mener, at I har evigt liv i dem; og netop de vidner om mig.«⁷

Inspireret af det spurgte jeg mit barnebarn Raquel, der for nyligt havde lært at læse: »Hvad ville du sige til at sætte dig et mål om at læse Mormons Bog?«

Hendes svar var: »Men bedstefar, det er så svært. Det er en stor bog.«

Så bad jeg hende om at læse en side for mig. Jeg tog et stopur frem og tog tid på det. Jeg sagde: »Det tog dig kun tre minutter, og den spanske udgave af Mormons Bog har 642 sider, så du får brug for 1.926 minutter.«

Det ville have skræmt hende endnu mere, så jeg dividerede det tal med 60 minutter og fortalte hende, at det kun ville tage hende 32 timer at læse den – mindre end halvanden dag!

Så sagde hun: »Det er let, bedstefar.«

Det endte med at tage længere tid for Raquel, hendes bror Esteban og vore andre børnebørn, fordi det er en bog, der skal læses med en bønssom ånd og meditation.

Med tiden vil vi lære at fryde os over skrifterne og vil som salmisten erklære: »Hvor er dit ord sødt for min gane, sødere end honning i min mund.«⁸

6. Det er ikke nok at kende skrifterne – vi skal efterleve dem

Jeg husker, at jeg som nylig hjemvendt missionær flittigt havde ransaget skrifterne og mente, at jeg vidste alt. Da vi datede, studerede Blanquy og jeg skrifterne sammen. Jeg brugte mange af mine noter og henvisninger for at dele min viden om evangeliet med hende. Efter vi blev gift, gik det for alvor op for mig, at jeg var ved at lære en vigtig lektie af hende: Jeg

havde måske nok prøvet at *undervise* hende i evangeliet, men hun lærte mig at *efterleve* det.

Da Frelseren afsluttede bjergprædiken, gav han dette vise råd: »Derfor: Enhver, som hører disse ord og handler efter dem, skal ligne en klog mand, der har bygget sit hus på klippen.«⁹

De, der efterlever de celestiale principper, vi finder i skrifterne, bringer trøst til dem, der lider. De bringer glæde til dem, der sørger, anviser retning for dem, der er faret vild, fred til dem, der er fortvivlede, og de er en sikker vejledning til dem, der søger sandheden.

Så kort opsummeret:

1. Templet er stedet
2. Det kræver to at strides, og jeg vil aldrig være den ene af dem.
3. Et barn, der synger, er et lykkeligt barn
4. Jeg har brug for et kram
5. Jeg elsker Mormons Bog og min Frelser Jesus Kristus
6. Det er ikke nok at kende skrifterne – vi må efterleve dem

Disse og mange andre lektier læres i hjemmet – stedet der kan blive som et lille stykke af himlen på jorden.¹⁰ Jeg vidner om, at Jesu Kristi evangelium og vor himmelske Faders plan giver os sikker vejledning i dette liv og løftet om evigt liv. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 131:1–2.
2. Se L&P 121:41.
3. Mark 14:26.
4. L&P 25:12.
5. »Jeg er Guds kære barn«, *Salmer og sange*, nr. 195.
6. Matt 3:17; se også Mark 1:11; 3 Ne 11:7.
7. Joh 5:39.
8. Sl 119:103.
9. Matt 7:24.
10. Se *Kirkens præsidenters lærdomme*: David O. McKay, 2003, s. 43, 150.

Ældste Erich W. Kopischke
De Halvfjerds

Bliv accepteret af Herren

Søgen efter og modtagelse af Herrens accept, vil lede os til viden om, at vi er udvalgte og velsignede af ham.

Jeg husker, at min far nogle gange tog mig med sig for at arbejde på projekter, da jeg var dreng. Vi havde en lille have et par kilometer fra, hvor vi boede, og der var altid så meget at gøre for at forberede haven på alle årstider. Vi arbejdede på lysthuset eller byggede eller reparerede hegn. Som jeg husker det, foregik dette arbejde altid i bidende kulde, tætfaldende sne eller styrtende regnvejr. Men jeg elskede det. Min far lærte mig med tålmodighed og tiltro, hvordan tingene skulle gøres.

En dag bad han mig om at stramme en skrue og advarede mig: »Husk, at hvis du skruer den for stramt i, går den i stykker.« Stolt ville jeg vise ham, hvad jeg kunne. Jeg skruede af alle mine kræfter, og selvfølgelig ødelagde jeg skruen. Han kom med en sjov kommentar, og vi begyndte forfra. Selv når jeg lavede fejl, følte jeg altid hans kærlighed og tillid til mig. Det er mere end ti år siden, han gik bort, men jeg kan stadig høre hans stemme, føle hans kærlighed, nyde hans opmuntring og føle hans accept.

Følelsen af at blive accepteret af en, vi elsker, er et grundlæggende

menneskeligt behov. At blive accepteret af gode mennesker motiverer os. Det øger vores følelse af selvværd og selvtillid. De, der ikke finder accept fra ønskelige kilder, søger det ofte andre steder. De opsøger måske mennesker, der ikke interesserer sig for deres velbefindende. De knytter sig måske til falske venner og gør tvivlsomme ting for at forsøge at opnå den anerkendelse, de søger. De søger måske accept ved at gå med specielt mærkevarer for at skabe en samhørighedsfølelse eller status. For nogle kan stræben efter en fremtrædende stilling også være et udtryk for at søge accept. Måske definerer de deres værd ud fra en stilling, de har, eller en status, de opnår.

Selv i Kirken er vi ikke altid fri for den måde at tænke på. At søge accept fra de forkerte kilder eller af de forkerte årsager fører os ind på en farlig sti, der sandsynligvis leder os på afveje eller måske endda til ødelæggelse. I stedet for at føle os værdsatte og selvsikre, vil vi med tiden føle os efterladte og mindreværdige.

Alma gav sin søn Helaman følgende råd: »Se til, at du ser hen til Gud og lever.«¹ Den ultimative kilde

til anerkendelse og vedvarende accept er vor himmelske Fader og hans søn Jesus Kristus. De kender os. De elsker os. De accepterer os ikke på grund af vores titel eller stilling. De ser ikke på vores status. De ser vores hjerte. De accepterer os for, hvem vi er, og hvem vi bestræber os på at blive. At søge og modtage accept fra dem vil altid opløfte og opmuntre os.

Jeg vil fortælle om en enkel plan, der, hvis den anvendes, kan hjælpe enhver af os til at finde den ultimative accept. Denne plan blev givet af Herren gennem profeten Joseph Smith. »Sandelig siger jeg jer: Alle blandt dem, som ved, at deres hjerte er ærligt og sønderknust og deres ånd angerfuld, og som er villige til at iagttage deres pagter ved opofrelse – ja, ved ethvert offer, som jeg Herren vil befale – de er antaget af mig.«²

Denne plan består af tre enkle trin:

1. At vide at vores hjerte er ærligt og sønderknust,
2. at vide at vores ånd er angerfuld og
3. at være villig til at iagttage vore pagter ved opofrelse, som Herren befaler det.

For det første skal vi vide, at vores hjerte er ærligt og sønderknust. Hvordan ved vi det? Vi begynder med oprigtig selvrefleksion. Hjertet er midtpunktet for vore følelser. Når vi ser ind i vores hjerte, scanner vi os selv. Det ingen omkring os ved, ved vi med sikkerhed. Vi kender vore ønsker og motiver. Når vi foretager en oprigtig, ærlig refleksion, bortrationaliserer eller bedrager vi ikke os selv.

Der er også en metode til at bedømme, om vores hjerte er sønderknust. Et sønderknust hjerte er et blødt, åbent og modtageligt hjerte. Når jeg hører Frelseren sige: »Se, jeg står ved døren og banker på,«³ så hører jeg

ham banke på mit hjertes dør. Hvis jeg åbner denne dør for ham, er jeg mere lydhør over for Åndens opfordringer, og jeg er mere tilbøjelig til at acceptere Guds vilje.

Når vi oprigtigt og bønsumt overvejer, i hvor stor udstrækning vores hjerte er ærligt og sønderknust, vil vi blive undervist af Helligånden. Vi vil modtage en sød bekræftelse eller en blid irettesættelse, der opfordrer os til at handle.

For det andet må vi vide, om vores ånd er angerfuld. Ordet *angerfuld* er i Politikens Nudansk Ordbog defineret »som føler samvittighedsnag.«⁴ Hvis vi har en angerfuld ånd, erkender vi vore synder og mangler. Vi er lærevillige »angående alt det, der vedrører retfærdighed.«⁵ Vi føler bedrøvelse efter Guds vilje og er villige til at omvende os. En angerfuld ånd er villig til at lytte til »den hellige Ånds tilskyndelser.«⁶

En angerfuld ånd manifesteres gennem vores villighed og beslutsomhed til at handle. Vi er villige til at ydmyge

os for Gud, villige til at omvende os, villige til at lære og villige til at ændre os. Vi er villige til at bede: »Ske ikke min vilje, men din.«⁷

Det tredje skridt, vi tager for at blive accepteret af Herren, er en bevidst beslutning om at holde vore pagter ved opofrelse: »Ja, ved ethvert offer, som jeg, Herren, vil befale.«⁸ For ofte tror vi, at ordet *offer* refererer til noget stort eller noget, der er svært for os at gøre. I nogle situationer kan det måske være sandt, men for det meste handler det om at leve hver dag som en sand Kristi discipel.

En måde, hvorpå vi holder vore pagter ved opofrelse, er ved at tage værdigt del i nadveren hver uge. Vi forbereder os bevidst til den hellige ordinance. Vi fornyer og bekræfter vore hellige løfter til Herren. På denne måde føler vi hans accept og modtager hans forsikring om, at vore anstrengelser bliver anerkendt og vore synder tilgivet gennem Jesu Kristi forsoning. I denne ordinance

lover Herren os, at når vi er villige til at påtage os hans Søns navn og altid husker ham og holder hans befalinger, vil vi altid have hans ånd hos os. At have den hellige Ånd som vores konstante ledsager er det ultimative tegn på at være accepteret af Gud.

Andre måder, hvorpå vi holder vore pagter ved opofrelse, er noget så enkelt som at acceptere en kaldelse i Kirken og tjene trofast i den kaldelse eller at følge vores profet Thomas S. Monsons opfordring til at række ud til dem, der står ved vejsiden og har brug for at blive reddet åndeligt. Vi holder vore pagter ved opofrelse, når vi stille yder tjeneste i vores nabolag eller i vores lokalsamfund eller ved at finde navnene på vore forfædre og udføre tempelordinancer for dem. Vi holder vore pagter ved opofrelse, når vi stræber efter retfærdighed, er åbne og lytter til Åndens tilskyndelser i vores hverdag. Nogle gange betyder det at holde vore pagter ikke mere end at stå fast og trofast, når livets storme raser omkring os.

Efter at have forklaret, hvordan vi kan blive accepteret af ham, bruger

Herren et vidunderligt, billedligt eksempel til at vise, hvordan vi nyder godt af at søge hans accept som familie og enkeltperson. Han sagde: »For jeg, Herren, vil få dem til at bære som et meget frugtbart træ, som er plantet i et prægtigt land ved en ren bæk, og som giver megen dyrebar frugt.«⁹

Når vi personligt er i harmoni med Herrens Ånd og føler hans accept, vil vi blive velsignet mere, end vi forstår, og frembringe megen retfærdig frugt. Vi vil være blandt dem, han talte til, da han sagde: »Godt, du gode og tro tjener; du har været tro i det små, jeg vil betro dig meget. Gå ind til din herres glæde!«¹⁰

Søgen efter og modtagelse af Herrens accept vil lede til viden om, at vi er udvalgte og velsignede af ham. Vi vil få øget tillid til, at han vil lede os til det gode. Hans milde barmhjertighed vil blive tydelig i vores hjerte, i vores liv og i vores familie.

Jeg opfordrer jer af hele mit hjerte til at søge Herrens accept og nyde hans lovede velsignelser. Når vi følger den enkle plan, som Herren har vist

os, vil vi vide, at han accepterer os, uanset hvad vores stilling, status eller jordiske begrænsninger er. Hans kærlige accept vil motivere os, øge vores tro og hjælpe os til at håndtere alle de ting, vi møder i livet. Til trods for vore udfordringer vil vi opnå succes, opleve fremgang¹¹ og føle lykke.¹² Vi vil være blandt dem, som Herren talte til, da han sagde:

»Frygt ikke, små børn, for I er mine; og jeg har overvundet verden, og I er af dem, som min Fader har givet mig;

og ingen af dem, som min Fader har givet mig, skal fortabes.«¹³

I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Alma 37:47.
2. L&P 97:8.
3. Åb 3:20.
4. *Politikens Nudansk Ordbog*, 17. udgave, 1999, »angerfuld«, s. 55.
5. Alma 21:23.
6. Mosi 3:19.
7. Luk 22:42.
8. L&P 97:8.
9. L&P 97:9.
10. Matt 25:21.
11. Se Mosi 2:22.
12. Se Mosi 2:41.
13. L&P 50:41–42.

Ældste Bruce D. Porter
De Halvfjerds

Vidunderlige morgenstunder

Vi behøver ikke frygte fremtiden, opgive håbet eller give afkald på frimodigheden, for Gud er med os.

En torsdag aften i Jerusalem mødtes Jesus med sine disciple i et øvre værelse for at fejre påske. De mænd, der var sammen med Herren, vidste ikke, at dette måltid en dag ville blive kaldt den sidste nadver. Havde de vidst dette, og hvad det betød, ville de have grædt.

Deres Mester forstod imidlertid fuldt ud, at prøvelserne i Getsemane og på Golgata snart ville begynde. De mørkeste timer i verdenshistorien var umiddelbart forestående; alligevel sagde Jesus til dem: »I verden har I trængsler; men vær frimodige, jeg har overvundet verden« (Joh 16:33).

Vi lever i dag i en æra med turbulens og usikkerhed, en tid, der, som Herren profeterede til Enok, ville være kendetegnet som »ugudelighedens og hævnens dage« (Moses 7:60). Der kan ligge prøvelser og vanskelige tider forude, men vi har alligevel god grund til at være frimodige og glæde os. Vi lever i den sidste uddeling, hvor Gud har genoprettet sin kirke og sit rige på jorden som forberedelse til sin Søns tilbagekomst.

Præsident Boyd K. Packer talte engang om sine børnebørn og den stadig mere problemfyldte verden, som de lever i. Han sagde: »De vil

se mange begivenheder finde sted i løbet af deres liv. Nogle af disse begivenheder vil tappe deres mod og øge deres tro. Men hvis de bønsumt søger om hjælp og vejledning, vil de blive givet magt over modstanden.«

Og senere tilføjede han: »De moralske værdier, som selve civilisationen må bygge på, bevæger sig i en spiral nedad i stadigt øget tempo. Men alligevel frygter jeg ikke fremtiden« (»Frygt ikke«, maj 2004, s. 79).

Brødre og søstre, vi behøver ikke frygte fremtiden, opgive håbet eller give afkald på frimodigheden, for Gud er med os. Blandt de første optegnede råd, som Jesus gav til de nykaldede disciple i Galilæa, var formaningen

på to ord: »Frygt ikke« (Luk 5:10). Han gentog dette råd mange gange i løbet af sin tjenestegering. Frelseren har til sine hellige i vore dage sagt: »Vær derfor ved godt mod og frygt ikke, for jeg, Herren, er med jer og vil stå jer bi« (L&P 68:6).

Herren vil stå ved sin kirke og sit folk og bevare dem i sikkerhed indtil hans komme. Der vil være fred i Zion og i hendes stave, for han har forkyndt: »Så det, at de samler sig i Zions land og i hendes stave, må tjene som forsvar og som tilflugt fra uvejret og fra vreden, når den ufortyndet skal udøses over hele jorden« (L&P 115:6).

Kirken står som et bolværk for sikkerhed for dens medlemmer. Selv om tilstandene i verden til tider kan blive meget vanskelige, vil trofaste sidste dages hellige finde ly i Zions stave. Herren har fastlagt, at stenen, der uden hænder blev revet løs af bjerget, skal rulle frem, til den opfylder hele jorden (se Dan 2:31–45; L&P 65:2). Og ingen menneskelig kraft kan holde den tilbage, for Gud er ophavsmanden til dette værk, og Jesus Kristus er dets hovedhjørnesten.

Profeten Nefi så i et syn, at Guds Lams kraft i de sidste dage ville komme ned »over Herrens pagtsfolk«, og at de ville blive »udrustet med retfærdighed og med Guds kraft i stor herlighed« (1 Ne 14:14).

Hver eneste af os og vores familie kan blive udrustet med Guds kraft som forsvar, hvis vi blot forbliver trofaste mod Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Hellige og lader Ånden være vores vejleder. Der kan komme prøvelser, og vi forstår måske ikke alt, hvad der sker med os og omkring os. Men hvis vi ydmygt og roligt stoler på Herren, vil han give os styrke og vejledning i alle de udfordringer, vi møder. Når vores eneste ønske er at behage ham, bliver vi velsignet med en dyb, indre fred.

I genoprettelsens første dage mødte Kirkens medlemmer store prøvelser. Præsident Brigham Young sagde om den tid: »Når jeg har været omringet af pøbelskarer, hvor døden har truet fra alle sider, ved jeg ikke af, at jeg ikke har følt mig lige så lykkelig, eller i lige så godt humør, som nu. Udsigterne kan synes dunkle og meget mørke, men jeg har aldrig set en tid i dette evangelium, hvor jeg ikke vidste, at resultatet ville blive gavnligt for sandhedens sag« (*Kirkens præsidenters lærdomme: Brigham Young*, 1997, s. 357).

Min missionærkammerat Paul var én, der altid udstrålede glæde. Som nybagt far blev han ramt af sklerose. Trods den modgang, der fulgte, tjente han fortsat andre med glæde og godt humør. Han kom engang ind

på mit kontor siddende i sin første kørestol og erklærede: »Livet begynder med en motordrevet kørestol!« Jeg vil altid mindes, da han få år før sin død holdt den olympiske fakkel højt, mens han kørte i sin kørestol, og hundredvis jublede. Som den evige flamme blev Pauls tro aldrig svækket i livets storme.

Mens jeg studerede på Brigham Young University, boede jeg i et hus med flere unge mænd. Min bofælle Bruce var den mest optimistiske person, jeg nogensinde har kendt. Vi hørte ham aldrig en eneste gang sige noget negativt om nogen person eller situation, og det var umuligt ikke at føle sig opmuntret i hans nærvær. Hans gode humør kom af en varig tillid til Frelseren og hans evangelium.

En kold vinterdag gik en anden af mine venner, Tom, tværs over universitetets område. Klokkeren var kun 7 om morgenen, og hele området var øde og mørkt. Det sneede kraftigt, og der blæste en frisk vind. »Sikke et elendigt vejr,« tænkte Tom. Han gik videre, og ude i mørket og sneen hørte han nogen synge.

Og ganske rigtigt gennem sne-driverne kom vores altid optimistiske ven Bruce. Med armene rakt mod himlen sang han et nummer fra Broadwaymusicalen *Oklahoma*:

»Hvilken vidunderlig morgen!
Hvilken vidunderlig dag! Jeg har det helt vidunderligt, alt går mig godt i dag« (Richard Rodgers og Oscar Hammerstein II, »Oh, What a Beautiful Mornin'«, 1943).

I de mellemliggende år er denne klare stemme midt i en snestorm for mig blevet et symbol på, hvad tro og håb er. Selv i en stadig mørkere verden kan vi som sidste dages hellige synge med glæde og vide, at himlens kræfter er med Guds kirke og folk.

Må vi fryde os i kundskaben om, at der ligger en vidunderlig morgen forude – morgengryet til tusindårsriget, hvor Guds Søn skal stå op i øst og atter regere på jorden.

Jeg tænker også på to andre vidunderlige morgenstunder i verdens historie. I foråret 1820 gik en ung mand ved navn Joseph Smith på en smuk, klar dag i Palmyra i New York ind i en lille skov og knælede i bøn. Svaret på den bøn, tilsynecomsten af Faderen og Sønnen, indledte tidernes fyldes uddeling og genoprettelsen af Jesu Kristi Kirke på jorden.

Og en anden vidunderlig morgenstund gryede for næsten 2.000 år siden uden for Jerusalems bymur. Solen skinnede utvivlsomt usædvanligt klart den påskemorgen. En lille gruppe kvinder var kommet for at besøge graven i håb om at salve deres korsfæstede Herres legeme. To engle mødte dem og erklærede: »Hvorfor leder I efter den levende blandt de døde? Han er ikke her, han er opstået« (Luk 24:5–6).

Jeg vidner om Jesu Kristi triumf over synd og død. Jeg vidner om vor evige Faders nådefulde plan og hans evige kærlighed. Må vi, når vi hver morgen står op, se i tro mod himlen og sige: »Hvilken vidunderlig morgen!« Det beder jeg om i Jesu Kristi navn. Amen. ■

Ældste D. Todd Christofferson
De Tolv Apostles Kvorum

Forløsning

For så vidt vi følger Kristus, forsøger vi også at deltage i og fremme hans forløsende værk.

I kolonitiden var der stor efterspørgsel på arbejdskraft i Amerika. I det 18. og begyndelsen af det 19. århundrede rekrutterede man immigranter fra Storbritannien, Tyskland og andre europæiske lande, men mange villige var ikke i stand til at betale rejseomkostningerne. Det var ikke ualmindeligt at rejse med bevis på gældsættelse eller kontrakt om en vis periode med arbejde uden løn efter ankomsten som betaling for rejsen. Andre kom til det forjættede land mod et løfte om, at familiemedlemmer, der allerede var i Amerika, ville betale for deres rejse, når de ankom, men skete det ikke, var de nyankomne nødt til selv at arbejde gælden af. Man kaldte i USA disse gældssatte indvandrere for »redemptio-ners«. De måtte arbejde af på omkostningerne for deres overfart for på den måde at købe sig til deres frihed.¹

En af Jesu Kristi mest bemærkelsesværdige og beskrivende titler er Forløser. Som antydnet i min korte beskrivelse af de gældssatte immigranter kan det engelske ord for *forløse* (redeem) betyde at betale en gæld af. *Redeem* kan også betyde at redde eller sætte en person fri ved at betale en løsesum. Hvis nogen begår en fejl og siden retter op på den og gør bod, kan man sige, at man har gjort det godt igen. Hver af disse betydninger

beskriver et aspekt ved den store forløsning, som er udvirket gennem Jesu Kristi forsoning, tillige med den betydning af ordet, som man finder i ordbogen nemlig at »befri menneskene for synd«.²

Frelserens forløsning består af to dele. For det første soner den for Adams overtrædelse og konsekvenserne for menneskene af faldet, idet den overvinder det, man kan kalde de direkte følger af faldet – den fysiske og åndelige død. Fysisk død forstår vi

godt, hvad er; åndelig død er menneskets adskillelse fra Gud. Som Paulus sagde det: »For ligesom alle dør med Adam, skal også alle gøres levende med Kristus« (1 Kor 15:22). Denne forløsning fra fysisk og åndelig død er både universel og betingelsesløs.³

Det andet aspekt ved Frelserens forsoning er forløsningen fra det, som kan betegnes som den indirekte konsekvens af faldet – vore egne synder i modsætning til Adams overtrædelse. På grund af faldet er vi blevet født ind i en jordisk verden, hvor synd, som er ulydighed mod en guddommeligt indstiftet lov, er udbredt. Herren siger om os alle:

»Så bliver synden, når de begynder at vokse op, undfanget i deres hjerte, og de smager det bitre, så de kan lære at skønne på det gode.

Og det er givet dem at kende godt fra ondt; derfor kan de handle på egne vegne« (Moses 6:55–56).

Eftersom vi er ansvarlige og selv træffer vore valg, er forløsningen fra vore synder betinget – betinget af

tilståelse og opgivelse af synd og et gudfrygtigt liv, det er med andre ord betinget af omvendelse (se L&P 58:43). Herren befaler: »Lær derfor dine børn, at alle mennesker overalt må omvende sig, ellers kan de på ingen måde arve Guds rige, for intet urent kan bo der eller bo i hans nærhed« (Moses 6:57).

Frelserens lidelser i Getsemane og hans smerte på korset forløser os fra synd ved at opfylde de krav, som retfærdigheden har til os. Han udviser nåde og tilgiver dem, som har omvendt sig. Forsoningen indfrier også den gæld, som retfærdigheden har til os ved at hele og kompensere for enhver lidelse, som vi ufor skyldt har lidt. »For se, han lider alle menneskers smerter, ja, hver eneste levende skabnings smerter, både mænds, kvinders og børns, som hører til Adams slægt« (2 Ne 9:21; se også Alma 7:11–12).⁴

For så vidt vi følger Kristus, forsøger vi også at deltage i og fremme hans forløsende værk. Den største tjeneste, vi kan gøre andre i dette liv, og som begynder med dem i vores egen familie, er at føre dem til Kristus gennem tro og omvendelse, så de kan opleve hans forløsning – fred og glæde nu og udødelighed og evigt liv i den tilkommende verden. Vore missionærers indsats er et storslået eksempel på Herrens forløsende kærlighed.

Som hans bemyndigede budbringere tilbyder de uforlignelige velsignelser så som tro på Jesus Kristus, omvendelse, dåb og Helligåndsgaven og åbner vejen for åndelig genfødsel og forløsning.

Vi kan også hjælpe med Herrens forløsningsværk for de afdøde. »Jeg så, at de trofaste ældster i denne uddeling, når de forlader det jordiske liv, fortsætter deres arbejde med at prædike evangeliet om omvendelse og forløsning ved Guds enbårne Søns offer blandt dem, der er i mørke og under syndens trældom i den store verden af de afdødes ånder« (L&P 138:57). Takket være de forskellige ritualer vi udfører i Guds templer, kan selv de, der er døde, udfries af syndens bånd.⁵

Selvom de vigtigste aspekter ved forløsningen har at gøre med omvendelse og tilgivelse, er der også et meget betydningsfuldt timeligt aspekt ved den. Vi læser, at Jesus gik omkring og gjorde vel (se ApG 10:38), hvilket omfattede at helbrede de syge og sårede, brødføde mængder af sultne og undervise om en højere vej. »Ligesom Menneskesønnen ikke er kommet for at lade sig tjene, men for selv at tjene og give sit liv som løsesum for mange« (Matt 20:28). Vi kan også gennem Helligåndens indflydelse gå omkring og gøre godt, idet vi følger Mesterens forløsende eksempel.

Denne slags forløsende virke betyder at hjælpe mennesker med deres problemer. Det betyder at gøre sig til ven med den fattige og svage, lindre smerte, rette op på fejl, forsvare sandheden, styrke de unge og opnå tryghed og glæde i hjemmet. Meget af vores forløsende arbejde på jorden består i at hjælpe andre til at vokse og opnå det, de gør sig retfærdige forhåbninger om.

Et eksempel fra Victor Hugos roman *Les Misérables* har altid rørt og inspireret mig, selv om det er fiktion. I begyndelsen af historien sørger den gode biskop Bienvenu for mad og nattely til den hjemløse Jean Valjean, som lige er blevet løsladt efter 19 års fængsel for at have stjålet et brød til sin søsters sultende børn. Forhærdet og forbitret belønner Valjean biskoppens venlighed ved at stjæle hans sølvtoj. Da Valjean senere holdes tilbage af mistænksomme gendarmere, påstår han usandt, at sølvet var en gave. Da gendarmene trækker ham tilbage til biskoppens hus, støtter biskoppen til Valjeans store overraskelse hans historie og siger for at gøre den bedre: »Men, jeg gav dig også lysestagerne, som passer til resten og som kunne indbringe dig 200 franc. Hvorfor tog du ikke dem tillige med tallerknerne?« ...

Biskoppen gik hen til ham og sagde sagte:

»Glem aldrig nogensinde, at du lovede mig at bruge sølvet til at blive en ærlig mand.«

Jean Valjean, som intet huskede om et sådant løfte, stod lidt forvirret. Så fortsatte biskoppen højtideligt:

»Jean Valjean, min bror: Du tælles ikke længere blandt de onde, men de gode. Jeg køber din sjæl til dig. Jeg trækker den ud af mørket og fortabelsens ånd og giver den til Gud!«

Og Jean Valjean blev en ny mand, en retskaffen mand og velgører for mange. Hele sit liv gemte han de to sølvstager, som mindede ham om, at hans sjæl var blevet løskøbt til Gud.⁶

Nogle former for timelig forløsning kommer gennem en samordnet indsats. Det er en af årsagerne til, at Frelseren organiserede en kirke. Gennem vores organisering i kvorummer og organisationer i stave og menigheder kan vi ikke alene undervise og opbygge hinanden i evangeliet, men vi kan også støtte og bidrage med ressourcer til mennesker i krise. Mennesker, som handler alene eller i ad hoc-grupper, har ikke altid de midler, der er nødvendige, for at hjælpe ved større udfordringer. Som Jesu Kristi tilhængere er vi et samfund af hellige, som er organiseret for at afhjælpe de helliges behov, såvel som så mange andres, som vi kan, over hele verden.

På grund af vores humanitære indsats alene sidste år har, som ældste

Dallin H. Oaks nævnte, 890.000 mennesker i 36 lande nu fået rent vand, 70.000 mennesker i 57 lande har fået kørestole; 75.000 i 25 forskellige lande har fået forbedret deres syn, og mennesker i 52 lande modtog hjælp i forbindelse med naturkatastrofer. I samarbejde med andre har Kirken været med til at vaccinere omtrent 8 millioner børn og har hjulpet syriske flygtninge i lejre i Tyrkiet, Libanon og Jordan med livsfornødenheder. På samme tid modtog trængende medlemmer af Kirken varer og tjenester for millioner af dollar gennem fasteofre og andre velfærdsydelse i 2012. Tak for jeres gavmildhed.

Alt dette medregner slet ikke de individuelle venlige og støttende handlinger – mad, tøj, penge, omsorg og tusinder af andre former for støtte og omsorg – som vi kristuslignende bidrager med i forløsningsværket. Som dreng så jeg, hvordan min egen mors handlinger hjalp en kvinde i nød. For mange år siden, da hendes

sønner var små, gennemgik min mor en alvorlig operation, som nær havde kostet hende livet, og som gjorde, at hun lå i sengen i det meste af et år. I den tid hjalp familien og medlemmer af menigheden min mor og vores familie. Som yderligere hjælp anbefalede hjælpeforeningspræsidenten i vores menighed, søster Abraham, at mine forældre ansatte en kvinde fra menigheden, som desperat manglede et arbejde. Når jeg fortæller beretningen vil jeg benytte de fiktive navne Sara og Annie om denne kvinde og hendes datter. Dette er min mors beretning:

»Jeg husker det så tydeligt, som var det i går. Jeg lå der i sengen, og søster Abraham kom og stillede Sara i døren til soveværelset. Mit hjerte sank i livet. Der stod den mindst attraktive person, jeg nogensinde havde set – mager, nusset, uredt hår, ludende holdning og med hovedet bøjet mod gulvet. Hun havde en gammel kittel på, som var fire numre for stor. Hun turde

ikke kigge op og talte så stille, at jeg knap kunne høre hende. En lille pige omkring tre år gammel gemte sig bag hende. Hvad i alverden skulle jeg stille op med dette væsen? Da de var gået, brød jeg sammen i gråd. Jeg havde brug for hjælp, ikke for flere problemer. Søster Abraham blev lidt hos hende, og snart havde de fået skik på huset og forberedt nogle gode måltider. Søster Abraham bad mig om at prøve nogle få dage og sagde, at denne pige havde det meget svært og havde brug for hjælp.

Da Sara kom næste morgen, fik jeg endelig lokket hende over til sengen, så jeg bedre kunne høre hende. Hun spurgte, hvad jeg ønskede, at hun gjorde. Det fortalte jeg hende og sagde: »Men det vigtigste er mine drenge, brug tid på dem, læs for dem – de er meget vigtigere end huset.« Hun var god til at lave mad, hun holdt huset rent, fik tøjet vasket, og hun var god ved drengene.

I ugenes løb fandt jeg ud af, hvad Saras historie var. Fordi hun næsten ikke kunne høre noget, havde hun ikke klaret sig godt i skolen og var droppet ud. Hun var i en ung alder blevet gift med en udsvævende mand. Så fik hun Annie, som blev hendes livs glæde. En vinternat kom hendes mand fuld hjem og tvang Sara og Annie ind i bilen kun iført deres nattøj, hvorefter han smed dem af i motorvejsgrøften. De så ham aldrig igen. Barfodet og hundekolde gik Sara og Annie de mange kilometer

til Saras mors hjem. Hendes mor lod dem bo der til gengæld for, at hun lavede al husarbejdet og maden og tog sig af sin søster og bror, som gik i high school.

Vi tog Sara til ørelægen, hvor hun fik et høreapparat ... Vi meldte hende til voksenundervisning, og hun fik sin high school-eksamen. Hun gik på aftenskole og fik senere en college-eksamen og underviste som specialskolelærer. Hun købte et lille hus. Annie blev gift i templet og fik to børn. Sara gennemgik flere øreoperationer og blev til sidst i stand til at høre godt. Flere år senere gik hun på pension og tjente på mission ... Sara takkede os ofte og sagde, at hun havde lært så meget af mig, særligt da jeg fortalte hende, at mine sønner var vigtigere end huset. Hun sagde, at det havde lært hende, hvordan hun skulle være med Annie ... Sara er en ganske særlig kvinde.«

Som Jesu Kristi disciple bør vi gøre alt, vi kan, for at forløse andre fra lidelse og byrder. Ikke desto mindre går vores største forløsende tjeneste på at føre dem til Kristus. Uden hans forløsning fra død og synd, ville vi kun have et socialt retfærdigt evangelium. Det ville give hjælp og forsoning i øjeblikket, men det ville ikke have kraft til at trække på himlens fuldkomne retfærdighed og uendelige nåde. Den ultimative forløsning sker ene og alene gennem Jesus Kristus. Jeg anerkender ham ydmygt og taknemligt som Forløseren. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se *Merriam-Webster's Collegiate Dictionary*, 10. udg., 1993, »redemptioner«.
2. *Den Danske Ordbog*, 2004, »forløse«.
3. »Guds Søn har sonet for arvesynden, hvilket medfører, at børnene ikke kan svare for forældrenes synder, for de er rene fra verdens grundlæggelse« (Moses 6:54). Gennem Kristi forløsning besejrer alle graven og opstår til udødelighed. Derudover

vil alle overvinde den åndelige død, idet de bringes tilbage til Guds nærhed for at blive dømt. Jesus sagde: »For at mennesker, ligesom jeg var blevet løftet op [på korset] ved mennesker, skulle blive løftet op ved Faderen for at stå foran mig for at blive dømt efter deres gerninger« (3Ne 27:14). De, som er rensede for synd, vil forblive hos Gud i himmeriget, mens de, som ikke har omvendt sig og er urene, ikke kan dvæle hos en hellig Gud, og efter dommen vil de blive forvist og dermed lide åndelig død igen. Dette omtales til tider også som den anden død eller at lide åndelig død for anden gang (se Hel 14:15–18).

4. Det er med hensyn til vore egne synder, at skriften taler om nogle, som ikke drager nytte af forsoningen: »Derfor forbliver de ugudelige, som om der ingen forløsning var blevet foretaget, bortset fra at dødens bånd bliver løst« (Alma 11:41). »Den, der ikke udøver nogen tro til omvendelse, bliver udsat for hele loven bestående af retfærdighedens krav; derfor tilvejebringes den store og evige forløsningsplan kun for den, der har tro til omvendelse« (Alma 34:16). Hvis et menneske afviser Frelserens sonoffer, må det selv indfri sin gæld til retfærdigheden. Jesus sagde: »For se, jeg, Gud, har lidt dette for alle, for at de ikke skal lide, hvis de vil omvende sig; men hvis de ikke vil omvende sig, må de lide, ligesom jeg« (L&P 19:16–17). En uforløst sjæls lidelse for synd kendes også som helvede. Det betyder, at man er underkastet djæveln, og det beskrives i en åndelig metafor, som at være i lænker eller i en sø af ild og svovl. Lehi bønfaaldt sine sønner om at vælge Kristi forløsning »og ikke vælge evig død efter kodets vilje og det onde, som er deri, og som giver Djævelens ånd magt til at tage jer til fange, til at føre jer ned til helvede, så han kan regere over jer i sit eget rige« (2 Ne 2:29). Ikke desto mindre er der en ende på helvede takket være Jesu Kristi sonoffer, og de, som er tvunget til at gå igennem det, »skal blive købt fri fra Djævelen [i] den sidste opstandelse« (L&P 76:85). De relativt få »fortabelsens sønner« er »de eneste, over hvem den anden død skal have [varig] magt; ja, sandelig, de eneste, som, når Herren anser tiden for at være inde, ikke skal blive forløst efter at have lidt hans vrede« (L&P 76:32, 37–38).
5. Profeten Joseph Smith sagde jublende: »Lad de døde synge hymner til evig pris for kong Immanuel, som, før verden blev til, har forordnet det, der vil sætte os i stand til at forløse dem fra deres fængsel; for fangerne skal gives fri« (L&P 128:22).
6. Se Victor Hugo: *Les Misérables*, 1992, s. 91–92.

Præsident Thomas S. Monson

Til vi ses igen

Jeg beder til, at Herren vil velsigne og bevare jer, mine brødre og søstre. Må hans lovede fred være med jer i dag og altid.

Mine brødre og søstre, vi har haft en storslået konference. Jeg ved, at I er enige med mig i, at budskaberne har været inspirerende. Vores hjerte er blevet rørt, og vore vidnesbyrd om dette guddommelige værk er blevet styrket, når vi har mærket Herrens Ånd. Må vi længe

huske det, vi har hørt de sidste to dage. Jeg opfordrer jer til at studere talerne yderligere, når de bliver trykt i de kommende numre af *Ensign* og *Liahona*.

Vi siger tak til hver eneste, som har talt til os, såvel som til dem, der har ledt os i bøn. Desuden har musikken

været opløftende og inspirerende. Vi elsker vores vidunderlige Tabernakelkor og takker også alle andre, der har stået for musikken.

Vi står samlet om at udtrykke vores taknemlighed til de personer, der i går blev afløst fra hovedpræsidentskabet og hovedbestyrelsen i Unge Piger. Deres indsats har været fremragende og deres hengivenhed fuldstændig.

Vi har med opløftede hænder opretholdt brødre og søstre, som er blevet kaldet til nye stillinger ved denne konference. Vi ønsker, at de alle ved, at vi ser frem til at tjene sammen med dem i Mesterens sag.

Vi er en verdensomspændende kirke, brødre og søstre. Vore medlemmer bor over hele verden. Jeg opfordrer jer til at være gode borgere i de lande, hvor I bor, og gode naboer i jeres lokalsamfund; ræk ud

til mennesker med en anden tro såvel som til vore egne. Må vi være tolerante samt venlige og kærlige over for dem, der har en anden tro og andre standarder end vi. Frelseren bragte til denne jord et budskab om kærlighed og velvilje over for alle mænd og kvinder. Må vi altid følge hans eksempel.

Jeg beder til, at vi må være opmærksomme på behov blandt dem omkring os. Der er nogle, især blandt de unge, som på tragisk vis er involveret i narkotika, umoral, pornografi osv. Der er mennesker, der er ensomme, herunder enker og enkemænd, som længes efter selskab og andres interesse. Må vi altid være rede til at række dem en hjælpende hånd og vise et kærligt hjerte.

Vi lever i en tid i verdens historie, hvor der er mange vanskelige udfordringer, men også store muligheder og grund til at glæde sig. Der er

selvfølgelig tider, hvor vi oplever skuffelser, hjertesorg og tilmed tragedier i vores liv. Men hvis vi sætter vores lid til Herren, vil han hjælpe os gennem vore vanskeligheder, hvad de end måtte være. Salmisten kom med denne trøst: »Om aftenen slår gråden sig ned, om morgenen er der jubel.«¹

Mine brødre og søstre, jeg ønsker, at I skal vide, hvor taknemlig jeg er for Jesu Kristi evangelium, der blev gengivet i de sidste dage gennem profeten Joseph Smith. Det er nøglen til vores lykke. Må vi være ydmyge og bønsumme og have tro på, at vor himmelske Fader kan vejlede og velsigne os i vores liv.

Jeg bærer mit personlige vidne og vidnesbyrd til jer om, at Gud lever, at han hører bønnerne fra ydmyge hjerter. Hans Søn, vor Frelser og Forløser, taler til hver enkelt af os: »Se, jeg står ved døren og banker på; hører nogen

mig og åbner døren, vil jeg gå ind til ham.«² Må vi tro på disse ord og benytte os af dette løfte.

Når denne konference nu afsluttes, nedkalder jeg himlens velsignelser over hver enkelt. Må jeres hjem være fyldt med fred, harmoni, høflighed og kærlighed. Må de være fyldt med Herrens Ånd. Må I styrke og nære jeres vidnesbyrd om evangeliet, så det må være jer en beskyttelse mod Satans prøvelser.

Jeg beder til, at Herren vil velsigne og bevare jer, mine brødre og søstre, indtil vi ses igen om seks måneder. Må hans lovede fred være med jer i dag og altid. Jeg takker for jeres bønner for mig og for alle generalautoriteterne. Vi er dybt taknemmelige for jer. I vor Frelseres og Forløseres navn, ham vi tjener, ja, i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. SI 30:5.
2. Åb 3:20.

Ann M. Dibb
Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Jeres hellige steder

Hvad enten jeres hellige steder er geografiske eller øjeblikke i tid, er de lige hellige og har utrolig styrke og kraft.

Vores GUF-tema for 2013 kommer fra afsnit 87 i Lære og Pagter. Denne instruktion står i tre forskellige afsnit, så formaningen er tydeligvis vigtig. Den forklarer, hvordan vi kan blive beskyttet, styrket og få fred i urolige tider. Den inspirerede instruktion lyder: »Stå derfor på hellige steder og lad jer ikke flytte.«¹

Når jeg tænker over dette tema, kan jeg ikke lade være med at spekulere på følgende: »Hvad er det for nogle hellige steder, som vor himmelske Fader henviser til?« Præsident Ezra Taft Benson har forklaret: »Hellige steder omfatter vore templer, vore kirkebygninger, vores hjem og Zions stave, der ... »må tjene som forsvar og som tilflugt.«² Udover disse tror jeg, at vi hver især kan finde mange flere hellige steder. Vi tænker i første omgang på ordet *sted* som fysiske omgivelser eller et geografisk sted. Men et *sted* kan være »en bestemt tilstand, et standpunkt eller en sindstilstand.«³ Det betyder, at hellige steder også kan omfatte *øjeblikke i tid* – øjeblikke, hvor Helligånden vidner for os, øjeblikke, hvor vi føler vor himmelske Faders kærlighed, eller øjeblikke, hvor vi får svar på vore bønner. Derudover tror jeg, at når som helst I har mod til at gå ind for det, der er rigtigt, især i situationer, hvor ingen andre er villige til det, skaber I et helligt sted.

I hele Joseph Smiths korte, men storslåede liv stod han virkelig »på hellige steder« og lod sig ikke flytte. Som teenager blev han urolig over det religiøse røre i sit lokalsamfund og ønskede at vide, hvilken af alle kirkerne der var sand. Skovområdet tæt på hans hjem blev et helligt sted, da han knælede mellem træerne og udtalte sin første bøn højt. Hans bøn blev besvaret, og i dag omtaler de sidste dages hellige dette skovområde som den hellige lund.

Unge piger rundt om i verden har også stået på hellige steder i naturen på pigelejr. En leder fortalte mig en beretning om en ung piges oplevelse. Pigen var mindre aktiv og var lidt skeptisk over at skulle have en åndelig oplevelse i naturen. Efter den første dag fortalte hun sin leder: »Det er fantastisk at være her, men kan vi ikke udelade al den snak om Ånden? Jeg er her for at være på lejr, nyde naturen, være sammen med mine venner og have det sjovt!« Efter det afsluttende vidnesbyrds møde erkendte den samme pige imidlertid med tårer i øjnene: »Jeg vil ikke hjem. Hvordan kan jeg have det, jeg føler lige nu, denne Ånd, hos mig hele tiden?« Hun havde opdaget et helligt sted.

Et andet helligt sted, Joseph Smith havde, var hans soveværelse. Det kan være svært at forestille sig, for ligesom mange af jer delte han soveværelse med sine søskende. Det blev et helligt sted, da han bad med stor tro, ydmyghed og med et behov. Han forklarede: »Efter at jeg var gået i seng for natten, hengav jeg mig til bøn og anrøbelse af Gud den Almægtige om tilgivelse for alle mine synder og tåbeligheder.«⁴ De tre år, der var gået, siden Joseph havde haft sit syn i den hellige lund, havde ikke været lette. Den 17-årige Joseph havde udholdt endeløs hån, latterliggørelse og tyranni. Men den aften i Josephs soveværelse viste englen

Moroni sig som svar på hans indtrængende bøn. Joseph modtog kundskab og trøst. Den aften blev hans soveværelse et helligt sted.

Mens jeg så et Mormon Message for Youth, blev jeg vidne til et andet soveværelse, der var blevet et helligt sted. Videoen viser Ingrid Delgado, en ung pige fra El Salvador, som udtrykker sine følelser om templet. Hun siger: »Det er godt at vide, vi har et sted, hvor vi kan komme væk fra verden og modtage hellige ordinancer og hjælpe andre, der ikke kunne modtage dem i dette liv.« Mens hun taler, viser videoen Ingrid, der læser i skrifterne, omgivet af Mormonoter, citater, Unge Pigers Personlig fremgang, billeder af sin familie og templet, og ja, sine yndlingstøjdyr.⁵ Hun har måske uden at være klar over det skabt sit hellige sted væk fra verden. Jeg spekulerer på, hvor mange gange Ingrid har læst i sine skrifter, følt Ånden og fået svar på sine bønner på sit hellige sted.

Et andet uventet helligt sted i Joseph Smiths liv var fængslet i Liberty. Ældste Jeffrey R. Holland har sagt: »Der var ikke nogen mere byrdefuld tid i Josephs liv end denne grusomme, ulovlige og uberettigede indespærring.« Ældste Holland fortsatte med at forklare, at fængslet i Liberty siden er blevet omtalt som et »fængselstempel« på grund af de hellige oplevelser, som profeten Joseph Smith havde der.⁶

Nogle af jer unge piger oplever måske jeres eget fængsel i Liberty, et sted, hvor I oplever ydmygelse, et sted, hvor I ikke mærker nogen kærlig omsorg, et sted, hvor I bliver hånet, plaget, tyranniseret eller måske endda gjort fysisk fortræd. Til jer unge piger tilbyder jeg ældste Hollands ord: »I kan have hellige, åbenbarende, dybt belærende oplevelser med Herren *selv i den mest ulykkelige tid i jeres liv ...* mens I udholder de mest smertefulde uretfærdigheder, når I står over for de mest uoverstigelige forhindringer og den værste modstand, I nogensinde har mødt.«⁷ Med andre ord kan I ligesom profeten Joseph Smith skabe og stå på hellige steder, selv i de vanskeligste tider I nogensinde har oplevet.

Kirsten fortalte mig som ung voksen om sin smertefulde oplevelse. High school havde været hendes fængsel i Liberty. Heldigvis havde musiklokalet været et tilflugtssted. Hun sagde: »Da jeg trådte ind i det lokale, var det, som om jeg trådte ind på et trygt sted. Der var ingen nedværdigende eller nedgørende bemærkninger, ingen banden. I stedet hørte vi opmuntrende og kærlige ord. Vi var venlige mod hinanden. Det var et sted med glæde. Musiklokalet var fyldt med Ånden, mens vi øvede os og spillede musik. Sådan var det i lokalet for en stor del takket være orkesterlederens indflydelse. Han var et godt, kristent menneske. Når jeg ser tilbage, var high school et sted, der udviklede mig. Det var svært, men jeg lærte ukuelighed. Jeg vil altid være taknemlig for mit tilflugtssted, mit hellige sted, mit musiklokale.«⁸

Har I her i aften tænkt over jeres hellige steder? Jeg har bedt hundredvis af unge piger om at fortælle mig om deres »hellige steder«. Hvad enten de er geografiske eller øjeblikke i tid, er de lige hellige og har utrolig styrke og kraft. Her er ni af deres gribende svar:

- Et: »Jeg var på hospitalet og holdt min nye lillebror.«
- To: »Hver gang jeg læser min patriarkalske velsignelse, føler jeg, at min himmelske Fader kender og elsker mig.«
- Tre: »Den dag, jeg blev 12, kom de unge piger i menigheden og dekorerede min dør med papirhjerter.⁹ Jeg følte mig så elsket, velkommen og glad!«
- Fire: »Da jeg læste i mine skrifter en dag, sprang en sætning mig i øjnene. Jeg havde fundet svaret på mine bønner.«
- Fem: »Jeg tog til en fest, hvor folk drak og deltog i andre upassende aktiviteter. Ånden fortalte mig, at jeg skulle vende om og gå hjem. Det gjorde jeg, og, ja, der var sociale følger. Det øjeblik gav mig imidlertid den tillid, jeg havde brug for til at vide, at jeg kunne efterleve evangeliet.«
- Seks: »Jeg tænkte under nadveren på forsoningen. Jeg indså, at jeg var nødt til at tilgive en anden, som jeg var vred på. Mit valg om at tilgive var en positiv handling, der bragte forsoningen ind i min hverdag.«
- Syv: »Da jeg havde deltaget i præsentationsaftenen med min mor, kyssede hun mig på kinden og fortalte mig, at hun elskede mig. Det var første gang, jeg kan huske, at hun gjorde det.«
- Otte: »Med min biskops forsikring vidste jeg, at løftet i skrifterne var sandt: »Er jeres synder som skarlagten, kan de blive hvide som sne.«¹⁰ Jeg følte håb og vidste, at jeg kunne begynde min længerevarende omvendelsesproces.«
- Og den sidste: »En aften samlede jeg mod til at fortælle om mine følelser for evangeliet og give en Mormons Bog til min bedste ven.

Senere var jeg så privilegeret at kunne deltage ved hendes dåb. Nu går vi i kirke sammen.«

Lad mig fortælle jer om et af mine hellige steder. Engang følte jeg mig overvældet, ængstelig og fuldstændig alene. I tavshed bad jeg: »Himmelske Fader, jeg ved ikke, hvordan jeg skal gøre dette. Vil du ikke nok hjælpe mig?« Snart kom en person helt uventet hen til mig, lagde en hånd på min skulder og kom med oprigtige og opmuntrende ord. I det øjeblik følte jeg fred. Jeg følte mig anerkendt. Alt forandrede sig. Præsident Spencer W. Kimballs ord kom til mig: »Gud holder virkelig øje med os, og han passer på os. Men det er sædvanligvis gennem et andet menneske, at han tilgodeser vore behov.«¹¹ For mig blev det øjeblik, det sted, helligt.

Kære unge piger, der er utallige andre hellige steder, jeg ville ønske, vi kunne tale om med hinanden. Når I i aften kommer hjem, opfordrer jeg jer til i jeres dagbog at nedskrive disse steder, som I tænker på og husker. Det står klart for mig, at tusinder af *jer* står på hellige steder. Disse steder giver jer beskyttelse, styrke og fred i usikre tider. Jeres vidnesbyrd vokser og bliver

stærkere, fordi I står for sandhed og retfærdighed på små, enkle og *storslåede* måder.

I, Kirkens ædle unge, er mine helte. Jeg elsker jer. Jeg kan mærke vor himmelske Faders utrolige kærlighed til jer, og jeg bærer mit vidnesbyrd for jer om, at Jesu Kristi evangelium er sandt. Han venter, rede til at holde jer oppe, når I »stå[r] ... på hellige steder og [ikke lader jer] flytte«. Jeg elsker og opretholder præsident Thomas S. Monson, vores sande profet, der opmuntrer os. Jeg siger dette i Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 87:8; se også L&P 45:32; 101:22.
2. Ezra Taft Benson, »Prepare Yourselves for the Great Day of the Lord«, *New Era*, maj 1982, s. 50; se også L&P 115:6.
3. Merriam-Webster Online, »place«, merriam-webster.com/dictionary/place.
4. JS-H 1:29..
5. Se »Practice, Celebration, Dedication: Temple Blessings in El Salvador«, lds.org/youth/video.
6. Jeffrey R. Holland, »Lessons from Liberty Jail«, *Ensign*, sep. 2009, s. 26, 28.
7. Jeffrey R. Holland, »Lessons from Liberty Jail«, s. 28.
8. Personlig samtale med forfatteren.
9. Omtales sommetider i USA som »heart attack« (hjerteanfald).
10. Es 1:18.
11. Spencer W. Kimball, »Et liv i overflod«, *Den danske Stjerne*, juni 1979, s. 3.

San Salvador i El Salvador

Mary N. Cook

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Når man redder en pige, redder man generationer

Jeres dydige liv vil velsigne jeres forfædre, jeres nulevende familie og de familiemedlemmer, der vil komme.

Det er mig en ære at tale til Kirkens tapre, unge piger. Vi ser jer gå frem på stien med dem, der ærer deres pagter, og vi ved, at jeres dydige liv vil velsigne jeres forfædre, jeres familie nu og de familiemedlemmer, der vil komme, for som præsident Gordon B. Hinckley har sagt: »Når man redder en pige, redder man en generation.«¹

Jeres gang på pagtens sti begyndte, da I blev døbt og modtog Helligåndsgaven. Den fortsætter hver uge ved nadvermødet, et helligt sted, hvor I fornyer jeres dåbspagt. Nu er det tid til, at I forbereder jer på at indgå templets pagter. De »hellige ordinancer og pagter, der er tilgængelige i hellige templer, gør det muligt for [os] at vende tilbage til Guds nærhed og for [vores familie] at være forenet for evigt.«²

Stå på hellige steder for jeres forfædre. »Ethvert menneske, som kommer til denne jord, er et produkt af generationer af forfædre. Vi har en naturlig trang til at være forbundet med vore forfædre.«³ Når I tager del

i slægtsforskning og tempeltjeneste, væver I jeres liv sammen med jeres forfædre ved at sørge for de frelsende ordinancer for dem.

Stå på hellige steder for jer selv og jeres nærmeste familie. Jeres retskafne eksempel vil være en kilde til stor glæde uanset jeres familiesituation. Jeres retskafne valg vil kvalificere jer til at indgå og holde hellige pagter, der vil binde jeres familie sammen for evigt.

Stå på hellige steder for jeres fremtidige familie. Forpligt jer til at blive beseglet til jeres mand gennem det hellige præstedømme i templet, når I stifter en evig familie. Jeres børn vil blive velsignet med sandheder, når I væver jeres dydige eksempel og urokkelige vidnesbyrd ind i deres liv og viser dem vejen på pagtens sti.

Jeg så disse evige principper udstillet ved en nylig international konkurrence for unge. Megan Warner Taylor komponerede digitalt et værk af fotografier med en nutidig tilgang til Kristi lignelse om de ti jomfruer.⁴ Jeg mødte Megan, og hun forklarede

symbolikken bag de ti jomfruer, som hun beskrev som en dydig og troende ung pige, der er forberedt til at indgå og holde hellige tempelpagter. Som alle de vise jomfruer kom hendes egen forberedelse, når hun føjede olie til sin lampe, en dråbe ad gangen, ved vedvarende retskaffen levevis. Jeg bemærkede den smukke fletning i hendes hår. Megan forklarede, at fletningen repræsenterede sammenfletningen af denne unge piges dydige liv med utallige generationer. En lok repræsenterede sammenfletningen af hendes kærlighed og respekt for hendes forfædre, den anden sammenfletningen af hendes retskafne indflydelse på sin nulevende familie og den tredje lok sammenfletningen af hendes forberedte liv til de generationer, der kommer.

Jeg mødte en anden ung pige, hvis tidlige åndelige forberedelse har vævet et liv af retskaffenhed ind i mange generationer.

En smuk eftermiddag i september var min mand og jeg i templet og ventede på muligheden for at deltage i tempelordinancerne. Chris, en af vore venner, kom ind i værelset. Det var dejligt at se denne unge mand, der for nylig var vendt hjem fra sin mission i Rusland.

Da sessionen skulle til at begynde, satte en smuk ung kvinde sig ved siden af mig. Hun var strålende, smilende og fyldt med lys. Jeg ønskede at lære hende at kende, så jeg præsenterede mig stille for hende. Hun hviskede sit navn, Kate, og jeg genkendte hendes efternavn fra en familie, som havde boet i Michigan, hvor min familie engang boede. Kate var deres voksne datter, som fem uger tidligere var vendt hjem fra sin mission i Tyskland.

Under sessionen blev denne tanke ved med at komme til mig: »Præsenter Kate for Chris.« Jeg skubbede denne tilskyndelse til side med tanken:

Queen Creek i Arizona i USA

»Hvornår, hvor, hvordan?« Da vi forbedte os til at tage af sted, kom Chris over til os for at sige farvel, og jeg greb muligheden. Jeg trak Kate over og hviskede: »I er to retskafne unge mennesker, som er nødt til at møde hinanden.« Jeg forlod templet og var tilfreds med, at jeg havde fulgt min tilskyndelse.

På vejen hjem drøftede min mand og jeg vore minder om de udfordringer, som Kates familie havde stået over for. Jeg er siden kommet til at kende Kate bedre, og hun har hjulpet mig til at forstå grunden til den glædestrålende udstråling, som jeg så i templet den dag.

Kate har altid forsøgt at holde sig på pagtens sti ved at søge hellige steder. Hun voksede op i et hjem, hvor familieaften, familiebøn og familieskriftstudium gjorde hendes hjem til et helligt sted. Som barn lærte hun om templet, og sangen »Jeg elsker Herrens tempel« var yndet ved familieaften.⁵ Som lille pige så hun sine forældre sætte et eksempel ved at søge hellige steder, når de tog til templet på en

weekendaften i stedet for at gå i biografen eller ud at spise.

Hun elskede sin far højt, og han brugte sin præstedømmemyndighed til at hjælpe hende med at indgå sin første pagt, dåbspagten. Hun fik derefter lagt hænder på sit hoved og modtog Helligånden. Kate sagde: »Jeg var begejstret for at modtage Helligånden, og jeg vidste, at den ville hjælpe mig med at blive på stien mod evigt liv.«

Livet fortsatte for Kate på en meget velsignet og glædelig måde. Da hun var 14, begyndte hun i high school og elskede seminar, endnu et helligt sted at lære om evangeliet. En dag begyndte hendes lærer at tale om prøvelser og garanterede, at vi alle ville møde dem. Kate sagde til sig selv: »Jeg ønsker ikke prøvelser, jeg vil ikke høre det her.«

Blot nogle få uger senere vågnede hendes far op påskesøndag og var ekstremt syg. Kate sagde: »Min far var en meget sund person, han var maratonløber. Min mor var så bekymret over, hvor syg han var, at de tog til

hospitalet. Inden for 36 timer fik han et massivt slagtilfælde, der lukkede ned for det meste af hans krop. Han kunne blinke, men resten af hans krop virkede ikke. Jeg kan huske, at jeg så ham og tænkte: »Åh nej, det sker. Min seminarlærer havde ret. Jeg står over for en prøve.« Nogle få dage senere døde Kates far.

Kate sagde: »Det var så svært. Man ønsker ikke at miste helten i sit liv. Jeg vidste, at jeg kunne gøre det til et springbræt for udvikling eller en blokering. Jeg ønskede ikke at lade det ødelægge mit liv, for jeg var kun 14 år gammel. Jeg forsøgte at være så tæt på Herren som muligt. Jeg læste meget i mine skrifter. Alma kapitel 40 forsikrede mig om, at opstandelsen er virkelig og gennem Kristi forsoning kan jeg igen være sammen med min far. Jeg bad meget. Jeg skrev i min dagbog så ofte, som jeg kunne. Jeg holdt mit vidnesbyrd levende ved at skrive det ned. Jeg tog i kirke og til UP hver uge. Jeg omgav mig selv med gode venner. Jeg holdt mig tæt til omsorgsfulde

slægtninge, især min mor, der er ankeret i vores familie. Jeg fik præstedømmevelsignelser af min bedstefar og andre præstedømmebærere.»

Disse konstante valg, ligesom de valg de ti vise jomfruer traf, føjede olie til Kates lampe. Hun blev motiveret af sit ønske om at være sammen med sin far igen. Kate vidste, at hendes far var opmærksom på hendes valg, og hun ønskede ikke at skuffe ham. Hun ønskede et evigt forhold til ham, og hun forstod, at hendes liv ved at forblive på pagtens sti ville blive vævet sammen med hans.

Prøvelserne sluttede dog ikke. Da Kate var 21 og indsendte sine missionspapirer, blev hendes mor diagnosticeret med kræft. Kate var nødt til at træffe en vigtig beslutning i sit liv. Skulle hun blive hjemme og støtte sin mor eller tage på mission? Hendes mor fik en præstedømmevelsignelse, der lovede, at hun ville overleve sygdommen. Overbevist af denne velsignelse gik Kate frem i tro og fortsatte med sine planer om at tage på mission.

Kate sagde: »Det var som at tage et skridt i mørke, men da jeg var på min mission, kom lyset til sidst, og jeg fik besked om, at min mors velsignelse var gået i opfyldelse. Jeg blev så glad for, at jeg ikke havde udsat at tjene Herren. Når det blev hårdt, tænkte jeg, det er nemt at blive stillestående og ikke ønske at gå frem, men hvis man sætter Herren først, kan modgangen føre til smukke velsignelser. Man kan se Herrens hånd og være vidne til mirakler.« Kate oplevede virkeliggørelsen af præsident Thomas S. Monsons ord: »Vore største og vigtigste muligheder for at vokse og udvikle os får vi, når vi er i de største vanskeligheder.«⁶

Kate havde denne slags tro, fordi hun forstod frelsesplanen. Hun vidste, at vi havde levet før, at jorden er en prøvetid, og at vi vil leve igen. Hun havde tro på, at hendes mor ville blive velsignet, men ud fra sin erfaring med sin far vidste hun, at hvis hendes mor døde, ville det være okay. Hun sagde: »Jeg overlevede ikke blot min fars død, det blev en del af min identitet for altid, og var min mor død, ville det have gjort

det samme. Det ville have vævet et større vidnesbyrd ind i mit liv.«⁷

Kate søgte et helligt sted den aften, jeg mødte hende i templet. Med ønsket om at væve de tætte evige forhold, som kommer gennem tempeltjeneste, fulgte hun mønsteret, som hendes forældre havde sat ved regelmæssige tempelbesøg.

Der skete ikke meget den aften, hvor jeg præsenterede Kate for Chris, men i søgen efter et andet helligt sted den følgende søndag, så Kate Chris blandt flere hundrede unge voksne ved et institutmøde. Der lærte de hinanden bedre at kende. Nogle få uger senere inviterede Chris hende til at se generalkonference sammen med ham. De fortsatte med at søge steder, der indbyder Helligånden, mens de kom sammen og blev til sidst besejlet i templet, det hellige sted, hvor de mødte hinanden. Begge udfører nu deres hellige ansvar som forældre, væver deres vidnesbyrd om frelsesplanen ind i deres tre små drenge liv og viser dem vejen ad pagtens sti.

»Når man redder en pige, redder man generationer.« Kates beslutning

som 14-årig om at blive på stien og konstant fylde på sin lampe og stå på hellige steder *har* og *vil* redde generationer. At finde sine forfædre og at tjene i templet har vævet hendes hjerte sammen med deres. Deltagelse i slægtsforskning og tempeltjeneste vil på samme måde væve jeres hjerte sammen og give jeres forfædre muligheden for evigt liv.

At efterleve evangeliet i jeres hjem vil også føje olie til jeres lampe og væve åndelig styrke ind i jeres hjem nu og velsigne jeres fremtidige familie på utallige måder. Og endvidere, som ældste Robert D. Hales har sagt: »Hvis det eksempel, vi har modtaget fra vore egne forældre, ikke var godt, er det vores ansvar at bryde cirklen ... og undervise de følgende generationer i korrekte traditioner.«⁸

Beslut nu at gøre alt, hvad I kan for at fylde jeres lampe, så jeres stærke vidnesbyrd og eksempel kan væves ind i livet på mange generationer fra fortiden, nutiden og fremtiden. Jeg bærer vidnesbyrd om, at jeres dydige liv vil ikke blot redde generationer, men det vil redde *jeres* evige liv, for det er den eneste måde at vende tilbage til vor Fader i himlen på og finde sand glæde nu og gennem evigheden. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Gordon B. Hinckley, »Stå fast og urokkelig«, *Verdensomspændende oplæringsmøde for ledere*, 10. jan. 2004, s. 20; se også Gordon B. Hinckley, »Vort ansvar overfor vore unge piger«, *Stjernen*, jan. 1989, s. 88.
2. »Familien: En proklamation til verden«, *Liahona*, nov. 2010, s. 129.
3. Russell M. Nelson, »Generationer sammenføjet i kærlighed«, *Liahona*, maj 2010, s. 92.
4. Se Matt 25:1–13.
5. Se »Jeg elsker Herrens tempel«, *Børnenes sangbog*, s. 99.
6. Thomas S. Monson, »Mød din Goliat«, *Stjernen*, maj 1987, s. 6.
7. Personligt interview med forfatter, 2013.
8. Robert D. Hales, »Hvordan vil vore børn huske os?«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 9.

Elaine S. Dalton

Unge Pigers hovedpræsident

Lad jer ikke flytte!

*Stå fast. Vær standhaftig. »Stå for sandhed og ret.«
Stå som et vidne. Vær en standard for verden.
Stå på hellige steder.*

L aften står jeg på et helligt sted på denne talerstol i profeters, seeres og åbenbarerers og Guds kongedøtres nærhed. Det er en storslået tid at være på jorden og at være en ung pige. I er vor Fader i himlens udvalgte døtre. Jeg håber, at I kender jeres identitet, og hvor højt jeres himmelske Fader elsker jer. Han elsker jer hver især, og det gør jeg også.

På mit skrivebord på mit kontor har jeg en kopi i bronze af en skulptur af en ung pige, der hedder Kristina. Den originale skulptur af Kristina i fuld størrelse står på havnen i København. Den står, så hun ser ud over havet mod Zion. Hendes beslutning om at tilslutte sig Kirken og forlade sit

hjem var ikke nem, og man kan se, at den stærke vind blæser heftigt imod hende. Hun står fast og gør noget, som er meget svært, men som hun ved er rigtigt. Hendes efterkommere anbragte skulpturen der på havnen som en hyldest til Kristina, fordi hendes beslutning den dag havde evig betydning for generationer.

For mig repræsenterer denne skulptur af Kristina hver eneste af jer. Ligesom Kristina står I på randen af mange vigtige beslutninger, og I træffer dagligt valg, nogle af dem svære, som ikke blot vil forme jeres fremtid, men også flere generationers skæbne. I står over for at møde stormstød af modstand, modgang, gruppepres og moralsk forurening. Og alligevel står I urokkelige og efterlever evangeliet, mens I oplever disse voldsomme storme i vores samfund. Ligesom Kristina bliver I ledt af Helligånden. I træffer de rette beslutninger. I er loyale, og I er kongelige.

Jeg kan ikke komme i tanke om et vigtigere råd fra en kærlig himmelsk Fader end hans formaninger til jer om at »stå ... på hellige steder og lad jer ikke flytte.«¹ Han siger: Stå fast. Vær standhaftig.² »Stå for sandhed og ret.«³ Stå som et vidne.⁴ Vær en standard for verden. Stå på hellige

steder. Og derfor er mit budskab til jer enkelt: Lad jer ikke flytte.

Lad jer for det første ikke flytte, når I vælger det rette. I disse sidste dage findes der ingen små beslutninger. De valg, I træffer lige nu, er af afgørende vigtighed. Handlefrihed, eller evnen til at vælge, er en af Guds største gaver til sine børn. Det er den del af planen for lykke, som I og jeg valgte og forsvarede i det førjordiske liv. Lev jeres liv,

så I kan lytte til og høre Helligånden, og han vil hjælpe jer til at træffe de rette beslutninger. Faktisk vil han fortælle jer »alt det, som I skal gøre.«⁵

For adskillige uger siden vendte jeg tilbage til min gamle high school for første gang i årevis. Jeg besøgte en stavskonference, der blev afholdt i skolens auditorium. Da jeg gik gennem gangene, begyndte en strøm af minder at vælte ind over mig. Jeg

huskede præcis, hvad jeg følte, da jeg som ung pige gik i high school – utryk, usikker på mig selv, genert og så videre, så ivrig efter at passe ind. Jeg gik ind i auditoriet. Igen kom en strøm af minder til mig. Jeg kendte hver eneste detalje i det auditorium. Kun en ting havde ændret sig – mig.

Den dag havde jeg mulighed for at stå på scenen, som jeg havde gjort så mange gange på skolen som elevrepræsentant. Jeg så endda nogle af mine tidligere klassekammerater blandt deltagerne – nogle af dem havde jeg datet! Men i stedet for at stå for ledelsen af et elevråd havde jeg denne gang privilegiet – der i auditoriet på min skole – at »stå som vidne«⁶ og bære mit vidnesbyrd om vor Frelser Jesus Kristus.

Unge piger, vær sikre på, at jeres forhold til andre er af en sådan karakter, at I om 40 år fra nu ikke vil føle jer pinligt berørt. Intet gruppepres, ingen accept, ingen popularitet er et kompromis værd. Jeres indflydelse på unge mænd vil hjælpe dem til at forblive værdige til deres præstedømmekraft, tempelpagter og til at tage på mission. Og hvem ved? Om 40 år fra nu kommer en af dem måske hen til jer der i jeres high school auditorium og takker jer for at have hjulpet ham til at forblive værdig til at udføre sin præstedømmepligt med at tjene en ærefuld mission. Og hvem ved? I modtager måske et brev fra en af disse unge mænds hustruer, der takker *jer* for den indflydelse, I havde på hendes mand og deres kommende familie helt tilbage i high school-tiden. Jeres valg har betydning. Jeres valg nu påvirker ikke kun jer, men de påvirker også andre. De er af evig betydning. Lad jer ikke flytte!

Lad jer for det andet ikke flytte i jeres ønske om og forpligtelse til at forblive dydige og seksuelt rene. Værdsæt

dyd. Jeres personlige renhed er en af jeres største kilder til kraft. Da I kom til jorden, fik I et legeme som en værdifuld gave. Jeres legeme er sindets instrument og en guddommelig gave, hvorigennem I udøver jeres handlefrihed. Satan blev nægtet denne gave, og derfor retter han næsten alle sine angreb på jeres legeme. Han ønsker, at I ringeagter, misbruger og mishandler jeres legeme. Usømmelighed, pornografi, umoral, tatoveringer og piercinger, stofmisbrug og afhængigheder af alle slags er alle forsøg på at tage kontrol over denne dyrebare gave – jeres legeme – og gøre det svært for jer at udøve jeres handlefrihed. »Ved I ikke, at I er Guds tempel, og at Guds ånd bor i jer?«⁷

Jeres legeme er et tempel. Hvorfor? Fordi det har evnen til at huse ikke blot jeres evige sjæl, men også andres evige sjæle, som vil komme til jorden som en del af jeres evige familie. Ældste Dallin H. Oaks har sagt: »Kraften til at skabe liv er [en ophøjet] kraft.«⁸ Jeres rolle er en ophøjet rolle. Gud har givet jer et helligt hverv! I forbereder jer til at blive fremtidige mødre til kommende generationer. Hold jer

selv rene og værdige og pas på det, der er »yderst kært og dyrebart, mere end alt andet« – jeres dyd og kyskhed.⁹ Vor himmelske Faders vise, personlige råd til jer, hans udvalgte døtre, er at vandre »på dydens stier.«¹⁰

Dyd er den gyldne nøgle til templet. *Så for det tredje lad jer ikke flytte i at være værdige til at indgå og holde hellige pagter.* Pagten, I indgår i dåben, vil binde jer til dydens og lykkens sti, når I hver uge fornyer den pagt ved at tage nadveren. Når I holder jeres dåbspagt, vil I se anderledes ud, klæde jer anderledes og handle anderledes end verden. At holde denne pagt vil gøre det muligt for jer at blive vejledt af Helligånden. Stå på hellige steder, og kom slet ikke i nærheden af situationer eller musik, medier eller venskaber, der kan få jer til at miste Helligåndens ledsagelse.¹¹ Og når I holder jeres pagter, vil I være værdige og forberedte til at komme ind i Herrens hellige templer.

Til sidst, lad jer ikke flytte i jeres accept af Frelserens forsoning. Forsoningen er for jer og for mig. Det er en bemyndigende og forløsende kraft. Hvis I ikke føler jer værdige til

at stå på hellige steder, så bær ikke den byrde endnu én dag. I livet her på jorden begår vi alle fejl. Vær forvisset om, at Frelseren elsker jer så meget, at han har gjort det muligt for jer at ændre jer og omvende jer, hvis I har begået en fejl. Satan ønsker ikke, at I tror, at I kan ændre jer.¹² Han vil forsøge at overbevise jer om, at alt er tabt. Det er løgn. I kan vende tilbage. I kan omvende jer. I kan være rene og hellige på grund af Frelserens uendelige forsoning.

Lad mig nu afslutte med en af de største kærlighedshistorier, der nogen sinde er blevet fortalt. I spørger måske jer selv: »Hvad har en kærlighedshistorie at gøre med at stå på hellige steder?« Det har alt at gøre med at stå på hellige steder. Dette er historien om en ung kvinde, der hedder Rebekka.¹³

Som denne historie udvikler sig, formaner Abraham sin tjener om at finde en værdig ung kvinde til at blive hustru til sin søn Isak. Hun skal være en, der kvalificerer sig til en ægteskabspagt – dydig og ren og værdig. Og derfor sender han sin tjener på en lang og farlig rejse til stedet Haran. Årsagen til, at han tager

Brasília i Brasilien

derhen, er klar – hellige mænd har brug for hellige kvinder til at stå ved deres side. Da tjeneren nærmede sig byen Nahor, standsede han ved en brønd for at give sine kameler vand, og han bad en bøn om, at han måtte blive ført til den rigtige unge kvinde, og at han ville genkende hende på hendes tilbud om at give ham og hans 10 kameler vand. Se, jeg har redet på en kamel, og så meget ved jeg – kameler drikker *masser* af vand!

I 1 Mosebog læser vi, at Rebekka ikke blot gik ned til brønden og skaffede vand, men hun »løb«¹⁴ eller skyndte sig at udføre denne opgave. Tjeneren gav så Rebekka armbånd og smykker og spurgte, om der var plads til ham i hendes fars hus. Jeg er sikker på, at smykkerne hjalp! I skriften står der: »Pigen løb hjem og fortalte sin mors familie, hvad der var sket.«¹⁵ Rebekka må have været løber!

Tjeneren fortalte Rebekkas familie om formålet med sin lange rejse, og Rebekka indvilligede i at blive Isaks hustru. Tjeneren ønskede at tage af sted den næste dag sammen med Rebekka, men hendes familie bønfuldt Rebekka om at blive hos

dem i mindst 10 dage. Så spurgte de Rebekka, hvad hun ønskede at gøre, og hendes svar var enkelt: »Jeg vil tage af sted.«¹⁶ Lyder det svar bekendt for de tusinder, som resolut svarede: »Jeg vil tage af sted og gøre det,«¹⁷ da vores profet, præsident Thomas S. Monson, bekendtgjorde, at unge mænd og unge kvinder fik mulighed for at tage på mission tidligere?

Nu til pointen og slutningen på denne kærlighedshistorie: Rebekka var forberedt og værdig til at indgå og holde hellige pagter og blive Isaks pagthustru. Hun var ikke nødt til at vente og forberede sig. Før sin afsked med sin familie fik hun en velsignelse, og ordene griber mig, fordi hun blev lovet, at hun ville blive mor »til titusinders titusinder.«¹⁸ Men den bedste del af denne kærlighedshistorie er, da Rebekka så Isak for første gang, og da han først så hende. Det står ikke i Bibelen, men jeg tror, at det var kærlighed ved første blik! For »dyd elsker dyd; [og] lys holder sig til lys.«¹⁹ Da Isak gik ud for at møde karavanen, lod Rebekka sig »glide ned fra kamelen.«²⁰ Og så står der: »Og [han] elskede hende.«²¹ Det er her, jeg sukker!

For både Rebekka og Kristina var det ikke nemt at stå på hellige steder. Det var ikke nemt ikke at lade sig flytte. Vindene blæste voldsomt, vandet fra brønden var tungt og afskeden med deres velkendte hjem og tidligere liv var bestemt ikke let. Men de traf de rette valg. De blev vejledt af Helligånden. De var dydige, og de forberedte sig på at indgå og holde hellige pagter. Frelseren nedstammer fra Rebekkas slægtslinje. Vidste hun dengang, at dette ville ske? Nej! Betyder jeres valg nu noget? Ja!

Unge piger, generationer er afhængige af de valg, I træffer, jeres renhed og jeres værdige liv. Lad jer ikke flytte. I har en stor slået skæbne foran jer. Nu er jeres øjeblik! Jeg tror virkelig, at en dydig ung pige, ledt af Ånden, kan ændre verden!

Jeg vidner om, at Frelseren lever! Han vil være med jer. Han vil hjælpe jer. Og i vanskelige øjeblikke vil hans »engle [være] rundt omkring jer til at styrke jer.«²² I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. L&P 87:8.
2. Se Mosi 5:15.
3. Se Unge Pigers motto i *Unge Piger: Personlig fremgang*, hæfte, 2009, s. 2.
4. Se Mosi 18:9.
5. 2 Ne 32:5.
6. Se Mosi 18:9.
7. 1 Kor 3:16.
8. Dallin H. Oaks, »Saliggørelsens store plan«, *Stjernen*, jan. 1994, s. 70.
9. Moro 9:9.
10. L&P 25:2.
11. Se 1 Kor 6:9; 1 Thess 5:22; 2 Tim 2:22; L&P 9:13.
12. Se *Til styrke for de unge*, hæfte, 2011, s. 28–29.
13. Se 1 Mos 24.
14. 1 Mos 24:20.
15. 1 Mos 24:28.
16. 1 Mos 24:58.
17. Se 1 Ne 3:7.
18. 1 Mos 24:60.
19. L&P 88:40.
20. 1 Mos 24:64.
21. 1 Mos 24:67.
22. L&P 84:88.

Præsident Dieter F. Uchtdorf
Andenrådgiver i Det Første Præsidentskab

Jeres vidunderlige rejse hjem

Når I med glæde bruger det kort, som jeres kærlige Fader har givet jer til jeres rejse, vil det føre jer til hellige steder, og I vil leve op til jeres himmelske potentiale.

Vi er i aften beæret over tilstedeværelsen af præsident Thomas S. Monson, vores elskede profet. Præsident, vi beder altid for dig.

Mine kære søstre, tak for musikken og de talte ord. Det hele var meget inspirerende og meget passende til påske, den hellige tid på året, som vi fejrer i denne uge.

Det er en glæde at være her med jer dyrebare, unge søstre og sammen med jeres mødre og jeres vidunderlige ledere. I har en strålende ånd og et smittende smil. Herren er afgjort opmærksom på jer og ser kærligt på jer fra himlen.

Jeg voksede op i Zwickau i det tidligere Østtyskland. Da jeg var omkring 11 år, kom min far i myndighedernes søgelys som politisk afviger, og mine forældre følte, at det eneste sikre valg for vores familie var at flygte til Vesttyskland. Det blev besluttet, at den sikreste plan var at rejse på forskellige tidspunkter og følge forskellige ruter vestpå, og vi efterlod alle vores ejendele.

Da min far var i størst fare, tog han den hurtigste rute, gennem Berlin. Mine ældre brødre rejste mod nord og

fandt hver især deres egen vej mod vest. Min søster – som var på alder med mange af jer her i dag – tog sammen med Helga Fassmann, hendes lærer i Unge Piger, og nogle andre et tog, der kortvarigt kørte gennem Vesttyskland. De betalte en konduktør for at låse en af dørene op for dem, og da toget krydsede grænsen til Vesttyskland, sprang de af det stadig kørende tog til friheden. Jeg beundrede min søster for hendes mod.

Jeg var det yngste barn, og min mor bestemte, at hun og jeg skulle gå over

nogle bjerge, der adskilte de to lande. Jeg kan huske, at hun tog frokost med, som om vi skulle på vandretur eller picnic i bjergene.

Vi tog et tog, så langt vi kunne, og så gik vi i mange timer, mens vi kom stadig nærmere den vesttyske grænse. Grænsen blev skarpt bevogtet, men vi havde et kort og kendte et tidspunkt og et sted, hvor det kunne være sikkert at krydse grænsen. Jeg kunne fornemme min mors uro. Hun så sig omhyggeligt omkring for at se, om nogen fulgte efter os. For hvert skridt syntes hendes ben og knæ at blive svagere. Jeg hjalp ved at bære hendes tunge taske fyldt med mad, personlige papirer og familie billeder, mens vi gik op af den sidste langstrakte bakke. Nu måtte vi bestemt have passeret grænsen, tænkte hun. Da hun endelig følte sig sikker, satte vi os ned og begyndte at spise vores frokost. Jeg er sikker på, at hun for første gang den dag trak vejret mere roligt.

Det var først da, at vi så grænseskiltet. Det var stadig langt foran os! Vi spiste frokost på den forkerte side af grænsen. Vi var stadig i Østtyskland!

Grænsevagterne kunne dukke op når som helst!

Sobral i Brasilien

Min mor pakkede febrilsk vores frokost sammen, og vi skyndte os op ad bakken, så hurtigt vi kunne. Denne gang turde vi ikke stoppe, før vi med sikkerhed vidste, at vi var kommet på den anden side af grænsen.

Selv om alle i vores familie havde fulgt forskellige ruter og oplevet vanskeligheder undervejs, så kom vi alle til sidst sikkert frem. Familien blev endelig genforenet. Hvor var det en herlig dag!

Rejseberetninger

Det, jeg lige har fortalt jer, er en oplevelse, der for mig er en meget vigtig rejse. Jeg kan nu se tilbage på mit liv og erkende en række sådanne »rejser«, som jeg har taget gennem tiden. De indebar ikke alle at krydse bjergkæder eller politiske grænser; nogle handler mere om at overvinde prøvelser eller at vokse åndeligt. Men de var alle rejser. Jeg tror, at hvert eneste liv er en samling af personlige »rejseberetninger«.

Jeg er sikker på, at I ved, at alle kulturer har mange rejseberetninger. I kender måske rejsen, som Dorothy og hendes hund Toto foretog i *Trolldmanden fra Oz*. Dorothy og Toto bliver suget op af en tornado og placeret i landet Oz. Der finder Dorothy

den anderledes gule vej, der markerer ruten til en rejse, der til sidst fører hende hjem.

Så er der Charles Dickens Ebenezer Scrooge, hvis rejse ikke fører ham fra sted til sted, men fra tid til tid. Det var en rejse i hans eget hjerte, og den hjalp ham til at forstå, hvorfor han var blevet, som han var, og at se, hvad der ville ske med ham, hvis han fortsatte på sin vej med egoisme og utaknemlighed.¹

En af de store klassiske romaner i kinesisk litteratur er *Rejsen mod vest*. Bogen er skrevet i det 16. århundrede og fortæller smukt om en munks eventyrlige historie og pilgrimsrejse. Munken rejser med hjælp fra fire venligtsindede hjælpere mod åndelig oplysning.

Og så er der selvfølgelig Bilbo Baggins, den lille, beskedne hobbit, som havde foretrukket at blive hjemme og spise sin suppe. Men da det banker på hans dør, følger han kaldet til det store ukendte og træder ud i verden sammen med en troldmand og en gruppe dværge for at gennemføre en farefuld, men livsvigtig mission.²

En universel historie

Vi elsker disse rejseberetninger, fordi vi kan se os selv i de rejsende.

Deres succes og fejltrin kan hjælpe os til at finde vores egen vej gennem livet. Den video, som vi så for nogle minutter siden, fortæller også en smuk rejseberetning. De minder os måske også om en rejseberetning, som vi alle bør være fortrolige med – en rejseberetning, hvori vi alle spiller en vigtig rolle.

Denne historie begynder for meget længe siden, længe før jorden begyndte at rotere i sit kredsløb, længe før solen begyndte at række sine glohede arme ud i det kolde rum, længe før store og små dyr begyndte at bebo vores planet. Da denne historie begyndte, boede I et fjernt og smukt sted.

Vi kender ikke mange detaljer om livet i den førjordiske sfære, men vi kender nogle. Vor himmelske Fader har åbenbaret os, hvem han er, hvem vi er, og hvad vi kan blive.

Dengang i den første prøvestand vidste I med absolut sikkerhed, at Gud levede, fordi I så og hørte ham. I kendte Jesus Kristus, som skulle blive Guds Lam. I havde tro på ham. Og I vidste, at det ikke var jeres skæbne at forblive i trygheden i jeres førjordiske hjem. Uanset hvor meget I elskede den evige sfære, så vidste I, at I ønskede og var nødt til at tage på en rejse. I skulle forlade jeres Faders favn, gå gennem et glemslens slør, få et jordisk legeme samt lære og opleve meget, der forhåbentligt kunne hjælpe jer til at udvikle jer, så I blev mere som jeres Fader i himlen og kunne vende tilbage til hans nærhed.

På dette hellige sted, omgivet af dem, I kendte og holdt af, må det store spørgsmål på jeres læber have været: »Kommer jeg sikkert tilbage til mit himmelske hjem?«

Der var så meget, der lå uden for jeres kontrol. Livet på jorden ville til tider blive hårdt og fyldt med

København

uventede bump på vejen: Sygdom, hjertesorg, ulykker og konflikter.

Uden en erindring om jeres tidligere tilværelse – uden at huske, at I engang vandrede med jeres Fader i himlen – ville I så stadig kunne genkende hans røst blandt al støjen og alle distraktionerne i livet på jorden?

Rejsen forude syntes så lang og usikker – så fuld af farer.

Det ville ikke blive let, men I vidste, at det var det hele værd.

Så der stod I på tærsklen til evigheden, I så fremad med ubeskrivelig begejstring og håb, og jeg kan forestille mig også med en smule bekymring og frygt.

I vidste, at Gud ville være retfærdig – at hans godhed ville sejre i sidste ende. I havde deltaget i de store råd i himlen og vidste, at jeres Frelser og Forløser Jesus Kristus ville sørge for en vej for jer, så I kunne blive rene for synd og reddet fra den fysiske død. I havde tro på, at I til sidst ville fryde jer og løfte jeres røst i et himmelsk kor, der lovpriste hans hellige navn.

Og så tog I en dyb indånding ...
Og et stort skridt fremad ...

Og nu er I her!

Hver eneste af jer har påbegyndt jeres egen vidunderlige rejse tilbage mod jeres himmelske hjem!

Jeres kort

Nu hvor I er her på jorden, kan det være klogt at spørge sig selv om, hvordan det går med jeres rejse. Er I på den rette kurs? Er I på vej til at blive den person, som I er skabt til at blive og ønskede at blive? Træffer I valg, der hjælper jer til at vende tilbage til jeres Fader i himlen?

Han sendte jer ikke ud på denne rejse, for at I skulle vandre rundt alene uden mål. Han ønsker, at I kommer hjem til ham. Tillige med kærlige forældre og trofaste kirkeledere har han givet jer et kort, der beskriver terrænet og udpeger farerne; kortet viser jer, hvor man kan finde fred og lykke, og det vil hjælpe jer til at lægge jeres kurs for at komme hjem igen.

Nuvel, hvor finder I dette kort?

- I de hellige skrifter.
- I profeters og apostles ord.

- Og gennem personlig åbenbaring fra Helligånden.

Kortet er Jesu Kristi evangelium, de gode nyheder og den glade vej for en Kristi discipel. Det er befalingerne og eksemplet, vi fik fra vores talsmand og mentor, som kender vejen, fordi han *er* vejen.³

Det at have et kort hjælper os ikke, medmindre vi studerer det – medmindre vi bruger det til at navigere gennem livet. Jeg opfordrer jer til at gøre det til en høj prioritet at studere og anvende Guds ord. Åbn jeres hjerte for Helligånden, så han kan vejlede jer på livets rejse.

Jeres kort er fuld af opmuntrende og vejledende budskaber fra jeres himmelske Fader og hans Søn Jesus Kristus. I dag vil jeg fortælle jer om tre af disse budskaber, der kan hjælpe jer til at få en vellykket rejse tilbage til jeres himmelske hjem.

Det første budskab: »Frygt ikke, for jeg, Herren, er med jer.«⁴

I er ikke alene på denne rejse. Jeres himmelske Fader kender jer. Selv når ingen andre hører jer, så hører han jer.

Når I fryder jer i retskaffenhed, så fryder han sig med jer. Når I overvældes af prøvelser, så sørger han med jer.

Vor himmelske Faders interesse for jer afhænger ikke af, hvor rige, smukke, sunde eller smarte I er. Han ser jer ikke, som verden ser jer; han ser jer, som I virkelig er. Han ser på jeres hjerte.⁵ Og han elsker jer,⁶ fordi I er hans barn.

Kære søstre, søg ham inderligt, og I vil finde ham.⁷

Jeg lover jer, I er ikke alene.

Tag et øjeblik lige nu og se på personerne omkring jer. Nogle kan være jeres ledere, venner eller familie. Andre har I måske aldrig mødt før. Ikke desto mindre var alle, som I ser omkring jer – til dette møde eller ethvert andet sted, i dag eller et hvilket som helst andet tidspunkt – tapre i den førjordiske verden. Den beskedne og almindeligt udseende person, der sidder ved siden af jer, var måske en af de store personer, som I elskede og

beundrede i åndernes verden. I har måske selv været et sådant forbillede!

En ting er helt sikker: Hver eneste person I ser er – uanset race, religion, politisk overbevisning, kropstype eller udseende – familie. Den unge pige, I ser på, har den samme himmelske Fader som jer, og hun forlod hans kærlige nærhed, ligesom I gjorde, ivrigt efter at komme til denne jord og leve, så hun en dag kunne vende tilbage til ham.

Måske føler hun sig imidlertid alene, ligesom I sommetider gør. Hun kan også engang imellem glemme formålet med sin rejse. Mind hende gennem jeres ord og jeres handlinger om, at hun ikke er alene. Vi er her for at hjælpe hinanden.

Livet kan være svært, og det kan forhærde hjerter til det punkt, hvor nogle mennesker synes umulige at nå. Nogle kan være fulde af vrede. Andre håner og latterliggør måske dem, der tror på en kærlig Gud. Men overvej

dette: Selv om de ikke husker det, så har de også på et tidspunkt higet efter at komme tilbage til deres Fader i himlen.

Det er ikke jeres ansvar at omvende andre. Det er Helligåndens opgave. Jeres opgave er at fortælle om jeres tro og ikke være bange for det. Vær ven med alle, men gå aldrig på kompromis med jeres standarder. Stå fast på jeres overbevisninger og tro. Rank ryggen, for I er Guds døtre, og han står ved jeres side!

Det andet budskab: »Elsk hinanden, som jeg har elsket jer.«⁸

Har I nogensinde tænkt over, hvilket sprog vi alle talte, da vi boede i Guds nærhed? Jeg har en stærk mistanke om, at det var tysk, selv om jeg formoder, at ingen ved det med sikkerhed. Men jeg ved, at vi på første hånd i vores førjordiske tilværelse af Faderen til vores ånd lærte et universelt sprog – et, der har kraft til at overvinde følelsesmæssige, fysiske og åndelige forhindringer.

Det sprog er Jesu Kristi rene kærlighed.

Det er det stærkeste sprog i verden.

Kristi kærlighed er ikke en foregående kærlighed. Det er ikke et lykønskingskort-kærlighed. Det er ikke den form for kærlighed, der bliver hyldet i populær musik og i film.

Denne kærlighed fører til virkelig forandring af ens karakter. Den kan gennemtrænge had og fjerne misundelse. Den kan helbrede uvilje og slukke bitterhedens flammer. Den kan udvirke mirakler.

Vi modtog vore »første lektioner«⁹ i dette kærlighedssprog som ånder i Guds nærhed, og her på jorden har vi muligheder for at øve os og lære at tale det flydende. I kan selv bedømme, om I lærer dette kærlighedssprog, ved at vurdere, hvad der motiverer jeres tanker og handlinger.

Sydney

Når jeres tanker hovedsageligt er fokuseret på, hvordan noget kan gavne jer, kan jeres motivation være selvisk og hul. Det er ikke det sprog, I ønsker at lære.

Men når jeres primære tanker og adfærd er fokuseret på at tjene Gud og andre – når I virkelig ønsker at velsigne og opløfte andre omkring jer – så kan kraften fra Kristi rene kærlighed virke i jeres hjerte og i jeres tilværelse. Det er det sprog, I ønsker at lære.

Når I taler dette sprog flydende og bruger det i jeres kontakt med andre, vil de genkende noget i jer, der måske kan vække et længe skjult ønske i dem om at søge den rette vej på rejsen tilbage til deres himmelske hjem. Kærlighedens sprog er trods alt også deres oprindelige modersmål.

Denne dybe og vedvarende påvirkning er et sprog, der når helt ind i sjælen. Det er et forstående sprog, et tjenende sprog, et opløftende, frydefuld og trøstende sprog.

Lær at bruge Kristi kærligheds universelle sprog.

Og det tredje budskab:

»Vær alligevel ved godt mod.«¹⁰

Nogle gange bliver vi utålmodige

over, at vi ikke er kommet længere på vores rejse, ikke sandt? Hvis I er 12 år, ønsker I måske, at I var 14. Som 14-årige ønsker I måske, at I var 18. Og som 18-årig kan man nogle gange endda ønske, at man igen var 12 år og kunne begynde forfra.

Der vil altid være noget at beklage sig over – noget, der ikke synes at gå helt rigtigt. Man kan tilbringe dage med at føle sig trist, alene, misforstået eller uønsket. Men det er ikke den rejse, som I havde håbet på, og det er ikke den rejse, som vor himmelske Fader sendte jer af sted for at tage. Husk på, at I virkelig er Guds døtre!

Med dette i tankerne opfordrer jeg jer til at vandre tillidsfuldt og med glæde. Ja, vejen rummer huller og omveje og tilmed nogle farer. Men fokuser ikke på dem. Søg den lykke, som jeres Fader i himlen har beredt til jer på hver eneste del af jeres rejse. Lykke er målet, men det er også vejen. »Fred i denne verden og evigt liv i den tilkommende verden« er det, han lover.¹¹ Det er derfor han befaler os at være »ved godt mod«

Når I med glæde bruger det kort, som jeres kærlige Fader har givet jer

til jeres rejse, vil det føre jer til hellige steder, og I vil leve op til jeres himmelske potentiale. I vil udvikle jer til at blive den datter af Gud, som I håbede på at blive.

Kære søstre, kære unge piger i Kirken, kære unge venner, som Herrens apostel efterlader jeg jer den velsignelse, at I vil kunne finde vejen hjem på denne rejse, og at I vil være en inspiration for jeres medrejsende. Det er også mit løfte og min bøn, at når I ærer og efterlever Jesu Kristi evangeliums pagter, principper og værdier, så vil vor himmelske Fader være der ved jeres rejses ende. Han vil omfavne jer, og I vil med sikkerhed og uden tvivl vide, at I er kommet sikkert hjem. I Jesu Kristi navn. Amen. ■

NOTER

1. Se Charles Dickens, *Et juleeventyr*.
2. Se J.R.R. Tolkien, *Hobbiten*.
3. Se Joh 14:6.
4. L&P 68:6; se også Es 41:10; Joh 14:18.
5. Se Matt 16:7.
6. Se 1 Pet 5:6–7.
7. Se Jer 29:13.
8. Joh 15:12; se også Joh 13:34; Moro 7:45–48.
9. L&P 138:56.
10. L&P 78:18; se også Joh 16:33; 3 Ne 1:13.
11. L&P 59:23.

Gør konferencen til en del af vores tilværelse

Overvej at bruge nogle af disse aktiviteter og spørgsmål som udgangspunkt for en samtale i familien eller personlig overvejelse.

Sidenumre skrevet ved forslagene henviser til talens første side.

For børn

- Præsident Thomas S. Monson talte om vigtigheden af lydighed, og hvordan ulydighed altid har

konsekvenser (s. 89). Tænk på et tidspunkt, hvor I adlød familiens regler. Hvad med et tidspunkt, hvor I adlød Guds regler? Hvordan havde I det, da I var lydige?

- Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum fortalte historien om en lille pige, der såede en tomat fra et lille frø (s. 18). Læs eller genfortæl historien sammen med familien og tal om, hvad den lærer os om, hvordan man kan blive ligesom vor himmelske Fader. I bør sætte et mål om at gøre en ting, der vil bringe jer nærmere til vor himmelske Fader.
- Ældste Enrique R. Falabella fra De Halvfjerds talte om, hvad der gør familier stærke (s. 102). Han forklarede, at nogle af de vigtigste ord man kan sige i sin familie er: »Jeg elsker dig«, »mange tak« og »tilgiv mig«. Søster Rosemary M. Wixom, primarys hovedpræsident, foreslog, at vi sagde: »Jeg elsker alt ved dig« (s. 81). Se hvad der sker, når I siger disse ord til jeres familie. Bliver de glade? Hvordan får det jer til at føle?

For de unge

- Præsident Thomas S. Monson fortalte om fire principper, hvorved man kunne forberede sig

på missionering – ikke blot som fuldtidsmissionær, men også som medlem af Kirken (s. 66). I kan studere hans tale med dette spørgsmål i tankerne: Hvad kan jeg gøre for at blive en bedre missionær?

- Ældste Jeffrey R. Holland fra De Tolv Apostles Kvorum talte om, at det er i orden at have tvivl og spørgsmål, men han sagde også: »Hold fast ved det I allerede ved og vær stærk indtil mere viden kommer ... [vær] tro mod den tro I har« (s. 93). Overvej at skrive i jeres dagbog om det I tror på, jeres vidnesbyrd og nogle åndelige oplevelser I har haft. Skriv også spørgsmål, som I har ned og gem dem, så når I læser skrifterne og dette tidsskrift, så kan I se efter svar.
- Mange talere talte om lydighed og velsignelserne derved. For eksempel talte præsident Monson om: »Kendskab til sandheden og svar på vore største spørgsmål kommer

til os, når vi er lydige mod Guds befalinger» (s. 89). Overvej at gennemgå dette tidsskrift og understrege eller skrive lydighedens mange velsignelser ned. Når man finder disse velsignelser kan det inspirere til at leve retfærdigt.

- Flere talere talte om, at man kan tjene når som helst, ikke kun i forbindelse med tjenesteprojekter. »Tjen hver dag,« sagde bror David L. Beck, Unge Mænds hovedpræsident. »Der er muligheder overalt omkring jer.« I bror Becks tale kan I læse nogle eksempler på unge, der tjener andre (s. 55).

For voksne

- Mange af talerne vidnede om Jesus Kristus. Hvad kan I lære om hans guddommelige karakter, mission og tjenestegering fra talerne på s. 22, 70, 96, 99 og 109?
- Maj måneds undervisningsmateriale for de unge er om profeter

og åbenbaring. Hvis I underviser unge i Kirken eller har teenagere, kan I tale med dem om undervisningsmaterialet og dette spørgsmål: Hvorfor er det vigtigt at lytte til og følge de levende profeter? Overvej at studere dette tidsskrift for at finde de profetier og advarsler der, hvis de bliver adlydt, vil hjælpe os til at have fremgang i vanskelige tider.

- Flere talere fokuserede på at styrke familien. For eksempel sagde ældste Richard G. Scott fra De Tolv Apostles Kvorum: »Når [Frelseren] er midtpunktet i dit hjem, er der fred og stilhed« (s. 29). Når I studerer ældste Scotts tale og talerne på s. 6, 81, 83 og 102, så se efter måder, hvorpå I kan gøre Frelseren til midtpunktet i jeres hjem. ■

UNDERVIS UD FRA SKRIFTERNE

Overvej at studere disse skriftsteder, som blev citeret eller blev henvist til flere gange til generalkonferencen:

1 Sam 16:7*
 Matt 7:24; 28:19
 Joh 13:34-35; 14:6; 16:33
 Mosi 3:19*; 18:8-9
 Hel 5:12*
 3 Ne 11:7

Moroni 9:9
 L&P 42:22; 59:23; 64:34; 84:88;
 87:8; 115:6
 JS-H 1:17*
 *Mesterskriftsteder fra seminar

Indeks over beretninger fra konferencen

Følgende er en oversigt over udvalgte oplevelser fra generalkonferencen til benyttelse i forbindelse med personligt studium, familieaften eller anden undervisning. Tallet henviser til talens første side.

TALER	BERETNING
Ældste Neil L. Andersen	(77) Par i Mozambique følger Frelseren i stedet for deres traditioner.
Ældste M. Russell Ballard	(18) Et syvårigt barnebarn giver nyt liv til en udtørret tomatplante.
David L. Beck	(55) Bærere af Det Aronske Præstedømme bliver venner med en ung pige, der bliver mobbet. En diakon i Bangalore i Indien er med til at aktivere alle de unge mænd i sin menighed.
Ældste Tad R. Callister	(52) Den syttenårige George F. Richards lærer om præstedømmets kraft ved at give sin mor en velsignelse.
Ældste D. Todd Christofferson	(109) D. Todd Christoffersons mor hjælper en ung kvinde i nød med at nå hendes potentiale.
Mary N. Cook	(118) En ung kvinde håndterer sin fars død og sin mors kamp mod kræft ved at udøve tro.
Ældste Quentin L. Cook	(32) En hindukvinde føler fred ved åbent hus-arrangementet i templet i Suva i Fiji.
Biskop Dean M. Davies	(9) Jordskælvet i 1989 i Loma Prieta i Californien i USA bekræfter for Dean M. Davies vigtigheden af at bygge vores liv på en sikker grundvold.
Ann M. Dibb	(115) En mindre aktiv ung pige føler Ånden på Unge Pigers pigelejr.
Præsident Henry B. Eyring	(62) En forældreløs dreng bliver det første medlem af Kirken i en by på 130.000 indbyggere. Mens Henry B. Eyring tjente i New Mexico og New England, begge i USA, så han Guds hånd i opbyggelsen af hans rige.
Ældste Enrique R. Falabella	(102) Kirkemedlemmer i Arizona i USA giver Enrique R. Falabella og hans hustru penge, så de kan vende tilbage til Guatemala efter deres tempelvielse.
Ældste Jeffrey R. Holland	(93) Jeffrey R. Holland fortæller en 14-årig dreng, at han aldrig behøver at undskylde for »kun at tro«.
Præsident Thomas S. Monson	(66) En mand i Canada undersøger og tilslutter sig Kirken efter at to fuldtidsmissionærer bærer et stærkt vidnesbyrd om profeten Joseph Smith. Ved at udtrykke sin kærlighed i sine ugentlige breve får en fuldtidsmissionær bragt sin far ind i Kirken. (89) Otteårige Thomas S. Monson lærer lydighed efter at have sat ild til en mark. Et trofast medlem af Kirken i Ungarn har gemt sin tiende i årevis, indtil han kunne give den til sine hjemmelærere.
Ældste Richard G. Scott	(29) En fuldtidsmissionær ønsker at bruge missionspræsidentens familie som forbillede for sin egen fremtidige familie.
Præsident Dieter F. Uchtdorf	(70) De hellige i Vestafrika begynder at synge salmer, da elektriciteten går i deres kirkebygning. Evangeliet hjælper en ung kvinde med at overvinde det mørke hendes opvækst fuld af misbrug har medført. (125) Dieter F. Uchtdorf og medlemmer af hans familie flygter fra Østtyskland.

Vor tids lærdomme

Det Melkisedekske Præstedømmes og Hjælpeforeningens lektion den fjerde søndag er forbeholdt »Vor tids lærdomme«. Hver lektion kan forberedes ud fra en eller flere taler fra den seneste generalkonference (se skemaet herunder). Stavs- og distriktspræsidenter kan vælge, hvilke taler der skal benyttes, eller de kan videregive dette ansvar til biskopper og grenspræsidenter. Lederne lægger vægt på værdien af, at brødre og søstre i Det Melkisedekske Præstedømme og søstre i Hjælpeforeningen studerer de samme taler den samme søndag.

De, der deltager i lektionerne den fjerde søndag, opfordres til at studere og medbringe det seneste generalkonferencenummer til klassen.

Forslag til forberedelse af en lektion ud fra taler

Bed om, at Helligånden vil vejlede dig, mens du studerer og underviser i talen/talerne. Du kan måske fristes til at forberede

en lektion ved hjælp af andre materialer, men konferencetalerne er det godkendte undervisningsmateriale. Din opgave er at hjælpe andre til at forstå og efterleve evangeliet ud fra det, der undervises i ved den seneste af Kirkens generalkonferencer.

Gennemgå talen/talerne og se efter principper og lærdomme, der dækker klassesdeltagernes behov. Se også efter beretninger, skriftstedshenvisninger og udtalelser fra talen/talerne, der kan hjælpe dig med at undervise i disse sandheder.

Lav en oversigt over, hvordan du vil undervise i principper og lærdomme. Overvej at bruge spørgsmål, der kan hjælpe klassesdeltagerne:

- Se efter principper og lærdomme i talen/talerne.
- Tænk over talens hensigt.
- Udveksl forståelse, ideer, oplevelser og vidnesbyrd.
- Anvend disse principper og lærdomme i deres tilværelse. ■

MÅNEDER, HVOR LEKTIONER BLIVER UNDERVIST

April 2013–oktober 2013

Oktober 2012–april 2014

UNDERVISNINGSMATERIALE TIL FJERDE SØNDAG

Taler holdt ved april-konferencen 2013*

Taler holdt ved oktober-konferencen 2013*

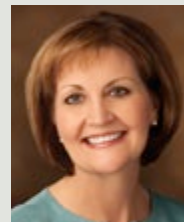
* Til lektioner den fjerde søndag i april og oktober kan talen(rne) vælges fra den foregående eller den seneste konference. De taler er tilgængelige på mange sprog på conference.lds.org.

Organisationernes hovedpræsidentskaber

HJÆLPEFORENINGEN

Carole M. Stephens
Førsterådgiver

Linda K. Burton
Præsident

Linda S. Reeves
Andenrådgiver

UNGE PIGER

Carol F. McConkie
Førsterådgiver

Bonnie L. Oscarson
Præsident

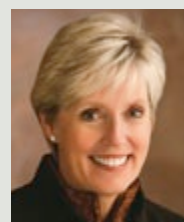

Neill F. Marriott
Andenrådgiver

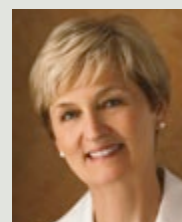
PRIMARY

Jean A. Stevens
Førsterådgiver

Rosemary M. Wixom
Præsident

Cheryl A. Esplin
Andenrådgiver

UNGE MÆND

Larry M. Gibson
Førsterådgiver

David L. Beck
Præsident

SØNDAGSSKOLEN

David M. McConkie
Førsterådgiver

Russell T. Osguthorpe
Præsident

Matthew O. Richardson
Andenrådgiver

Ved aprilkonferencen 2013 blev der opretholdt et nyt hovedpræsidentskab for Unge Piger

» Vores hjerte er blevet rørt,« sagde præsident Thomas S. Monson ved det afsluttende møde ved aprilkonferencen 2013 den 7. april 2013, »og vore vidnesbyrd om dette guddommelige værk er blevet styrket, når vi har mærket Herrens Ånd. Må vi længe huske det, vi har hørt de sidste to dage.«

Mere end 100.000 mennesker deltog ved generalkonferencens 5 møder i Conferencecenteret i Salt Lake City i Utah i USA den 6. og 7. april. Millioner verden over så eller lyttede via tv, satellit, radio eller internettet. Medlemmer har adgang til konferencen på 95 sprog blandt de direkte udsendelser og online video, lyd og udskrift af konferencen på LDS.org.

Præsident Monson indledte konferencen med at bekendtgøre planer om at bygge et tempel i Cedar City i Utah i USA og et i Rio de Janeiro i Brasilien – hvorved det totale antal templer, der er bekendtgjort eller under opførelse er 29. Lige nu er der 141 fungerende templer.

Adskillige ændringer i Kirkens ledelse blev foretaget ved mødet lørdag eftermiddag. Alle medlemmerne af Unge Pigers hovedpræsidentskab blev afløst, og ældste Walter F. González blev afløst som medlem af De Halvfjerds' Præsidium. Enoghalvtreds områdehalvfjerdere blev også afløst.

Ældste Ulisses Soares fra De

Halvfjerds' Første Kvorum blev opretholdt som medlem af De Halvfjerds' Præsidium.

Det nye hovedpræsidentskab for Unge Piger, som blev opretholdt, er Bonnie Lee Green Oscarson, præsident, Carol Foley McConkie, førsterrådgiver, og Neill Foote Marriott, andenrådgiver.

Tre nye medlemmer af De Halvfjerds' Første Kvorum blev også opretholdt: Ældste Edward Dube fra Zimbabwe, ældste S. Gifford Nielsen fra Sugar Land i Texas i USA og ældste Arnulfo Valenzuela fra Queretaro i Mexico. Fem nye medlemmer af De Halvfjerds' Andet Kvorum blev også opretholdt.

Elaine S. Dalton, tidligere Unge Pigers hovedpræsident, tjente i Unge Pigers hovedpræsidentskab enten som rådgiver eller præsident i 11 år indtil hendes afløsning i april.

Se hele listen over opretholdelser og afløsninger på side 26.

Find biografier for de nykaldede ledere fra side 139. ■

I KAN HJÆLPE

Både præsident Thomas S. Monson og ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum opfordrede medlemmer til at bidrage til Kirkens missionsfond. Den 4. april 2013 var der 65.634 fuldtidsmissionærer og flere end 20.000, der havde modtaget deres kaldelse.

Ved generalkonferencens indledende møde sagde præsident Monson: »For at kunne opretholde denne missionærstyrke,

og fordi mange af vore missionærer kommer fra beskedne forhold, opfordrer vi jer til efter evne at bidrage gavmildt til Kirkens missionsfond.«

Medlemmer kan bidrage ved at bruge en tiendeindbetalings-seddel og skrive det beløb, de ønsker at bidrage med ud for Kirkens missionsfond. Medlemmer kan også bidrage online gennem ldsphilanthropies.org.

Kirken har brug for ældre ægtepars modenhed og erfaring

Sammen med stigningen i antallet af unge missionærer på grund af sænkningen af missionæralderen er der også et stort behov for ældre ægtepar i missioner over hele jorden. Der er blevet dannet 58 nye missioner, så der er behov for mange flere ældre ægtepar, som bidrager med ledererfaring og anden støtte, der er så vigtig for en vellykket mission.

Ved aprilkonferencen 2013 talte præsident Thomas S. Monson om det hastigt stigende antal missionærer og udtrykte sin kærlighed til dem, der er villige til at tjene Herren i missionsmarken (se s. 4, 66). Ældste Russell M. Nelson fra De Tolv Apostles Kvorum opfordrede især ældre ægtepar til at tjene. »I ældre ægtepar,

I lægger planer for den dag, hvor I kan tage på mission. Vi vil være yderst taknemlige for jeres tjeneste,« siger han (se s. 45).

Ved indledningen af generalkonferencen i oktober 2012 sagde præsident Monson: »Vi har fortsat brug for mange flere ældre ægtepar. Når jeres forhold tillader det, når I når pensionsalderen, og hvis jeres helbred tillader det, så opfordrer jeg jer til at stille jer til rådighed og virke på fuld tid som missionærer. Både mand og hustru vil opleve større glæde, når de sammen tjener vor Faders børn« (»Velkommen til konference«, *Liahona*, nov. 2012, s. 5).

I mange år har Kirkens ledere opfordret ældre ægtepar til at tjene.

Ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum har sagt: »Missioner overalt har brug for flere ægtepar. Deres modenhed og erfaring gør dem til nogle af de bedste missionærer, vi har. Deres særlige færdigheder ... gør dem i stand til effektivt at oplære lokale ledere, styrke og genaktivere medlemmer og bringe ikkemedlemmer til Kristus« (»Missionary Couples – Trading Something Good for Something Better«, *Ensign*, juni 1988, s. 9, 11).

Værdige ægtepar, der ønsker at tjene som missionærer, opfordres til at fortælle deres biskop eller grenspræsident om deres ønske om at tjene. Længden på tjenesten kan variere fra 6 til 23 måneder.

De, der har spørgsmål om seniormission kan ringe på 001-800-453-3860, lokal 2-6741 (eller 001-801-240-6741) eller sende en e-mail til SeniorMissionaryServices@ldschurch.org for at få svar på specifikke spørgsmål. ■

Modenheden og erfaringen hos de ældre ægtepar gør dem i stand til at oplære lokale ledere og styrke medlemmer såvel som at bringe ikkemedlemmer til Kristus.

FOTO: DON L. SEARLE © IRI

Nye onlinehjælpekilder hjælper til at bevare og dele familiefoto og -minder

Besøgende på FamilySearch.org vil bemærke en stor ændring fra april 2013. Friske, lyse farver, indbydende billeder og en vifte af nye funktioner tilbyder en mangfoldighed af oplevelser foruden slægtsforskning. Selvom siden stadig vil være et stort mål for slægtsforskere og forskere, vil de nye funktioner tiltrække en bredere vifte af besøgende.

De nye funktioner hjælper med at gøre slægtshistorie til mere end forskning og appellerer til et større publikum af nye slægtsforskere både unge og ældre. Besøgende kan nu sammen opbygge deres familietræ online og bevare og dele familiefoto og -historier – helt gratis.

Familiefoto og -historier bringer forfædre til live. Menneskerne bag datoerne kan lære os principper som for eksempel værdien af hårdt arbejde, hvordan man tackler livets udfordringer, og hvordan valg kan påvirke vores liv.

Når det bliver lettere at nedskrive og bevare familiehistorier hjælper det os til at blive forbundet med vores fortid og skabe en arv for fremtiden.

Nye funktioner på FamilySearch.org

FamilySearch Family Tree. For første gang på FamilySearch.org kan personer sammen opbygge deres fælles familietræ online, begyndende med at tilføje oplysninger om dem selv og derpå udvide det til tidligere generationer.

Hovedpunkter for Family Tree:

- Find det på FamilySearch.org under fanen »Family Tree«.
- Træet er allerede fyldt med over 900 millioner forskellige navne, der er indsendt af brugere.
- Det er gratis.
- Det gør enkeltpersoner i stand til at samarbejde om fuldstændigt at opbygge, håndtere og dele deres slægtshistorie online.
- Brugere kan se, hvad andre allerede har fundet ud af vedrørende deres slægt.
- Brugere kan nemt vedhæfte foto, historier og link til kilder.
- Brugere kan bevare deres del af familietræet for bestandigt til kommende generationer.
- Den lette »markér og træk«-funktion gør brugere i stand til nemt at bevæge sig rundt i deres familietræ.
- Brugere vil få adgang til milliarder af gratis optegnelser på FamilySearch.org for at hjælpe med at udfylde de manglende grene på deres familietræ.

Foto. Brugere kan bevare yndlingsfoto af forfædre, vedhæfte dem til deres profil på FamilySearch Family Tree og dele dem på de sociale medier. Over 200.000 foto er allerede blevet sat ind, bevaret og delt med andre.

Historier. Brugere kan skrive yndlingshistorier om en specifik forfader i FamilySearch Family Tree. Funktionen gør familier i stand til at samle, dele med andre og for bestandigt bevare deres familiehistorier.

Interactive Fan Chart. I 2012 afprøvede FamilySearch en funktion, der gjorde personer i stand til at se sig selv og deres forfædre i et farverigt, vifteformet skema. Denne funktion er nu blevet udbygget og er tilgængelig på FamilySearch.org.

Family Tree Wizard. De, der er nybegyndere med hensyn til at opbygge deres familietræ, vil finde dette redskab nyttigt. I indbydende interviewstil stiller dette redskab spørgsmål om jeres levende og afdøde forfædre, og bygger derpå disse forbindelser ind i familietræet for at få jer begyndt.

Personlig hjælp. Interessen for slægtshistorie vokser over hele verden. FamilySearch har lanceret et globalt onlinemødested, der tilbyder gratis hjælp til produkterne og personlig forskningshjælp pr. telefon og chat 24 timer i døgnet – nu på 10 sprog.

Sprog. Alle de nye funktioner og tjenester vil være tilgængelig på 10 sprog. En samling af gratis hvordan-gør-man-videoer og andre online-hjælpekilder er tilgængelige for alle funktioner. Klik på knappen Help og få flere detaljer. ■

Slægtshistorie ændrer hjertet

R. Scott Lloyd

Kirkenyt

Mange slægtshistoriske centre vil i fremtiden være i hjemmet forudså ældste Bradley D. Foster fra De Halvfjerds i en tale holdt den 23. marts i forbindelse med RootsTech 2013 Family History and Technology Conference i Salt Lake City i Utah i USA.

Ældste Foster, der er vicedirektør for slægtshistorisk afdeling, sagde, at der snart vil være ni milliarder mennesker på jorden, og Herren har forberedt teknologi, som vil gøre det muligt at »binde og forbinde alle disse familier«.

Han lagde vægt på vigtigheden af at lave slægtshistorie, lære vore forfædres historier – ikke blot slægtsforskning ved at finde

navne og datoer. På gravstenene på enhver kirkegård i verden står der et navn, en fødselsdato en streg og derpå en dødsdato, sagde han. »Den lille streg mellem fødsels- og dødsdatoen synes lille og ubetydelig, men hele vores historie ligger i den,« siger han. »Så selvom vi ofte fokuserer på at finde disse datoer, kommer kærligheden til vore forfædre – hvor vi vender vores hjerte til vore fædre – ved at være opmærksom på denne streg.«

Slægtshistorie bringer os sammen, når vi deler historier og arbejder sammen, forklarede han. »Derfor – slægtsforskning ændrer vore skemaer; slægtshistorie ændrer vores hjerte.« ■

Ældste Eldred G. Smith dør i en alder af 106

Sarah Jane Weaver
Kirkenyt

Ældste Eldred G. Smith, der tjente som Kirkens patriark fra 1947 til 1979, døde den 4. april 2013 i sit hjem. Han blev 106 år gammel.

Ældste Smith menes at være den ældste mand i Utah og levede længere end nogen tidligere generalautoritet.

Kirkens præsident Thomas S. Monson besøgte ældste Smith på sidstnævntes fødselsdag den 9. januar 2013. »Ældste Smith er min gode ven,« sagde præsident Monson. »Vi har rejst mange kilometer sammen. Jeg elsker og respekterer denne mand.«

Eldred G. Smith blev kaldet som Kirkens patriark den 10. april 1947 af Kirkens daværende præsident George Albert Smith og var den sidste person, der havde denne stilling. Han fik emeritusstatus i 1979. Stillingen har sin oprindelse i 1833, hvor profeten Joseph Smiths far Joseph Smith sen. blev kaldet. Ældste Smith er tipoldebarn til profetens bror Hyrum.

I løbet af sin tjeneste som Kirkens patriark rejste ældste Smith til mange dele af verden og gav patriarkalske velsigner i områder, hvor

Præsident Thomas S. Monson, til højre, besøgte ældste Eldred G. Smith, der tjente som Kirkens patriark fra 1947 til 1979, på hans 106. fødselsdag den 9. januar 2013. Ældste Smith døde den 4. april i sit hjem.

der ikke var nogen patriark. I 1966 rejste han sammen med den daværende ældste Monson til Australien og Samoa for at give patriarkalske velsignelser til medlemmerne der. Det var første gang, at en præsiderende patriark nogensinde havde besøgt Samoa. I dag har de fleste stave en patriark, der bor inden for stavens område.

Præsident Monson og ældste M. Russell Ballard fra De Tolv Apostles Kvorum talte begge ved ældste Smiths begravelse. Præsident Monson læste et kondolencebrev til familien fra Det Første Præsidentskab og tilføjede så: »Jeg har midlertidigt mistet en god ven.«

Ældste Ballard, der også er tipoldebarn af Hyrum Smith, talte

om ældste Smiths bidrag til at holde deres families historie i live. »Vi hylder ham som Kirkens patriark og som vores udvidede families patriark,« sagde han. Han tilføjede, at han vidste at ældste Smith følte, at hans største bedrift var hans familie.

Eldred Smith giftede sig med Jeanne Audrey Ness i 1932; de fik fem børn. Efter hendes død i juni 1977 giftede han sig med Hortense Child; hun tjente på daværende tidspunkt som rådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab. Hun døde i maj 2012.

Ældste Smith overleveres af to sønner og to døtre (en datter er død), 22 børnebørn (2 er døde), 63 oldebørn og 22 tipoldebørn. ■

Gerry Avant har bidraget til denne artikel.

Ældste Ulisses Soares

De Halvfjerds' Præsidium

Ældste Ulisses Soares, der begyndte at tjene i De Halvfjerds' Præsidium i januar 2013 har på første hånd oplevet Kirkens hurtige vækst i flere dele af verden.

Ældste Soares blev født i São Paulo i Brasilien i oktober 1958. Hans forældre Aparecido og Mercedes Soares tilsluttede sig Kirken, da han var fem år. De mødtes i et rum over et bageri. Ældste Soares husker den begejstring han følte som otteårig, da den første stav i Sydamerika blev organiseret i São Paulo i 1966. Kirken i Brasilien voksede hurtigt til 50 stave i 1990 og mere end 200 stave i 2000.

Ældste Soares, der har en bacheloreksamen i regnskab og økonomi fra Pontificia katolske universitet og en MBA fra National Institute of Postgraduate Study, arbejdede for et multinationalt autodækselskab, da han blev tilbudt en stilling i Kirken. Han blev ansat til at arbejde i finansafdelingen, og blev hurtigt forvaltningschef i Kirkens områdekantor i São Paulo, hvor han i 10 år støttede områdepræsidentskabet. Han tjente også som den første præsident i São Paulo Cotia Stav i Brasilien.

Han tjente som præsident for Porto-missionen i Portugal fra 2000 til 2003 og blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum i april 2005. Han har tjent i områdepræsidentskaberne for Brasilien og Det Sydøstlige Afrika.

»Disse oplevelser har givet mig mulighed for at se, at Kirken kan grundlægges overalt, hvor der er trofaste mennesker,« siger han, »og muligheden for at se, hvad jeg skal lære for bedre at være i stand til at tjene.«

Ældste Soares og hans hustru, Rosana Fernandes Morgado, blev gift i oktober 1982 i templet i São Paulo i Brasilien. De har tre børn.

Ældste Soares tjente en fuldtidsmission i Rio de Janeiro-missionen i Brasilien. Han har også virket som ældsternes kvorumspræsident, rådgiver i et biskopråd, højrådsmedlem, stavsassistent og regionens velfærdsrepræsentant. ■

Ældste Edward Dube

De Halvfjerds

Ældste Edward Dube blev præsenteret for evangeliet i 1981 af en arbejdsgiver, hvis hjem han arbejdede i. Manden gav ham en Mormons Bog. Han læste den ikke førend 1983, men blev da så imponeret af Joseph Smiths vidnesbyrd om Moronis besøg, at han tog imod en invitation om at komme til et faste- og vidnesbyrdmøde i kirkebygningen i Kwekwe i Zimbabwe.

Først følte han sig ilde tilpas, idet han følte, at han var i et tjenerforhold til de fleste af de tilstedeværende.

»Men da de bar deres vidnesbyrd om Mormons Bog, følte jeg en forbindelse med disse mennesker,« siger han, »og jeg var i stand til at fortælle om mine følelser om Mormons Bog.«

Han modtog senere missionærlektionerne, blev døbt og tjente til sidst i Harare-missionen i Zimbabwe.

I løbet af den tid underviste han den 16-årige Naume Keresiya Salazanis familie. De fortsatte deres bekendtskab efter hans mission og blev gift i Kwekwe den 9. december 1989. I maj 1992 blev de beseglet i templet i Johannesburg i Sydafrika. De har tre døtre og en søn.

Ældste Dube blev født i maj 1962 i landsbyen Chirumanzu i Zimbabwe som søn af Clement og Rosemary Dube. Ældste Dube blev uddannet fra Zimbabwe D. E. College i 1992 og begyndte derpå at arbejde for Kirkens Uddannelsessystem, hvor han etablerede seminar og institut i Zimbabwe, Zambia og Malawi. Han har været velsignet ved at se mange af de studerende, som han har overrakt afgangsbrevise, gå fremad og tjene i lederstillinger i Kirken i disse lande efterhånden, som Kirken er vokset.

Han har tjent som ældsternes kvorumspræsident, grenspræsident, distriktspræsident, stavspræsident, rådgiver til en missionspræsident og fra 2009 til 2012 som præsident for Harare-missionen i Zimbabwe. Før sin kaldelse til De Halvfjerds' Første Kvorum, tjente han som områdehalvfjerdser. ■

Ældste S. Gifford Nielsen

De Halvfjerds

Ældste Stanley Gifford Nielsen er meget begejstret for idræt, men sport er ikke det vigtigste i hans liv. Han tror på, at det er vigtigt at have balance, og at evangeliet er grundvolden for lykke nu og i evighederne.

Han blev født i oktober 1954 som søn af Harry og Lois Nielsen. Han boede i Provo i Utah i USA indtil han blev færdig på college. Hans forældre lærte ham et værdisystem centreret omkring evangeliet, som har vejledt ham i hans liv.

Ældste Nielsen sagde, efter en alvorlig skade, der sluttede hans karriere i college inden for football, at han lærte, at de vigtigste ting i livet ikke kunne blive taget bort af en skade.

Efter en vellykket helbredsproces, spillede han som quarterback i National Football League, men hans karriere faldt fra hinanden efter tre år. Han blev offentligt latterliggjort. Det var en tid med overvejelser og at finde ud af, hvad han virkelig troede på. »Jeg lærte, at Frelseren aldrig forlader dig, lige meget hvad,« siger ældste Nielsen, der nu bor i Sugar Land i Texas.

Hvis der er et skriftsted, som han har prøvet at leve sit liv efter, så er det Matthæus 5:14-16: »I er verdens lys ... Således skal jeres lys skinne for mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres fader, som er i himlene.«

»Herren åbner sine arme for dig,« siger ældste Nielsen. »Du elsker ham ved at efterleve evangeliet.«

Mens han gik på college mødte han Wendy Olson. De blev gift i templet i Provo i Utah den 23. april 1975. Han fik eksamen i kommunikation fra Brigham Young University. Han var quarterback for Houston Oilers og sportsdirektør for KHOU-tv inden hans kaldelse til at tjene Kirken fuld tid.

Ældste Nielsen, der er far til seks børn, har tjent som seminarlærer, Unge Mænds præsident, ældsternes kvorumspræsident, biskop og stavspræsident. Han tjente som områdehalvfjerdser, da han blev kaldet til De Halvfjerds' Første Kvorum. ■

Ældste Arnulfo Valenzuela

De Halvfjerds

Ældste Arnulfo Valenzuela voksede op i mormonkolonierne i Chihuahua i Mexico og tog eksamen fra det kirkeejede Academia Juárez. Hans barndom gav ham rige muligheder for at blive vejledt af trofaste mænd og kvinder, der var hengivne over for evangeliet og det at tjene Herren.

Det han lærte i det berømte hjørne af Kirken i Latinamerika vil være ham til god gavn, når han påtager sig sine pligter som medlem af De Halvfjerds' Første Kvorum.

»Jeg føler mig meget velsignet over denne kaldelse om at tjene Herren på fuldt tid,« siger han.

Han blev født i maj 1959 som søn af Gilberto og Rosa Valenzuela og allerede som ung blev den unge Arnulfo draget mod at tjene i Kirken. Som 19-årig tog han imod et kald om at tjene i Veracruz-missionen i Mexico. I den maleriske region af Mexico indså han tilfredsstillelsen ved dagligt at arbejde for evangeliet og glæden ved at opfordre andre til at komme til Kristus.

Kort efter sin mission besøgte han en familie, som han havde døbt, og som senere var flyttet til Mexico City. Familiens nabo Pilar Porres var et trofast nyt medlem af Kirken. Arnulfo og Pilar blev venner og begyndte snart at komme sammen. De blev gift i templet i Mesa i Arizona den 6. april 1982 på et tidspunkt, hvor der ikke var noget tempel i deres fædreland.

De har opdraget tre børn, fortsætter med at tjene i Kirken, mens de har set Mexico blive et land fyldt med templer. »Vi havde aldrig forestillet os, at der ville være 12 templer i Mexico og med et mere under opførelse,« siger han.

Mens ældste Valenzuela har været biskop, rådgiver til både en stavs- og en missionspræsident og som områdehalvfjerdser, har han været vidne til utallige mexicanske medlemmers bemærkelsesværdige hengivenhed, når de er villige til at give alt, hvad de ejer til Herrens sag.

Ældste Valenzuela har taget eksamen i regnskab og administration fra universitetet i Mexico City og har arbejdet i forskellige lederstillinger i internationale selskaber. ■

Ældste Timothy J. Dyches

De Halvfjerds

En af ældste Timothy John Dyches' yndlingsroller i livet er at »være et vidne« og bære vidnesbyrd for andre og derved hjælpe dem til at komme til Kristus. Hvad enten han tjener som missionær, er sammen med sin familie eller er på arbejde, så påtager han sig gladelig den rolle og det ansvar og prøver at hjælpe andre til at gøre det samme.

Han er født i januar 1951 i Murray i Utah i USA som søn af Milo Fredrick og Mary Katherine Dyches. Han er nummer to ud af syv børn. Da han var en ung diakon flyttede hans familie til Elko i Nevada, hvor han tilbragte tid efter skole med at arbejde i sin fars apotek. Når de arbejdede side om side lærte hans far ham om vigtigheden af hårdt arbejde – noget, der kom ham til gavn som ung missionær i Den Sydtyske Mission fra 1970 til 1972.

»Det var en hård mission, men det var en god mission for mig,« siger han. »Jeg lærte værdien af hårdt arbejde og lydighed og aldrig at give op.«

Den arbejdsmoral fortsatte efter hans mission under hans uddannelse, i hans arbejde og kirkekaldelser. Ældste Dyches mødte sin fremtidige hustru Jill Dudley, da han gik på Brigham Young University. De blev gift den 26. april 1974 i templet i Manti i Utah. De har tre børn.

Ældste Dyches fik en bachelorgrad fra Brigham Young University i generelle studier og fik derefter en lægeeksamen fra Washington University Medical School. Han har specialiseret sig som øre-, næse- og halskirurg og havde en privat praksis i Reno i Nevada.

På tidspunktet for sin kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum tjente ældste Dyches i Unge Mænd som vejleder for diakonernes kvorum. Han har tjent i mange andre kaldelser deriblandt områdehalvfjerdser, præsident for Portland-missionen i Oregon, stavspræsident, rådgiver i et stavspræsidentskab, højrådsmedlem, tempeltjener, søndagsskolepræsident og menighedssekretær. ■

Ældste Randy D. Funk

De Halvfjerds

Ældste Randy Dennis Funk fra De Halvfjerds' Andet Kvorum har levet sit liv efter dette altoverskyggende princip: »Stol på Herren og hans godhed.«

I det tredje år på jurastudiet, mens hans hustru var gravid med deres andet barn, og han var medredaktør på skolens jurablade, blev han kaldet til at tjene som ældsternes kvorumspræsident. »I denne udfordrende tid tog jeg imod kaldet og bad til min himmelske Fader om at kompensere derfor,« siger han. »Jeg havde brug for hjælp til at opfylde min kaldelse, afslutte min uddannelse på en god måde, finde et arbejde og tage mig af min lille familie. De velsignelser, vi modtog, var langt større end det, vi havde fortjent. Den oplevelse gav mig stor tro på Herrens godhed og på hans velsignelser til dem, der indtrængende søger at tjene ham.«

Han blev født i august 1952 som søn af C. Dennis og Rebecca Funk. Han voksede op i Manti i Utah, i Madison i Wisconsin og i Smithfield i Utah i USA. Han så sin far tjene trofast i Kirken og lærte vigtigheden af at udfylde sine præstedømmeplichter.

Da han havde tjent på mission i Indonesien giftede han sig med Andrea Clyde den 29. maj 1976 i templet i Logan i Utah. De har seks børn. Ældste Funk har taget eksamen i historie fra Utah State University og har en juridisk afgangseksamen fra Utah State University. Han var partner i et stort advokatfirma i Denver i Colorado, før han begyndte at tjene Kirken på fuld tid. Hans første kaldelse var som præsident for Bangalore-missionen i Indien i 2010.

»Da vi tog til Indien, havde vi tro på Frelserens ord: »Og videre, jeg siger jer, at hver den, som I sender ud i mit navn ved dine brødræder, de tolv, røst, og som er behørigt anbefalet og bemyndiget af jer, skal have magt til at åbne døren til mit rige for en hvilken som helst nation, hvor I end sender dem hen« (L&P 112:21).« Ældste Funk har tjent som ældsternes kvorumspræsident, præsident for Unge Mænd, biskop, stavspræsident og områdehalvfjerdser. ■

Ældste Kevin S. Hamilton

De Halvfjerds

Ældste Kevin Scott Hamilton beskriver sig selv som »et produkt af en omvendelse og en redning.« Hans fødsel i marts 1955 i Wenatchee i Washington i USA fik hans mor Kay til at stille spørgsmål ved meningen med livet. Hun talte med en SDH-ven, Richard Pratt, der satte hende i forbindelse med missionærerne.

Hendes mand, Norman Russell Hamilton, forklarede, at han allerede var medlem af Kirken, selvom han ikke havde været særlig aktiv siden sine teenageår. Da han hustru tilsluttede sig Kirken, blev han aktiv igen.

»Mine forældre var fantastiske medlemmer, der opbyggede den tro, som vi har i dag,« siger ældste Hamilton.

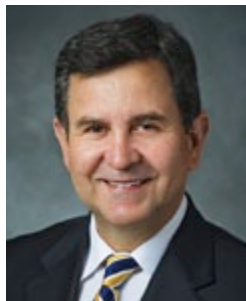
Men han bekræfter, at det var hans mission til Frankrig og Schweiz, der virkelig ændrede hans liv. »Det fyldte mig med et brændende ønske, som aldrig har forladt mig,« siger han.

Han giftede sig med en beslægtet sjæl, Claudia Keysor, den 27. juli 1978 i templet i Los Angeles. Mens de har opdraget deres seks børn i Californien er deres hjem blevet til et slags besøgscenter.

»De siger, at du kan have en stille prædiken i dit hjem, og vi har disse små citater rundt om i huset,« siger søster Hamilton. I entreen er der flere eksemplarer af Mormons Bog, *Til styrke for de unge* og andet kirkelitteratur, som ofte bliver genopfyldt, fordi besøgende tager dem med.

Ældste Hamiltons beslutning om at tjene har givet ham mulighed for at tjene som biskop, stavspræsident og præsident for Bruxelles-missionen i Belgien og Holland fra 2003 til 2006. Forud for hans kaldelse til De Halvfjerds' Andet Kvorum var han leder for Kirkens informationsråd i det sydlige Californien, hvilket omfattede 64 stave i området omkring Los Angeles.

Med en bachelorgrad fra Brigham Young University og en kandidatgrad fra University of Washington, begge i erhvervsøkonomi, har han tilbragt størstedelen af sin karriere inden for telekommunikation, hvor han flere gange har været direktør. ■

Ældste Adrián Ochoa

De Halvfjerds

Da ældste Adrián Ochoa var områdehalvfjerdser i Mexico tilbragte han et par dage i byen Chihuahua og mødtes med stavspræsidenten og andre, hvorefter han gik om bord på et fly for at komme hjem. Men da han havde sat sig ned, fik han en kraftig, åndelig tilskyndelse om, at hans arbejde i Chihuahua ikke var slut.

Flybesætningen var ved at gøre klar til, at flyet skulle lette. »Men,« siger ældste Ochoa, »jeg vidste, at jeg blev nødt til at komme af flyet.« Så han gik fra borde. Efterfølgende gav en række interview vigtig information, som løste et vanskeligt problem og muliggjorde en families åndelige fremgang.

Men ældste Ochoas arbejde i Chihuahua var stadig ikke færdigt. Ånden ledte ham også til hans kusines hjem, en kusine, han ikke havde set i årevis. Han fandt sin kusine – som ikke var aktiv i Kirken – og hendes familie i store vanskeligheder. »Jeg vidste, at Kirken og Kristus var deres løsning. Jeg bønfuldt min kusine om at vende tilbage til Kirken,« siger han.

Kusinen blev aktiv igen og et værdifuldt familieband var blevet genoprettet. Herren var i stand til at redde adskillige liv i Chihuahua, fordi en mand adlød Åndens tilskyndelser.

Ældste Ochoa, der har tjent i forskellige kaldelser i Kirken, mens han har passet sit arbejde inden for reklame, vidnede om, at alle har ret til sådanne livsændrende, åndelige tilskyndelser. Han har præsideret over San Pedro Sula-missionen i Honduras fra 2004 til 2007 og fra 2009, og indtil sit kald til De Halvfjerds' Andet Kvorum har han tjent som andenrådgiver i Unge Mænds hovedpræsidentskab.

Han blev født i marts 1954 i San Francisco i Californien i USA som søn af Eduardo og Consuelo Ochoa, og han voksede op både i Californien og Mexico. Som ung mand blev han kaldet til at tjene en særlig informationsmission i Mexico. Han og hans hustru, Nancy Villareal, blev besejlet i templet i Mexico City. De har fem børn. ■

Ældste Terence M. Vinson

De Halvfjærds

Ældste Terence M. Vinson, der lige er kaldet til De Halvfjærds' Andet Kvorum, havde aldrig hørt ordet *mormon* før i de tidlige 1970'ere, hvor han mødte Kay Anne Carden i Sydney i Australien. Parret talte om religion og indgik til sidst en aftale. Hver søndag ville de både komme i den kirke Terence havde gået siden han var barn og Jesu Kristi Kirke af Sidste Dages Helliges lille gren. Den ene gruppe mødtes i en stor og smuk bygning, den anden i et lille lejet lokale, som de få sidste dages hellige havde været i stand til at finde.

Men efter et stykke tid »var det flovt at sammenligne dem,« og Terence begyndte at modtage missionærlektionerne. Han havde mange spørgsmål. Så, da han var til en stavs-konference, følte han et budskab lige så klart, som hvis det var blevet sagt. »Jeg skulle tilslutte mig Kirken for at kunne få fremgang. Alle de spørgsmål, jeg havde, blev besvaret,« siger han.

Han blev døbt ugen efter.

Terence Michael Vinson blev født i Sydney i Australia i March 1951 som søn af John Laurence og May Therese A. Vinson. Hans far, der arbejdede som brandmand, ofrede sig, så hans syv børn kunne få en uddannelse.

Ældste Vinson fik en bachelorgrad i matematik og statistik fra Sydney University og en lærereksamen fra Sydney Teachers College. Han fik også en eksamen i økonomisk planlægning fra Deakin University og en kandidatgrad i økonomi og anvendelse fra Macquarie University. I løbet af sin karriere var han en velkendt matematiklærer, forelæser, økonomisk rådgiver og ledte et finansielt planlægnings- og investeringsfirma.

Han giftede sig med Kay Anne, den kvinde, der havde præsenteret ham for evangeliet, den 2. maj 1974 i Sydney og parret blev besejlet den 23. august 1975 i templet i Hamilton i New Zealand; de har seks børn. Mindre end tre år efter sin dåb blev ældste Vinson kaldet som biskop. Han har tjent i adskillige stavspræsidentskaber, som regionalrepræsentant og områdehalvfjærds. ■

Bonnie L. Oscarson

*Unge Pigers
hovedpræsident*

Da Bonnie Lee Green Oscarson tjente som tempelpræsidentinde i templet i Stockholm i Sverige fra 2009 til 2012, så hun sidste dages hellige fra Sverige, Norge og Letland, som ydede ofre for at tilbede i Herrens hus.

Hun vidste dog ikke dengang, at det, som hun lærte fra disse »meget ydmyge, ekstremt dedikerede og engagerede« medlemmer, ville hjælpe hende til det rette fokus som Kirkens hovedpræsident for Unge Piger.

»Da mange unge kvinder nu vælger at tage på mission og komme i templet i en yngre alder, så håber jeg, at min oplevelse med at arbejde i templet, vil hjælpe mig til at forstå, hvordan jeg kan hjælpe dem med at forberede sig,« siger hun.

Bonnie Lee Green blev født i oktober 1950 i Salt Lake City som datter af Theo James and Jean S. Green. Da hendes forældre besluttede sig for, at deres børn skulle opleve Kirken uden for Utah, flyttede 9-årige Bonnie og hendes familie til Oklahoma i USA. Familien boede også i Colorado og Tennessee, før de flyttede til Missouri, hvor Bonnie mødte Paul Kent Oscarson ved tempelgrunden i Far West i Missouri – et betydningsfuldt sted, fordi de begge har forfædre, der levede i Far West-området.

Efter at have gået på Brigham Young University giftede parret sig den 19. december 1969 i templet i Salt Lake City. De fik efterfølgende syv børn.

Søster Oscarson var kun 25 år gammel, da hendes mand – der havde tjent sin fuldtidsmission i Den Svenske Mission fra 1965 til 1968 – blev kaldet til at præsidere over Gøteborg-missionen i Sverige.

Da familien Oscarson vendte tilbage til USA, boede de i Missouri, New Jersey, Massachusetts og Texas, hvor bror Oscarson arbejdede som regional vicepræsident for et stor-magasin. Ligesom hendes forældre fandt søster Oscarson stor glæde i at leve i områder, hvor Kirkens medlemstal er lille.

Søster Oscarson har tjent som Unge Pigers præsident tre gange, som morgenseminarlærer i ni år og som lærer i Søndagsskolen. ■

Carol F. McConkie

Førsterådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Carol Foley McConkie har, siden hun var ung »længtes efter templet«. Dette fokus har ledt hendes handlinger hele hendes liv.

Søster McConkie blev født i april 1952 i Spokane i Washington i USA som datter af Williams og Joanne W. Foley. Hun var bare et lille barn, da missionærerne bankede på hendes forældres dør i Wilmington i Delaware og præsenterede hendes forældre for evangeliet. Hendes forældre tog hurtigt imod læren på trods af modstand og på trods af, at de skulle ændre deres levevis.

Som barn rejste hun sammen med sin familie i tog tværs over landet for at blive besejlet i templet i Manti i Utah.

»Det var en meget dejlig oplevelse,« siger hun. »Jeg kan huske, at vi var klædt i hvidt, og hvad det betød for min familie. Det var en storslået oplevelse, og selvom jeg var meget ung, så husker jeg de følelser jeg havde, glimtene af hvidt og den smukke dag. Den oplevelse gav mig mit første ønske om altid at have templet i mit liv.«

Templet blev en håbets ledestjerne i tider med prøvelser, og da hun fik sin egen familie.

Hun mødte sin mand, Oscar Walter McConkie III, da de begge gik på Arizona State University. Søster McConkie fik en bachelorgrad i engelskundervisning. De blev gift den 22. december 1973 i templet i Mesa i Arizona, og de har syv børn.

Da søster McConkie blev kaldet som førsterådgiver i Unge Pigers Hovedpræsidentskab, tjente hun i Unge Pigers hovedbestyrelse. De fleste kaldelser, hun har haft i Kirken, har omfattet undervisning samt Unge Pigers præsident i menigheden og rådgiver i menighedens hjælpeforenings- og primarypræsidentskab. Hun tjente sammen med sin mand, da han præsiderede over San Jose-missionen i Californien fra 2005 til 2008. ■

Neill F. Marriott

Andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab

Selv før Neill Foote Marriott sluttede sig til Kirken, så lærte hun som ung pige, at der var en Gud, og at han elskede hende.

»Min far fulgte vor himmelske Faders eksempel,« siger den nye andenrådgiver i Unge Pigers hovedpræsidentskab. »Hans kærlighed for og accept af andre var uendelig. Det var enkelt og naturligt at overføre den kærlig og tillid, som jeg havde til min jordiske far, til at have tillid til og elske min himmelske Fader.«

Hun blev født som datter af George og Antonia Foote i oktober 1947 i Alexandria i Louisiana i USA, og var den eneste pige med seks mindre brødre. Da hun havde taget sin eksamen i engelsk litteratur og undervisning fra Southern Methodist University i Dallas i Texas, flyttede hun til Cambridge i Massachusetts, hvor hun arbejdede som sekretær på Harvard University. Der mødte hun David Cannon Marriott, som fortalte hende: »Jeg har nogle venner, som jeg gerne vil have du møder.« Han bragte hurtigt missionærerne for at undervise hende og hendes værelseskammerater.

Da hun lyttede til missionærerne, sagde hun, at »lektionerne udfyldte en manglende del af min evangeliske forståelse.« Efter hendes dåb i maj 1970 forblev hun og David venner; efter et år begyndte de at komme sammen og blev gift i juni i templet i Salt Lake City.

Søster Marriott gik hjemme hos deres 11 børn, mens hendes mand gjorde karriere i forretningsverdenen. De har tjent i mange kaldelser i Kirken. Hun tjente sammen med ham, da han præsiderede over São Paulo Interlagos-missionen fra 2002 til 2005, og hun har tjent som tempeltjener i templet i Salt Lake City, som hjælpeforeningspræsident i staven og i menigheden, som Unge Pigers præsident i menigheden, som lærer i Søndagsskolen og som forrådsspecialist.

I sin nye opgave håber søster Marriott, at hun kan dele det samme vidnesbyrd med andre, som hun modtog som ung pige. Hun ønsker, at de unge piger skal vide, at »deres himmelske Fader elsker dem dybt og inderligt.« ■

© BRADY FAIRBANKS. MÅ IKKE KOPIERES

»Jeg var blind, og nu kan jeg se«, af Brady Fairbanks

»På sin vej så Jesus en mand, der havde været blind fra fødslen ...

Da [Jesus] havde sagt det, spyttede han på jorden, lavede dynd med spyttet, smurte dyndet på den blindes øjne og sagde til ham: »Gå hen og vask dig i Siloadammen ... Han gik så hen og vaskede sig, og da han kom tilbage, kunne han se ...

Han svarede: »... men én ting ved jeg: Jeg var blind, og nu kan jeg se« (Joh 9:1, 6-7, 25).

»Vi lever i en tid i verdens historie, hvor der er mange vanskelige udfordringer, men også store muligheder og grund til at glæde sig,« sagde præsident Thomas S. Monson ved det sidste møde ved aprilkonferencen 2013. »Der er selvfølgelig tider, hvor vi oplever skuffelser, hjertesorg og tilmed tragedier i vores liv. Men hvis vi sætter vores lid til Herren, vil han hjælpe os gennem vore vanskeligheder, uanset hvad de måtte være.«

JESU KRISTI
KIRKE
AF SIDSTE DAGES HELLIGE

DANISH